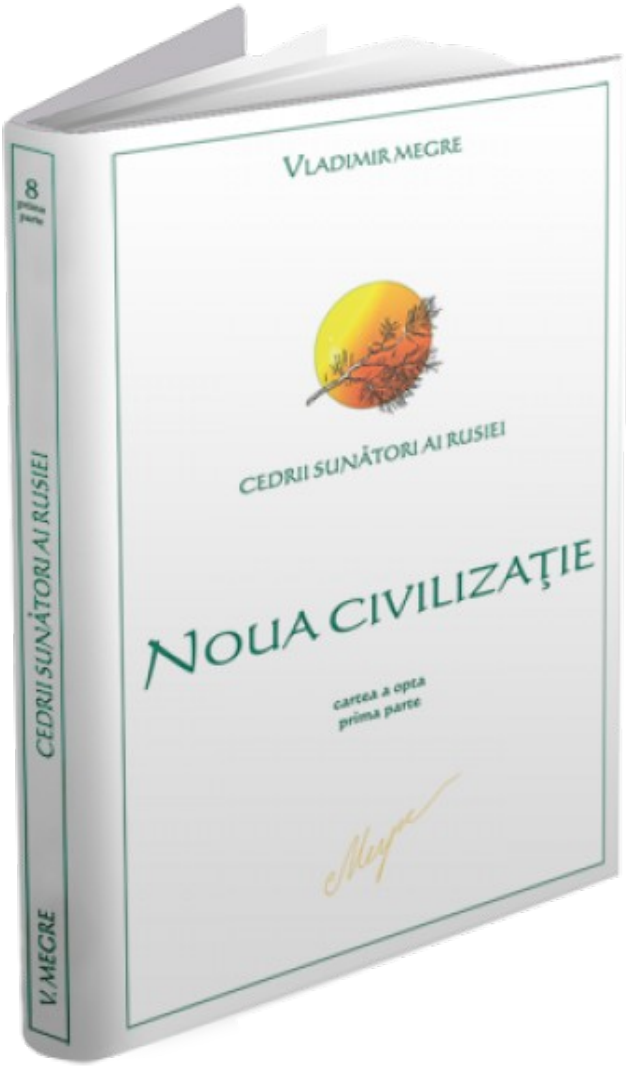
VLADIMIR MEGRE
CEDRII SUNĂTORI AI RUSIEI
NOUA CIVILIZAŢIE
cartea a opta
prima parte
V. MEGRE
CEDRII SUNĂTORI AI RUSIEI
8

VLADIMIR MEGRE
NOUA CIVILIZAŢIE

Cartea a opta, prima parte din seria

„Cedrii Sunători ai Rusiei”

După afirmaţiile Anastasiei, în texte au fost introduse combinaţii de litere şi aranjamente de cuvinte care au influenţă binefăcătoare asupra omului.

Toate acestea pot avea efect atunci când, în timpul citirii, auzul nu va fi deranjat de zgomote produse de aparaturi sau mecanisme artificiale.

Doar sunetele naturale ca susurul apei, trilul păsărilor, foşnetul frunzelor în copaci, pot favoriza obţinerea unui efect pozitiv.

Vladimir N. Megre

În momentul lansării primei ediţii a cărţii spusele Anastasiei au fost confirmate în peste 5000 de scrisori.

„... Fie ca mintea ta şi a multor alţi oameni, Vladimir, să pătrundă creaţiile lui Dumnezeu şi al Său vis. Doar atunci tu şi societatea umană veţi putea edifica un nou sistem de viaţă.”

© Владимир Мегре
www.vmegre.com

Россия, Новосибирск 630121, а/я 44.
Tel.: +7 913 383 05 75
Новая цивилизация
2005 – **Россия**

© Editura Dianuşa
www.editura-dianusa.com
redactia@editura-dianusa.com
Noua civilizaţie
2011 – România

Traducător:
Cristian Călugăru
Tip traducere: *completă*
Redactori:
Cristian Călugăru – Emil Loránt Cocian

Realizarea grafică a copertilor:
Cristian Călugăru

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparţin Editurii Dianuşa. Reproducerea integrală sau parţială, sub orice formă, a textului din această carte este posibilă numai cu acordul prealabil al Editurii Dianuşa. Drepturile de distribuţie în străinătate aparţin în exclusivitate.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României MEGRE, VLADIMIR
Noua civilizaţie / Vladimir Nicolaevici Megre; trad., ed.: Cristian Călugăru— Târgu Neamţ: Dianuşa, 2011
ISBN 978-973-87792-9-7

I. Călugăru, Cristian (trad., ed.)

821.161.1-31 = 135.1

Sentimente în fapt de zi

Anastasia încă mai dormea când, peste bolta de deasupra nemărginitei taigale siberiene, începu să se lase aurora[1]...

De data asta m-am trezit eu primul, dar am rămas tolănit în sacul de dormit, admirând în tăcere chipul frumos şi împăcat al Anastasiei şi formele-i dulci, care, acum, se conturau tot mai pronunţat în lumina blândă a dimineţii care tocmai cobora. Bine că de data asta aşternuse sub cerul liber. Ştia probabil dinainte că noaptea avea să fie caldă şi liniştită şi, din acest motiv, aşternuse afară, la intrarea relaxantului refugiu subteran, şi nu înăuntru. Mie îmi desfăcuse sacul de dormit pe care-l adusesem ultima dată când am vizitat-o în taiga, în timp ce ea îşi făcu un culcuş din fân şi flori lângă mine.

Era seducătoare în acest aşternut din taiga, îmbrăcată cu rochia ei lejeră de in, până la genunchi, pe care i-o adusesem eu – cadou de la cititori. Probabil, o îmbrăca numai în prezenţa mea. De obicei dormea dezbrăcată. Cu cât era mai frig în pădure, cu atât mai mult fân aşternea. E bine-ştiut faptul că în căpiţa de fân nu e frig nici iarna. Oricine ar putea dormi în fân fără haine călduroase pe el, chiar şi fără să fie călit ca

[1] Aurora - interval de timp, înainte de răsăritul soarelui, când există o lumină difuză in atmosferă; lumină roşie-portocalie a soarelui din acest interval de timp. *Auroră boreală* (sau *polară, australa)* - lumină difuză, verde sau roşiatică, care apare ca un arc în timpul nopţii pe bolta cerească, in regiunile polare. Sursă: DEX Copyright (Q 2004-2010 DEX online (http://dexonline.ro)

Anastasia. Eu, odată, am încercat. De data asta, însă, mă vârâsem în sacul meu de dormit, stăteam întins şi o priveam. Ea dormea... şi eu îmi imaginam cum ar fi arătat această scenă într-un film artistic.

...Poieniţa din inima nemărginitei taigale siberiene, pacea din zorii zilei, arar frântă doar de abia perceptibilul foşnet al ramurilor din vârfurile falnicilor cedri... Şi această fermecătoare femeie care doarme în tihnă, în aşternutul ei de fân şi flori... Respiraţia-i uniformă şi discretă se putea doar ghici după firişorul de iarbă care, lipindu-i-se de buza de sus, unduia subtil sub fluxul de aer pur al taigalei siberiene...

Era prima dată când o vedeam pe Anastasia dormind în taiga. De fiecare dată se trezea înaintea mea. Însă de data asta...

Era o încântare s-o privesc! M-am ridicat cu mare băgare de seamă şi, sprijinit într-o mână, m-am uitat la chipul ei şi am cugetat în sinea mea:

„Oh, fermecătoare Anastasia. Acuşi se împlinesc zece ani de când ne cunoaştem. Eh, eu am îmbătrânit în tot acest timp – e adevărat, tu însă, nu te-ai schimbat aproape deloc, ridurile nu ţi-au brăzdat defel faţa. Doar şuviţa asta argintie de păr... Se vede că ai tras ceva teribil... Să fie campania asta intensivă dusă împotriva ta şi a ideilor tale, de presă şi de administraţii. E evident că ceva s-a petrecut în tabăra întunericului. Pe mine vor să pună labele, care, vorba aia... Ce să mai vorbim de tine – ce şi le-ar mai pune ei?! Numai că se vede treaba – le au cam scurte!

Chiar şi aşa, o şuviţă albă tot ţi-a ieşit. Însă tu să ştii că nu ştirbeşte cu nimic rara ta frumuseţe. Azi, multă lume îşi vopseşte părul în toate felurile. Şuviţele vopsite sunt foarte *trendy* la tineretul de azi. Însă tu... nici măcar nu a trebuit să mergi la coafor – ţi-a ieşit singură. Iar cicatricea provocată de glonţ a dispărut aproape complet... Şi chiar şi acum, că cerul albei s-a luminat şi mai tare, cicatricea de pe tâmplă se vede greu, chiar şi

de-aproape. În curând va dispărea cu totul.

Eh, tu dormi liniştită aici, la aer curat, în lumea ta din taiga, în timp ce în lumea noastră se petrec evenimente atât de importante... Oamenii de ştiinţă le-au numit *revoluţie informaţională.* Poate mulţumită ţie, poate mânaţi de propriile suflete, oamenii din lumea noastră tehnocrată au trecut la făurirea vetrelor de familie şi grijesc de pământ. Ţi-au primit cu sufletul deschis ideea, Anastasia, ideea unei familii, ideea unei ţări şi, de ce nu, ideea unei întregi lumi minunate. Ei te-au înţeles şi au purces din proprie iniţiativă la edificarea acestui viitor extraordinar.

Şi eu mă străduiesc să aprofundez. Din toate forţele mele, mă străduiesc. Doar că, pentru moment, nu înţeleg prea bine cine eşti tu pentru mine. M-ai învăţat să scriu cărţi, mi-ai dăruit un fiu, ai făcut din mine un om faimos, m-ai ajutat să-mi recapăt stima fiicei – îndeobşte, multe lucruri! Dar ştiu că nu asta contează. Altceva contează! Probabil ceva care se ascunde undeva înăuntru.

Ştii, Anastasia, eu nu am vorbit niciodată despre relaţia mea cu tine. Nici cu tine, nici cu mine însumi. Şi, în genere, nu i-am spus niciunei femei din viaţa mea — *te iubesc.*

Nu am făcut-o, nu pentru că aş fi insensibil, ci pentru că aceste cuvinte mi se par ciudate şi inutile. Când un om iubeşte, iubirea trebuie să i se reflecte în faptele din relaţia cu cel iubit. Dacă sunt necesare cuvintele, înseamnă că nu există fapte reale, tangibile. Iar importante sunt faptele, nu vorbele.

... Anastasia se răsuci, trase adânc aer în piept, dar nu se trezi. Iar eu am continuat să-i vorbesc în sinea mea:

„Nu am vorbit niciodată cu tine despre iubire, Anastasia. Dar dacă mi-ai cere steaua de pe cer, m-aş căţăra pe crengile copacului cel meu înalt şi, lansându-mă de pe creanga cea mai de sus, m-aş înălţa în zbor

spre ea. Şi de-ar fi să cad, deh... în cădere m-aş agăţa de o altă creangă şi m-aş căţăra iar, şi iar m-aş avânta spre stea!

Dar tu nu mi-ai cerut să-ţi aduc o stea de pe cer. Anastasia. Tu mi-ai cerut doar să scriu cărţi. Şi eu le scriu. Nu întotdeauna îmi ies chiar cum trebuie. Uneori mai dau greş. Însă nu le-am terminat. Ultima carte încă nu am scris-o. O să fac tot ce-mi stă în puteri ca să-ţi placă."

... Pleoapele Anastasiei tresăriră imperceptibil, pe obraji îi îmbobociră doi bujori discreţi şi ea deschise ochii. Ochii cenuşii-azurii, cu privirea lor blajină... Oh, Doamne, atât mă mai încălzesc aceşti ochi de fiecare dată, mai ales când îmi sunt aproape. Anastasia tăcea şi mă privea cu ochii ei strălucitori şi catifelaţi de umezeală.

— ’Neaţa bună, Anastasia! E prima oară, probabil, când dormi aşa de mult. De fiecare dată te trezeşti înaintea mea, am spus eu.

— Şi ţie, Vladimir, dimineaţa bună şi o zi minunată, a replicat liniştită Anastasia.

—Aş mai dormi oleacă.

— Încă nu ţi-ai împlinit somnul?

— Ba da, chiar bine. Însă visul acela... Visul de la vărsatul zorilor era atât de plăcut...

— Ce vis? Ce ai visat?

— Se făcea că tu vorbeai cu mine despre un copac înalt, despre o stea, despre cădere şi apoi despre avântul spre cer. Cuvintele aminteau copacul şi steaua, dar erau oarecum... erau de dragoste, acele cuvinte.

— Visul, adesea e confuz. Ce legătură să aibă un copac cu dragostea?

— Legătură şi măreţ sens poate exista în orice. Aici sentimentele contează, iar nu vorbele. Odată cu zorile, ziua mi-a dăruit sentimente neobişnuite. Merg s-o salut şi s-o îmbrăţişez.

—Pe cine?

—Pe minunata zi care mi-a făcut neobişnuitul dar.

Anastasia se ridică vioaie şi se depărtă câţiva paşi de intrarea bârlogului.

… Exerciţiile astea le făcea în fiecare dimineaţă. Şi de data asta îşi mişcă discret mâinile, la început lateral, apoi în sus. Odată cu asta, îşi avântă privirea spre cer şi execută o rotaţie. Îşi făcu elan şi efectuă nemaipomenitul ei salt, după care mai făcu o rotaţie…

Iar eu, din sacul meu de dormit, de la intrarea în bârlog, fermecat de mişcările-i agile am gândit: „Incredibil! Nu mai are demult vârsta unei puştoaice, dar uite-te la ea, cât e de zglobie, graţioasă şi energică în mişcări. Aidoma unei tinere gimnaste! Cum o fi simţit că-i vorbesc, de vreme ce dormea? Nu oi fi greşit să nu recunosc?”

Şi i-am strigat:

—Anastasia, tu n-ai visat!

Ea se opri brusc în centrul poieniţei. Făcu două tumbe, se apropie de mine, se lungi pe iarbă şi vorbi într-o undă de bucurie:

—Nu era doar un vis? Atunci, ce altceva era? Vorbeşte, nu pierde vremea. Spune-mi totul de-a fir a păr!

—Ştii, eu chiar m-am gândit la copac şi, în sinea mea, am vorbit de-o stea…

—Spune-mi de unde, de unde ai cules cuvintele? Ce le-a generat?

—Poate că sentimentele…

Însă discuţia noastră fu întreruptă brusc de strigătul bunicului Anastasiei:

— Anastasia, degrabă ascultă-mă, auzi-mă!

Anastasia sări în picioare. M-am ridicat şi eu.

Dominarea radiaţiei

—Iar a făcut vreuna din ciudăţeniile lui? — l-a întrebat Anastasia pe bunicul ei care alerga spre noi. Bătrânul, aruncându-mi doar mie o privire fugace şi salutându-mă scurt *Salut, Vladimir,* ne explică la amândoi:

— E pe malul lacului. S-a scufundat şi a scos o piatră de pe fund, iar acum stă pe marginea apei şi o strânge în pumnişor. Cred că piatra aia îl frige la mână, dar el nu o lasă, şi eu nu ştiu ce sfat să-i dau.

Bătrânul s-a întors cu faţa la mine şi mi-a spus cu ton aspru:

— E fiul tău! Eşti taică-su… Ce aştepţi?

Fără să înţeleg bine ce se întâmpla, am pornit în fugă spre lac. Bătrânul alerga cu mine continuând să-mi explice:

—Piatra aceea este radioactivă. Nu e mare, dar încătuşează foarte multă energie. Şi energia asta pare radiaţie!

—Cum a ajuns piatra pe fundul lacului?

— Demult e-acolo. Tatăl meu ştia de ea, dar nimeni nu a reuşit niciodată să se scufunde ca s-o scoată.

— Şi Volodea cum a scos-o? De unde ştia de ea?

—L-am învăţat eu să se scufunde la adâncime.

— De ce?

— Atâta m-a pisat până l-am învăţat. Voi nu aveţi timp să-l educaţi pe copil, lăsaţi totul pe capul bătrânilor…

— Cine i-a vorbit de piatră?

— Cine altcineva îi spune lucrurile, în afară de mine? Eu i-am spus!

—Şi pentru ce aţi făcut-o?

— Vroia să ştie de ce lacul nu îngheaţă iarna.

Ajunşi în apropiere, l-am zărit pe Volodea pe malul lacului. Avea cămaşa şi părul încă jilave, dar apa se prelinsese deja toată. Asta însemna că stătea aşa de mult timp.

Fiul meu ţinea pumnul strâns, întins înainte. Se uita concentrat la el, fără să clipească. Era evident că în pumn strângea piatra de pe fundul lacului. Am făcut doi paşi spre el. Volodea se întoarse spre noi şi ne avertiză:

— Nu te apropia, tata.

Iar când eu m-am oprit, adăugă:

— Îţi salut gândul, tată. Însă ar fi bine ca tu şi bunicul să vă îndepărtaţi şi să vă întindeţi mai încolo pe iarbă. Aşa m-aş concentra mai bine.

Bunicul Anastasiei s-a întins iute pe iarbă, iar eu m-am aşezat lângă el, complet buimăcit. Am rămas toţi trei o bucată de vreme fără să scoatem un cuvânt. Noi doi îl priveam pe Volodea de pe malul lacului. Apoi, mie îmi veni o idee simplă:

—Arunc-o, ia colo!

— Unde colo? — întrebă băiatul fără să se întoarcă.

— În iarbă.

— În iarbă nu, ar putea muri multe vietăţi. Eu simt că, pentru moment, nu o pot arunca.

— Şi-atunci, ce-o să faci? O să stai aşa o zi, două, dar

după aceea? Ce-o să faci acum? O să rămâi aici o săptămână, o lună?...

— Acu mă gândesc cum să fac, tata. Hai să tăcem, să lăsăm mintea să găsească ieşirea, să n-o încurcăm.

Eu şi bătrânul ne uitam tăcuţi la Volodea. La puţin timp, pe nesimţite, apăru şi Anastasia. Am zărit-o apropiindu-se tiptil pe malul opus. Venea prea încet pentru situaţia dată, am gândit eu. Se opri la cinci metri de Volodea şi, ca şi cum el nici n-ar fi fost acolo, se aşeză pe malul apei, îşi lăsă picioarele în apă şi rămase nemişcată. După câteva secunde se uită la Volodea şi îi zise imperturbabilă:

—Te arde mânuţa, fiule?

— Da, mama, răspunse Volodea.

— La ce te gândeai când ai scos piatra şi la ce te gândeşti acum?

— Că piatra emană o energie asemănătoare radiaţiei. Bunicul mi-a vorbit despre energia asta. Dar şi omul emană o energie. Ştiu. Iar energia lui e întotdeauna mai puternică decât toate celelalte. Nici o altă energie nu o poate depăşi pe cea a omului. Eu am scos piatra şi acum o ţin. Mă forţez să domin această energie. S-o dirijez înapoi, înăuntru. Vreau să demonstrez că omul este mai puternic decât orice radiaţie.

— Şi îţi reuşeşte? O să poţi dovedi superioritatea energiei emanate de tine?

— Da, mama, o să pot. Numai că e tot mai fierbinte şi un picuţ mă frige la degete şi la palmă.

— Atunci de ce n-o arunci?

— Eu simt că nu se poate face asta.

— De ce?

— Pentru că va exploda, mama. Va exploda de îndată ce voi deschide pumnul. Şi explozia va fi puternică.

— Corect, va exploda. Energia încătuşată în piatră se va elibera. Tu i-ai reprimat propriul flux de energie cu energia ta şi 1-ai orientat înapoi, înăuntru. Ai vizualizat mintal nucleul pietricelei şi acum, acolo se concentrează

atât energia ei, cât şi a ta. Dar nu se poate acumula la nesfârşit. Acum e concentrată în nucleul plăsmuit mintal de tine şi se va încinge până te va arde la mânuţă.

— Am înţeles, de asta nici nu desfac pumnul.

În aparenţă, Anastasia era destinsă. Mişcările îi erau line şi chibzuite, vorbea cumpătat şi cu pauze, însă eu o percepeam încordată şi cu mintea frenetică, probabil, mai preocupată ca niciodată. Se ridică, se întinse oarecum agale şi rosti impasibilă:

— Va să zică, tu ai realizat, Volodea, că, dacă deschizi brusc pumnul în care ţii pietricica, se poate produce o explozie?

— Da, mama.

— Înseamnă că va trebui s-o laşi gradual.

— Cum?

— Foarte încet. Mai întâi va trebui să eliberezi degetul mare şi arătătorul, în acest fel, o vei dezveli parţial. În paralel urmăreşte mintal energia canalizată de tine în piatră şi elibereaz-o ca pe o rază orientată în sus. Energia pietrei se va lua după energia ta. Numai, fii atent! Energia s-o dirijezi în sus!

Concentrându-se asupra pumnului strâns, Volodea desfăcu foarte lent degetul mare şi arătătorul.

Chiar în pofida dimineţii însorite, raza de energie se evidenţia net în spaţiu. O pasăre tocmai survola spaţiul de deasupra noastră, când, întretăind traiectoria acesteia se prefăcu instantaneu într-un nor de fum, care, la rândul său, străpuns de rază, în câteva clipe se risipi în văzduh ca un abur.

După câteva minute, raza deveni aproape invizibilă.

— Eh, aş mai sta aici cu voi, spuse Anastasia, dar trebuie să merg cât voi vă mai distraţi. Fug să pregătesc micul dejun.

Şi plecă tot aşa de încet, precum venise. Făcu doi paşi, se clătină uşor, merse la lac şi se spălă pe faţă. În realitate, în spatele măştii calme, Anastasia ascundea o teribilă încordare. Nu ar fi vrut să-şi sperie fiul şi să îl

încurce în acţiunile lui.

—Tu de unde ştii procedura corectă, mama? — îi strigă din urmă Volodea Anastasiei care se îndepărta.

— De unde? — îl îngână bunicul înveselit care se ridica de jos.

—Cum, de unde? La şcoală, maică-ta era prima la fizică!

Eu am izbucnit în râs. Anastasia se întoarse cu faţa la noi, râse şi ea şi replică:

— Eu nu ştiam dinainte, fiule. Dar ştiu că orice s-ar întâmpla, soluţia trebuie căutată şi găsită, fără doar şi poate. Frica nu trebuie să paralizeze gândirea.

Volodea terminase de deschis pumnişorul când raza devenise aproape invizibilă. În pălmuţa copilului zăcea acum o simplă pietricică lunguiaţă. Volodea o privi puţin şi bodogăni mai mult pentru sine: „Ce aveai tu în tine nu e mai puternic decât omul”, apoi strânse iar pumnul, alergă şi plonjă în lac cu cămăşuţa pe el. Nu se văzu preţ de vreo trei minute, iar când reieşi la suprafaţă, sări brusc pe mal.

— Asta l-am învăţat eu, ca să economisească aer, spuse bunicul.

Volodea ieşi la mal, săltă să se scuture de apă şi se apropie de noi. Atunci eu i-am strigat din cale-afară de emoţionat:

— Copile, ai măcar habar ce e aia radiaţie!? Nu, nu ai! Dac-ai fi ştiut ce e, ţi-ai fi văzut de-ale tale şi nu te-ai fi scufundat să iei piatra. Chiar nu ai altceva de făcut aici?

— Eu ştiu ce este radiaţia, tăticule. Bunicul mi-a vorbit despre catastrofele provocate de centralele voastre nucleare şi despre armele pe care le fabricaţi. Mi-a explicat cât de problematică a devenit astăzi depozitarea deşeurilor nucleare, răspunse Volodea.

—Bine, dar ce legătură are piatra de pe fundul lacului cu toate astea? Nu înţeleg.

— Aha, chiar aşa, ce treabă are? — se băgă în vorbă şi bunicul. Ia instruieşte-l oleacă, Vladimir. Eu mă duc să

mă odihnesc o târă. Că-n ultima vreme îmi cam dă fir de tors fiu-tu.

Bunicul Anastasiei se îndepărtă. Eu am rămas cu Volodea.

Băiatul stătea în faţa mea, cu cămaşa udă pe el. Era vădit emoţionat; ne speriase pe toţi. Nu aş fi vrut să mă mai oţărăsc şi eu la el, aşa că am rămas în linişte, neştiind ce să spun. Însă Volodea a spart gheaţa:

— Înţelegi, tăticule, bunicul susţine că aceste depozite de deşeuri nucleare reprezintă un pericol foarte mare. După unele teorii plauzibile, ele pot aduce mari prejudicii multor ţări şi locuitorilor acestora. Chiar şi întregii planete.

— Sigur că aduc, dar ce treabă ai tu?

— Oamenii consideră problema rezolvată, însă atât timp cât pericolul persistă, e de la sine înţeles că nu a fost soluţionată cum se cuvine.

— Şi unde ar fi greşeala?

— Bunicul susţine că rezolvarea corectă trebuie s-o găsesc eu.

— Şi ai găsit-o?

— Acum da, tata!

Feciorașul meu de abia nouă ani, cu cămaşa udă pe el şi cu mânuţa suferindă, stătea în faţa mea încrezător şi-mi vorbea cu ton placid şi sigur de sine despre rezolvarea chestiunii depozitării deşeurilor nucleare. Mie, asta mi se păru ieşit din comun. Deoarece nu e nici profesor şi nici cercetător fizico-nuclear, ba mai mult, nici măcar nu frecventează vreo şcoală. Foarte ciudat! Stă copilul ud leoarcă pe malul lacului siberian şi îşi stoarce mintea cum să soluţioneze problema depozitării deşeurilor radioactive! Fără vreo speranţă în rezolvarea măcar parţială a chestiunii, doar aşa, pentru a întreţine discuţia, l-am întrebat:

— Concret, cum ai de gând să soluţionezi tu problema asta nesoluţionabilă?

— Din varietatea de soluţii, cred că cea mai efectivă

ar fi dispersia lor.

— Nu înţeleg, ce să dispersezi?

— Deşeurile, tăticule.

— Cum?

—Eu am înţeles că, în doze mici, radiaţia nu este deloc periculoasă. În proporţii mici se află cam peste tot: în noi, în plante, în nori. Atunci, însă, când ajunge să fie concentrată multă într-un singur loc, se iveşte reala primejdie. În depozitele radioactive, despre care mi-a vorbit bunicul, materiile radioactive sunt adunate multe într-un singur loc, în mod nefiresc.

— Da, asta se ştie. Materiile radioactive sunt transportate într-un depozit special amenajat, în care sunt păzite cu scrupulozitate, datorită teroriştilor. Respectarea normelor de depozitare este asigurată cu eficienţă de personal special instruit.

—Aşa este, tăticule. Totuşi pericolul persistă şi catastrofa este inevitabilă. Acestea sunt efectele unui gând premeditat al cuiva anume, care condiţionează alegerea eronată a oamenilor.

— De chestiunea asta se ocupă institutele de cercetare în cadrul cărora îşi desfăşoară activitatea oameni cu înaltă pregătire. Tu nu eşti un cercetător şi nu stăpâneşti această ştiinţă. Prin urmare n-o să găseşti soluţia la o chestiune atât de importantă. Lasă să se ocupe ştiinţa modernă.

— Bine, tăticule, însă rezultatele? Vezi doar, pericolul cel mai mare pentru umanitate se reflectă tocmai în rezultatele alegerilor ştiinţei modeme. Tu ai dreptate: eu nu studiez la şcoală, nu am cunoştinţele despre care vorbeşti tu, însă…

Volodea tăcu şi îşi lăsă privirile în pământ.

—Ce vrei să spui cu *însă?* De ce taci acum, Volodea?

— Eu, tăticule, nu vreau să urmez şcoala şi să studiez ştiinţa aceea de care vorbeşti tu.

— De ce nu vrei?

— Deoarece, ştiinţa aceea conduce spre catastrofe.

— Altă ştiinţă nu există.

— Ba există! „Realitatea doar singur să o defineşti” — spune mama Anastasia. Eu i-am pătruns semnificaţia şi acum o studiez. Pentru moment, mai concret de-atât nu pot încă s-o definesc.

„Uite-te la el, cât e de sigur pe sine!” – am gândit eu şi i-am spus:

— Care este, după tine, probabilitatea unei catastrofe?

—100%.

— Eşti convins?

— Conform teoriei probabilităţilor şi în lipsa unei acţiuni de contracarare a gândului păgubitor, este inevitabilă. Construirea acestor imense depozite nucleare este acelaşi lucru cu fabricarea unor bombe uriaşe.

— Să înţeleg că gândul tău contracarează acest gând nociv?

— Da, eu am lansat acest gând în spaţiu şi el va învinge.

—Fii mai concret: cum a soluţionat mintea ta chestiunea depozitării deşeurilor radioactive?

—Toate aceste deşeuri, concentrate în imensele depozite, vor trebui neîntârziat deconcentrate. Iată ideea mea!

— Deconcentrate? Asta înseamnă dispersarea lor în sute de mii sau milioane de unităţi mai mici?

— Da, tăticule.

— Simplă, soluţia. Mai rămâne totuşi problema număru’ unu: unde le depozităm – aceste bucăţele mai mici?

— Pe moşiile familiilor, tăticule!

Am rămas mut de uimire să aud aceste argumentări atât de improbabile. Nu mai ştiam ce să spun. Apoi, aproape că am exclamat:

— Bazaconii, Volodea! Ai debitat o prostie!

Am mai meditat câteva minute în linişte şi apoi mai calm, am adăugat:

— E adevărat că, dacă bucăţelele radioactive ar fi

împrăştiate în diferite locuri, s-ar putea evita o catastrofă globală. Însă, făcând aşa, vor fi expuse pericolului milioanele de familii care au ales să trăiască pe propriile moşii. Toţi vor să trăiască în locuri pur ecologice.

— Da, tăticule, toţi vor să trăiască în locuri curate, ecologice. Dar astfel de locuri au dispărut aproape complet de pe Pământ.

—Taigaua nu este un loc ecologic?

—Taigaua e un loc relativ curat dar nu ideal, nu ca cel primordial. Locuri ideale nu mai sunt nicăieri. Norii de prin alte părţi ajung şi aici, purtând ploi acide. Vegetaţia, copacii, pe moment încă mai dovedesc că se pot regenera, însă locurile murdare devin, pe zi ce trece, tot mai murdare. Şi, pe zi ce trece, acestea sunt tot mai numeroase. Iată de ce nu trebuie să fugim de mizerie, ci, dimpotrivă, să acţionăm fără întârziere. „Singuri trebuie să curăţim locurile” – aşa spune mama.

Din noianul de variante posibile, mintea mea a ales una singură. Alta mai bună nici nu există. Să fie deconcentrate, convertite şi adaptate în scopuri paşnice. Pe fiecare moşie să fie dosită câte-o bucăţică... Nu-i periculos – aşa-mi spune mintea.

— Şi pe moşie, unde? Într-o debara, într-un seif? Unde să fie depozitată această capsulă radioactivă? În beci?... Mintea încă nu ţi-a spus unde?

— Capsula să fie îngropată în pământ, la nu mai puţin de nouă metri profunzime.

Am analizat această propunere a fiului, incredibilă la prima vedere, şi am înclinat tot mai mult să cred că un sâmbure de raţionalitate în ea, totuşi, are. Varianta de păstrare a deşeurilor nucleare propusă de el, elimină cu desăvârşire eventualitatea catastrofelor. Cel puţin a celor de proporţii. Cât priveşte, însă, contaminarea moşiilor – şi asta e posibil de evitat; ba mai mult, poate aduce şi beneficii. Oamenii de ştiinţă să inventeze ceva similar unui micro-reactor sau cine mai ştie ce...

Şi dintr-odată m-a fulgerat un gând. Eh, fir-ar să fie!

Chiar aşa! Iacă încă un motiv valid pentru a dezmembra depozitele cu deşeuri radioactive! Banii! Guvernele din lume cheltuiesc sume serioase pentru depozitarea lor. Cu aceşti bani se construiesc depozitele, se salarizează personalul de serviciu şi se finanţează institutele de securitate. Mare parte din aceşti bani e înghiţită, nu se ştie de cine. Aşa că, mai bine să le fie daţi acelor familii care vor accepta să depoziteze aceste capsule de deşeuri radioactive. Fantastic! În acest fel va fi garantată siguranţa şi, pe deasupra, oamenii vor câştiga şi bani din asta!

În momentul de faţă nu sunt în siguranţă nici măcar locuitorii care trăiesc departe de aceste puncte. Când s-a produs incidentul de la *C.E.A*[2] din Cerobîl, Ucraina, nu au fost contaminate doar teritorii din Ucraina, ci şi din Rusia şi Bielorusia. Norii poluanţi au reuşit să poarte contaminarea la sute şi chiar mii de kilometri.

În aceste condiţii, propunerea fiului meu, chiar şi în fază conceptuală – deoarece încă mai necesită aprofundare – merită atenţia maximă din partea lumii ştiinţifice, a guvernelor şi, nu în ultimul rând, a opiniei publice.

Plimbându-mă pe malul lacului, cufundat în meditaţie, am uitat cu desăvârşire de Volodea. El rămase nemişcat şi mă urmărea. Educaţia de aici nu-i permitea să mi se adreseze înainte ca s-o fac eu. Pentru ei era de neconceput întreruperea gândurilor unui alt om.

Am decis să dirijez discuţia spre o altă temă:

— Deci, tu meditezi încontinuu la câte ceva. Ai primit vreo sarcină, vreo îndatorire?...

—Muncă?... Îndatorire?... Eu fac întotdeauna ceea ce vreau. Muncă? Ce ai în vedere prin cuvântul *muncă*, tăticule?

— Munca este o activitate pentru care eşti plătit. Sau, ceea ce faci în folosul întregii familii. Când eram aşa ca

[2] *C.E.A. (A.Э.C.: атомная Злектостанция)* – centrală electrică atomică (n.t.)

tine, părinţii mei m-au pus să îngrijesc iepuraşi. Şi eu i-am îngrijit. Strângeam buruiene pentru ei, îi hrăneam şi râneam cuştile. Şi iepurii aduceau foloase familiei mele.

Volodea mă ascultă, apoi vorbi pe neaşteptate:

— Tata, acum o să-ţi vorbesc despre o îndeletnicire pe care mi-am ales-o singur.

—Vorbeşte-mi!

— Hai cu mine, o să-ţi arăt un loc!

„Mac, mac, ga, ga
sau
super-cunoştinţele pe care le rătăcim

Ne-am depărtat de lac. Volodea mergea înaintea mea. Acum părea oarecum schimbat. Din meditativ şi concentrat devenise vibrant de bucurie. Se răsuci spre mine ţopăind şi vorbi precipitat:

— Eu nu am ţinut iepuraşi, dar am făcut altceva. Nu ştiu cum s-o numesc? Am născut – nu merge. Am creat – nici aşa nu se potriveşte. Aha, mi-am amintit! Voi numiţi asta clocirea ouălor. Aşadar – am clocit ouă.

— Cum adică, ai clocit? Găinile şi, în genere, păsările clocesc ouă.

— Ştiu. Dar eu a trebuit să le clocesc singur.

— Cum aşa? Povesteşte totul în ordine firească!

— În ordine? Bine, uite cum s-a întâmplat.

L-am rugat pe bunicu’ să-mi găsească câteva ouă de

raţă şi gâscă sălbatică. A bombănit el oleacă la-nceput, dar la vreo patru zile mi-a adus patru ouă mari, de gâscă, şi cinci mai mici, de raţă.

Apoi, tot în ordine: am săpat o gropiţă, pe fund am pus puţin bălegar de cerb amestecat cu iarbă, am acoperit totul cu paie şi deasupra am depus toate ouăle aduse de buni cu'.

— Bălegarul la ce ţi-a trebuit?

— Bălegarul emană căldură şi ouăle au nevoie de căldură ca să iasă puişori din ele. Atât dedesubt, cât şi deasupra. Deseori a trebuit să stau eu însumi pe ouă. Am acoperit gropiţa cu burta. În zilele ploioase sau friguroase îl puneam pe urs să stea pe ouă.

—Şi nu le-a zdrobit?

— Ursu-i mare, groapa mică. El stătea deasupra, iar ouăle pe fundul gropii. Pe lupoaică am pus-o să stea de pază. De multe ori am dormit lângă groapă, până s-au deschis ouăle. De-ai şti ce frumos e să le priveşti când se deschid! Nu din toate au ieşit puişori. Din nouă ouă au ieşit două gâsculiţe şi trei răţuşte. Le-am hrănit cu seminţe, cu nucuşoare măcinate şi le-am adăpat. De fiecare dată când le hrăneam, chemam multe animale de pe teritoriul nostru.

— Pentru ce?

— Ca să mă vadă cum îngrijesc puii şi să înţeleagă că nu pot să-i atingă, ci, dimpotrivă, că trebuie să aibă grijă de ei. Am dormit lângă groapa în care s-au născut gâsculiţele şi răţuştele, iar în nopţile reci sau ploioase am chemat şi ursul să doarmă cu mine. Puişorii se ascundeau în blana lui pufoasă şi stăteau la căldură.

Apoi, împrejurul gropii am înfipt câţiva ţăruşi şi am împletit o îngrăditură de crengi. Deasupra am încropit un acoperiş din crengi uscate. Gâsculiţele şi răţuştele au crescut şi s-au deprins să se depărteze de groapă. Odată mă plimbam prin preajma cuibului şi aşa, s-fără un scop anume, am fluierat: *utiuuu' – utiuuu' utiuuu'.* Ele au sărit iute din cuib şi au venit la mine. Se luau şi după urs, dar

le-am dezbărat. S-ar fi îndepărtat prea mult de cuib şi ar fi putut să piară.

Au crescut fără probleme. Le-am zburătăcit. Apoi le-au dat penele şi au învăţat să zboare. Eu le-am ajutat; le aruncam în sus şi ele învăţau. După asta au început să se depărteze în zbor de cuib, dar se întorceau de fiecare dată.

Când a sosit toamna şi multe păsări s-au adunat în stoluri pentru a migra spre sud, răţuştele crescute de mine s-au alăturat unui stol de raţe, iar gâştele unuia de gâşte şi au zburat toate către ţinuturile calde. Eu am sperat, adică eram convins în sinea mea, că se vor întoarce. Şi aşa a şi fost. Ah, tăticule, îţi închipui ce frumos?

Le-am auzit strigătele: *ga – ga – ga!* Se întorseseră! Am alergat la cuib şi am fluierat: *utiuuu' – utiuuu'utiuuu'.* Le-am ospătat cu seminţe şi cu miezuri de cedru special măcinate dinainte. Mi-au mâncat din palmă şi eu m-am bucurat nespus de mult. La larma lor, animalele din zonă s-au apropiat de cuib şi s-au bucurat şi ele. Uite că am ajuns! Priveşte!

Într-un loc dosnic, în mijlocul câtorva tufe de coacăze, zării cuibarul făcut de fiul meu.

—Ai zis că s-au întors, dar nu-i nimeni.

— Nu sunt pentru că au plecat să se plimbe şi să mănânce.

Volodea feri crengile şi făcu loc de trecut, iar eu am văzut trei cuiburi săpate în pământ. Într-unu' erau cinci ouă nu prea mari, probabil de raţă, într-altul, unu' mai mare, de gâscă.

— Ca să vezi, abia s-au întors şi au şi depus ouă. Nu-s cam puţine?

— Da! — exclamă emoţionat Volodea.

— Abia s-au întors şi au depus deja şase ouă. Or să depună şi mai multe dacă le curăţ cuibul şi le hrănesc mai des.

Priveam la chipul fericit al copilului şi, pentru că nu

înţelegeam motivul bucuriei lui debordante, l-am întrebat:

— Ce te face să te bucuri aşa, Volodea? Eu ştiu că nimeni dintre voi – nici bunicul, nici mama şi nici tu – nu mănâncă ouă. Deci asta nu poate fi o muncă pentru tine, atâta timp cât nu aduce un beneficiu concret.

— Aşa? Dar alţii mănâncă ouă. Mai ales oamenii care s-au obişnuit să mănânce de toate, nu numai vegetale. Mama spune că se poate mânca tot ceea ce animalele dau de bună voie.

— Şi îndeletnicirea ta ce rol joacă în toate astea?

— Am gândit că ar trebui născocit ceva care să le permită oamenilor de pe propriile moşii să nu se împovăreze cu munca. Sau să trudească cât mai puţin cu putinţă. Pentru a le rămâne timp să mediteze. Iar asta e posibil doar dacă noi pătrundem concepţia Divină, materializată în lume! Eu îndrăgesc ştiinţa cunoaşterii gândurilor Divine. Este ştiinţa cea mai grandioasă, cunoaşterea ei este vitală! De exemplu: să înţelegem de ce El a lăsat ca păsările, toamna să migreze la sud, dar să nu rămână pe meleagurile calde, ci să se întoarcă. M-am gândit mult la asta şi am tras, iată, această concluzie: El a lăsat aşa pentru a-i uşura omului iernatul. Pe timp de iarnă, păsările nu-şi pot procura singure hrana şi de asta zboară. Dar nu rămân la sud, ci se întorc pentru a-i fi de ajutor omului. Aşa a lăsat Dumnezeu. Omul mai trebuie să înţeleagă încă multe dintre cele concepute de Creatorul nostru.

— Volodea, deci tu propui ca în fiecare gospodărie — sau aproape în fiecare – să trăiască gâşte şi raţe, care să facă ouă şi să-şi poarte singure de grijă? Toamna să zboare spre sud, ca apoi, primăvara să se întoarcă?...

— Da. E posibil. Vezi bine, eu am reuşit.

— Da, sunt de acord, ai reuşit Totuşi, mai există un alt aspect important... O să te necăjesc, probabil, însă e bine să vorbim deschis, să nu treci drept ridicol cu propunerea ta.

—Atunci vorbeşte-mi deschis, tăticule!

— Există o ştiinţă care se numeşte economie. Eforturile specialiştilor în economie sunt orientate spre găsirea celor mai raţionale metode de obţinere a produselor, în cazul nostru a ouălor. Pe la noi au fost construite o multitudine de ferme avicole. În aceste ferme sunt crescute foarte multe găini, concentrate într-un singur loc. Găinile fac ouă, care apoi ajung în magazin. Omul merge la magazin şi cumpără câte ouă vrea. Totul a fost astfel gândit, încât producerea unui singur ou să necesite cât mai puţin timp şi eforturi posibile.

— Ce înseamnă *eforturi,* tăticule?

— Efortul reprezintă suma resurselor investite în producerea unui ou. Se cere o evaluare amănunţită şi acţiunile cele mai eficiente.

— Bine, tăticule, o să mă străduiesc să evaluez bine.

— După ce o să-ţi faci calculele, o să înţelegi singur. Dar pentru a face asta se cer cunoscute unele date şi cheltuielile care intervin. O să încerc să vorbesc cu un specialist în economie.

—Eu pot calcula de pe acum, tăticule.

Volodea se încruntă puţin concentrat şi, după un minut, afirmă:

— Minus doi la infinit.

— Ce formulă e asta? Ce arată?

— Rentabilitatea economiei Divine se exprimă printr-un şir infinit de numere. Ştiinţa economică a omului contemporan, chiar şi din punctul zero, coboară cu două unităţi.

— E ciudată metoda ta de calcul… şi misterioasă. Poţi să-mi explici cum ai făcut?

— În calculul de faţă am stabilit ca punct de referinţă valoarea zero. Toate cheltuielile susţinute de fermele avicole, legate de construcţia şi întreţinerea lor şi de livrarea ouălor la magazine, vor fi exprimate prin valoarea minus unu.

— De ce *minus unu*? Cheltuielile trebuie exprimate în

ruble şi copeici.

— Unităţile băneşti sunt mereu relative şi schimbătoare. Şi, dat fiind că în metodica mea nu sunt prezente, le vom defini pe toate folosind termenul ipotetic *minus unu.* Atâta timp cât cheltuielile există şi trebuie calculate pornind de la punctul de referinţă *zero,* vor fi exprimate prin *minus unu.*

— Aha, şi a doua unitate cu minus de unde ai scos-o?

—A doua fixează calitatea, care nu poate fi bună. Condiţiile improprii de întreţinere şi lipsa unei nutriţii diversificate depreciază neîndoielnic calitatea ouălor, astfel mai apare o unitate cu minus. Deci, totalul va fi *minus doi.*

— Bine, hai să fie aşa. Oricum, şi în cazul tău există pierderi importante de timp. Ia să-mi spui Volodea, cât timp ai irosit cu clocitul ouălor – după cum tu însuţi afirmi – cu creşterea şi îngrijirea raţelor şi gâştelor?

— Nouăzeci de zile şi nopţi.

— Nouăzeci de zile, aşadar? Toate astea pentru câteva zeci de ouă şi asta abia după un an? Pentru oamenii de pe moşii va fi mult mai raţional să cumpere de la târg puişorii sau să-i scoată singuri cu incubatorul electric, pe timpul iernii, ca în patru-cinci luni aceştia să înceapă să facă ouă. Începând chiar cu al doilea an de viaţă, în ajunul iernii, păsările sunt de regulă sacrificate, deoarece din al treilea an le scade productivitatea. Prin urmare oamenii le taie şi cresc altele. Aceasta-i tehnica.

—Această tehnică cere eforturi interminabile, tăticule. Presupune ca găinile să fie hrănite zilnic, să le fie pregătită hrana pe iarnă şi an de an să fie crescute altele tinere.

— Mda, să fie hrănite şi să fie crescute altele tinere… Cu toate astea, tehnica modernă nu este aşa de laborioasă ca varianta ta.

—Tăticule, cele nouăzeci de zile reprezintă intervalul de timp în care se lansează un program veşnic. Păsările se vor întoarce şi îşi vor creşte singure noile generaţii, le

vor educa cum să se comporte cu oamenii şi să se întoarcă pe locurile natale. Aşa vor face milenii de-a rândul. Omul care a demarat acest program îl va lăsa moştenire generaţiilor viitoare… Le va întoarce urmaşilor o părticică din ştiinţa economică Divină. Cele nouăzeci de zile dedicate obţinerii unui ou vor deveni minute într-o sută de ani şi se vor reduce pe an ce trece.

—Şi totuşi, tu, în calculele tale nu ai încorporat cheltuielile.

— Compensaţia acestor cheltuieli este măreaţă şi nu mai puţin importantă decât produsul oferit de păsări.

— Ce compensaţie?

— Primăvara, când păsările se întorc de pe plaiuri depărtate la căminul lor şi pe imaşurile natale, oamenii se bucură. Această binecuvântată bucurie alungă multe maladii din trupurile lor. Energia va fi de nouăzeci de ori mai intensă atunci când păsările nu numai că se vor întoarce din sud, ci se vor întoarce întins la tine şi, cu larma fericită şi cântul lor entuziast, vor da bineţe ţie şi celorlalte vieţuitoarele din bătătura ta. Cântecele lor nu vor aduce bucurie numai omului, ci întregului spaţiu!

Volodea vorbi inspirat şi încrezător. Ar fi fost o prostie să-l mai contrazic. Aşa că m-am prefăcut că meditez, că fac un calcul în gând. Îmi părea rău că nu aveam chiar nimic ce să-l învăţ pe fiul meu.

Inedite, învăţăturile lui şi educaţia de aici… În faţa mea se află fiul meu natural, dar senzaţia este de ca şi cum s-ar fi aflat un copil sosit de pe o altă planetă sau dintr-o altă civilizaţie. Volodea are o cu totul altă viziune asupra vieţii, o altă filozofie şi viteză de gândire. Calculele le face instantaneu. Şi eu am înţeles că, oricât ai sta în faţa computerului, şi un an întreg de vrei, şi ai face calcule, tot calculele lui vor fi mai exacte. Totul în el pare oarecum inversat, răsturnat. Ori, poate mai precis ar fi să spun: *cât de mult ne-am denaturat noi viaţa*? Esenţa şi menirea ei. Catastrofele sunt toate doar efecte ale acestor denaturări.

Cu certitudine e aşa! Atât de mult mi-aş fi dorit să-i fiu de folos fiului meu, Volodea! Dar cu ce? Şi, puţin dezamăgit, l-am întrebat cu o oarecare nepăsare şi linişte în glas:

— O să mă gândesc la calculele tale economice, poate că ai dreptate tu. Volodea, tu, aici te joci şi rezolvi tot felul de chestii. Eu aş vrea să te întreb: chiar nu există nimic care să te frământe?

Volodea suspină profund şi răspunse după un timp, oarecum amărât:

— Ei bine, tăticule, am şi eu o mare problemă. Una pe care doar tu mă poţi ajuta s-o rezolv.

Acum era Volodea cel abătut, în timp ce eu, dimpotrivă, mă bucuram că el ajunse să aibă nevoie de ajutorul meu:

— Şi care ar fi problema asta a ta, mare?

Marea problemă!

—Ţi-aminteşti, tăticule, ultima dată când ai venit aici, ţi-am spus că mă pregătesc să ies în lume, când o să fiu mare?

— Da, mi-aduc aminte. Ai zis că vrei să mergi în lume ca să-ţi găseşti a ta *fată univers* pe care s-o faci fericită. Că o să creaţi împreună spaţiul în care vă veţi creşte urmaşii. Mi-amintesc. Ce s-a întâmplat, ai renunţat la idee?

— Nu, nu am renunţat. Deseori mă gândesc la viitor, la fata mea şi la cuibul nostru. Îmi ilustrez mintal toate amănuntele vieţii împreună. Şi cum veţi veni voi – tu şi mama – la noi în vizită şi veţi vedea visele plăsmuite împreună cum se materializează.

— Şi-atunci, care-i problema? Ţi-e teamă că nu o să-ţi găseşti fata?

— Nu asta-i problema. Fata o voi căuta şi o voi: găsi. Hai cu mine, o să-ţi arăt o altă poieniţă ceva mai mare. Şi

o să înţelegi, o să *percepi* singur problema mea.

Am mers împreună cu Volodea într-o poiană din vecinătatea poieniţei Anastasiei şi ne-am oprit chiar în centrul ei. Volodea mă invită să mă aşez, îşi duse mâinile pâlnie la gură şi strigă cu forţă şi îndelung *a – a – a,* în toate direcţiile.

Peste puţine minute, prin coroanele copacilor care străjuiau poiana, se declanşă agitaţia. Câteva veveriţe se iţiră pe ramurile copacilor şi se adunară ciucur pe unul din cedri. Unele se liniştiră pe crengi, altele, mai sprinţare, continuară să ţopăie din creangă în creangă.

După alte câteva minute, dintr-un tufiş îşi făcură apariţia trei lupi, se tolăniră la marginea poienii şi ne ţintuiră cu privirea.

La vreo trei metri de lupi, se aciuă o zibelină. Mai veniră două capre, dar nu s-au aşezat jos, ci au rămas proţăpite în picioare, urmărindu-ne. Imediat după asta îşi făcu intrarea şi un cerb. În cele din urmă, în foşnet de crengi, se prezentă şi ursul. Se tolăni la marginea poienii, continuând să gâfâie. De pe limbă îi curgea saliva. Probabil că era departe când a auzit chemarea şi a trebuit să alerge.

În tot acest timp, Volodea rămase undeva în spate cu mâinile sprijinite pe umerii mei. Se depărta câţiva paşi de mine, adună un mănunchi de iarbă şi, întorcându-se la mine, îmi spuse:

— Deschide gura, tăticule! O să-ţi dau nişte firişoare de iarbă, ca să vadă animalele că te hrănesc cu mâna mea şi să nu se mai îngrijoreze de prezenţa unui străin.

Eu am acceptat şi am mestecat mănunchiul adus de Volodea.

El se aşeză alături de mine, îşi sprijini capul pe pieptul meu şi-mi spuse:

— Mângâie-mă pe creştet ca să se liniştească de-a binelea.

Şi eu l-am mângâiat cu nespusă bucurie pe fiul meu cu păr bălai.

Îşi începu astfel istorisirea:

— Eu am înţeles, tăticule, că Dumnezeu a plăsmuit lumea întreagă ca leagăn pentru fiul Său, pentru om. Vegetaţia, aerul, apa şi norii – toate Le-a creat pentru el. La fel şi animalele... cele care, cu nespusă bucurie, sunt gata să-l slujească pe om. Dar noi am cam uitat ce servicii ne pot aduce ele, care le este chemarea şi menirea şi acum a venit vremea să pătrundem toate astea. Oamenii de astăzi încă mai ştiu care este menirea câinelui – să păzească locuinţa, să caute lucrurile rătăcite sau să menţină ordine în gospodărie. Pisica – să prindă şoareci, dacă aceştia fură merindele. Calul – să care. Însă, o menire are fiecare animal. Şi asta trebuie descoperită! Eu am încercat să dau de rostul acestor animale, care acum stau şi îmi aşteaptă porunca. Mă ocup de ele deja de trei ani, căutând să-i definesc menirea fiecăruia. Uite un exemplu: ursul are labele foarte mari şi robuste. EI ar putea să sape gropi pentru pivniţe, ar putea depozita proviziile acolo şi, la urmă, să le acopere. Să scoată mierea din stup...

— Da, ştiu, Volodea. Anastasia mi-a povestit că în trecut, urşii erau ţinuţi în bătătură pentru forţa lor de muncă.

— Şi mie mi-a spus. Tu priveşte ce am reuşit să-l învăţ să facă!

Volodea se ridică în picioare şi îşi întinse mâna dreaptă spre urs. Animalul se concentră atât de tare, încât încetă aproape să mai respire. Când Volodea a bătut cu palma pe un picior, ursul cel uriaş făcu câteva salturi şi se tupilă la picioarele lui. Volodea se ghemui lângă capul enorm al fiarei, îl pălmui uşor şi îi scărmănă o ureche. Ursul mormăia de plăcere. Apoi, Volodea se ridică. Odată cu el a sărit şi ursul în picioare şi l-a urmat

Volodea se deplasă spre hatul poienii. Acolo găsi un ram uscat pe care îl implântă în pământ la vreo zece metri de unde stăteam eu. Se întoarse la marginea poienii, se apropie de un pui de cedru de vreun metru

înălţime şi-l atinse cu mâna. Bătu de două ori din palme şi ursul alergă spre cedru şi îl adulmecă. După asta urmă ceva de necrezut!...

Am urmărit scena împreună cu Volodea, întinşi pe iarbă.

Ursul adulmecă puţin cedrul şi se îndepărtă de ca şi cum ar fi luat măsura. Alergă între cedru şi locul în care Volodea tocmai împlântase crenguţa uscată şi scrijeli cu labele anterioare locul în care era înfiptă crenguţa uscată.

Munci cu vânjoasele-i labe înzestrate cu gheare şi, în câteva minute, reuşi să sape o groapă cu diametrul de circa optzeci de centimetri şi adâncimea de circa jumătate de metru. Îşi admiră lucrarea vârându-şi capul în groapă şi, probabil, adulmecând.

Pe urmă alergă la puietul de cedru indicat de Volodea şi scormoni pământul dimprejurul lui. Imediat ce mântui de săpat groapa de forma unui tranşeu, se propti pe labele din spate lângă cedru, îşi vârî labele din faţă în tranşeu şi trase afară puietul laolaltă cu o brazdă consistentă de pământ. Se ridică pe labele dinapoi şi cără, ajutând-se de cele dinainte, cedrul cu brazda de pământ la groapa săpată în prealabil. Se apropie şi cu o deosebită grijă, coborî brazda în groapă. Brazda era mai lungă cu vreo cincisprezece centimetri decât groapa. Ursul se feri într-o parte şi cântări situaţia. Scoase din nou afară cedrul, îl aşeză alături şi lărgi groapa, după care-1 aşeză la loc. De data asta totul era *la normă.*

Se îndepărtă iarăşi şi, iarăşi, îşi admiră munca. Satisfacţia îi era tipărită pe chip. Se apropie de cedrul proaspăt plantat şi presără pământ peste crăpăturile apărute între brazda în care puietul de cedru îşi avea rădăcinile şi marginile gropii proaspăt săpate. Greblă pământul şi îl nivelă, presând şi bătătorind cu labele ţărâna dimprejurul copăcelului abia sădit.

Scena asta mi s-a părut destul de interesantă, cu toate că avusesem deja ocazia să văd veveriţele cum îi

aduceau Anastasiei bureţi uscaţi şi nucuşoare de cedru, cum se jucau lupii cu ea sau cum o apărau de câinii vagabonzi.

Sunt convins că multă lume a avut ocazia să urmărească dresurile de animale pe la spectacolele de circ. Nu mai puţin, căţeaua mea, *Kedra,* răspunde cu mare plăcere la multe comenzi.

Ceea ce se întâmpla aici, în poiana din taiga, semăna, la prima vedere, cu reprezentaţiile de circ, doar că toate astea nu se desfăşurau în arena împrejmuită cu plase înalte, ci într-un ambient natural, iar protagonistele nu erau animale ferecate în cuşti strâmte de circ, ci animale libere sau, cum le mai numim noi, sălbatice. Pentru noi sălbatice, pentru fiul meu prietene şi ajutoare – ca pentru noi cele domestice.

Între toate astea exista o diferenţă izbitoare şi misterioasă.

Devotamentul animalelor domestice mai poate fi atribuit şi faptului că omul le hrăneşte, le adapă şi le oferă adăpost La fel şi în cazul circului: la aceste spectacole, după fiecare truc realizat cu succes, dresorul încurajează leul sau tigrul. Scoate dulciuri dintr-un săculeţ atârnat de un baston sau din buzunar şi le dă fiarelor.

Animalele de circ îşi petrec vieţile în cuşti, fiind private în acest fel de posibilitatea de a-şi procura singure hrana. Prin urmare, sunt absolut dependente de om. Aici, în schimb, animalele sunt pe deplin libere şi îşi găsesc singure hrana şi adăpostul prin taiga. Dar chiar şi aşa, tot vin la chemarea omului! Şi nu numai că vin, ba chiar aleargă mulţumite şi chiar fericite la semnul omului, pentru a-i îndeplini poruncile. De ce? Şi pentru ce? Volodea nu-i dă nimic de mâncare ursului şi, totuşi, acesta părea mult mai fericit decât animalele de circ când îşi primesc bucăţica mult jinduită.

Ursul care abia plantase copăcelul la porunca lui Volodea, se legăna de pe o labă pe alta, îl ţintea cu

privirea pe copil şi aştepta să mai facă, dacă era necesar, ceea ce tocmai terminase de făcut sau să îndeplinească o nouă sarcină. Pentru mine era ceva inedit să văd cât de mult ţinea acest enorm urs de taiga să mai facă ceva pentru om. Pentru copil!

Volodea nu-i mai dădu nicio comandă ursului. Cu un gest îl invită la el, îl apucă cu mânuţele de blana de pe bot, îl zgâlţâi uşor, apoi îl mângâie şi-i spuse: „Tu eşti fain, nu ca şi căpriţele!”. Ursul mormăi satisfăcut, era în culmea fericirii.

Anastasia spunea: „De la om poate iradia o energie binefăcătoare, invizibilă. Această energie îi este necesară fiecărei vieţuitoare tot atât de mult cât şi aerul, soarele sau apa. Lumina soarelui este doar o reflecţie a măreţei energii emanate de oameni.”

Ştiinţa noastră a descoperit o gamă întreagă de energii. A reuşit până şi să-şi producă singură energia electrică, să fisioneze atomul şi să fabrice bombe. Dar cum şi cât de mult s-a mişcat ştiinţa noastră în direcţia cea mai importantă – în studiul energiei emanate de om? Şi există, în genere, o ştiinţă implicată în studiul acestei energii şi a posibilităţilor ei? A aptitudinilor omului în ansamblu şi a menirii lui pe lumea asta şi în Univers?...

E posibil ca cineva anume, prin orice mijloc imaginabil, să încerce să împiedice fiinţa umană în procesul de auto-cunoaştere? Să i se pună pieziş...

Nu este posibil! E absurd ca menirea omului să fie aceea de a rătăci ani întregi prin cazinouri sau baruri cu un păhăruţ de vodcă în mână! Sau să-şi irosească anii vieţii la casele de marcaj ale magazinelor sau ca manager în birou. Şi nici măcar top-modelul, preşedintele sau cântăreţul de estradă nu înclină spre menirea primordială a omului.

Însă tocmai aceste profesii moderne, câştigatul banilor şi toate acele *ceva*-uri, par a fi importante în viaţa omului. Despre astea tratează cea mai mare parte a filmelor şi transmisiunilor tv... Doar asupra esenţei

existentei nu se meditează niciodată. Omul este îndobitocit.

Să nu fie tocmai asta pricina tuturor războaielor de pretutindeni? Şi că Pământul devine tot mai murdar?! Că oamenii, tot mai dezorientaţi, se îmbată cu vodcă şi se droghează!?

Cine să oprească harababura asta de pe Pământ? Ştiinţa? Ştiinţa tace! Religia? Care din ele? Unde sunt rezultatele? Sau, poate că ar trebui să chibzuiască fiecare în dreptul său? Singur! Să judece! Dar, ca s-o facă, ar trebui să gândească. Când, de vreme ce viaţa noastră nu-i altceva decât o continuă rutină?

Până şi o tentativă de a raţiona pe tema esenţei existenţei umane este sufocată din faşă.

Vrei să vinzi reviste cu corpuri nude voluptoase? Poftim! Vrei să savurezi perversiuni sexuale? Poftim! Vrei să tratezi şi să ilustrezi perversiunile maniacale ale sceleraţilor? Poftim! Vrei să scrii şi să propagi în eter informaţii despre prostituţie? Da', poftim!

Toate astea, în timp ce pe tema esenţei existenţei umane şi a menirii sale se discută tot mai puţin. Temă din ce în ce mai prohibită!

Mi-am întrerupt firul gândurilor şi m-am uitat la fiul meu. Stătea întins pe iarbă alături de mine şi mă privea cu luare aminte. Sigur ar fi dorit să-mi mai arate câte ceva, aşa că l-am întrebat

— Ce i-ai spus ursului despre capre, Volodea?

— Nu reuşesc nici în ruptul capului să le pătrund menirea.

—Dar, ce-i de înţeles? E evidentă menirea caprelor: să dea lapte pentru oameni.

— Da, lapte. Dar şi ele pot fi dresate să facă ceva.

— Ce? Şi cu ce folos?

—Eu le-am urmărit. Caprele sunt capabile să cojească trunchiurile copacilor şi a cioturilor. Şi să mănânce crenguţe din tufişuri. Dacă ar fi ţinute în gospodărie, ar vătăma plantele. Dar ca să nu facă asta, eu mă chinui să

le-nvăţ cum să tuşineze gardul verde din gospodării.

—Să tuşineze?

— Da, tăticule, să tuşineze. Oamenii tund gardurile vii, fac din ele pereţi drepţi sau tot felul de forme. Mie mi-a vorbit bunicul despre asta; se cheamă amenajare peisagistică. Dar căpriţele nu înţeleg ce vreau eu de la ele.

— Şi cum vrei să le înveţi?

— Hai să-ti arăt.

Volodea luă o sfoară împletită din fibre de urzică, lungă de trei metri, legă un capăt de un copac potrivit de mare şi întinse sfoara trecând-o printr-un tufiş. Cu un gest le chemă la el pe cele două capre, le mângâie, foşni cu mâna tufişul şi apoi muşcă el însuşi o crenguţă. Le-a spus ceva caprelor după care, acestea s-au dat dibace la ronţăit crengile tufişului. Când au ajuns la punctul delimitat de sfoară, Volodea balansă de câteva ori sfoara şi scoase un sunet de nemulţumire. Caprele s-au oprit pentru o clipă, şi-au ridicat boturile şi l-au privit contrariate pe Volodea, însă mintenaş şi-au reluat rumegatul crengilor, fără să se sinchisească câtuşi de puţin de sfoară.

— Uite, tăticule, că nu reuşesc. Caprele nu mă înţeleg. Ar trebui să tundă tufişul la fir cu sfoara…

—Da, văd. Asta ar fi problema ta?

—Nu asta e problema mea cea importantă. Altceva mă frământă.

—Ce?

—Probabil ai remarcat cu câtă bucurie au alergat animalele la chemarea mea.

— Da, am văzut.

— De mai mulţi ani stau printre ele şi s-au obişnuit cu mine. Numai cu mine. Vor să-mi stea în apropiere şi aşteaptă mângâieri doar de la mine. Când o să plec în lume, or să tânjească după mine. Se vor mâhni că nu mai vine omul la ele, că nu le mai cheamă şi nu le mai cere nimic. Pentru mine, acum este evident că raportul cu

omul şi slujirea lui, au devenit esenţa existenţei lor.

— Anastasia nu ar putea să stea cu ele?

— Mama e în ambientul ei, are animalele ei, cu care s-a împrietenit. Este ocupată şi nu are vreme pentru toate. Pe acestea le-am ales eu şi doar eu am avut grijă de ele timp de mai mulţi ani, spuse Volodea arătând spre animalele care, ca şi până atunci, stăteau pe marginea poienii. De mai bine de trei ani mă tot ţin de capul bunicului să stea în preajma mea când mă aflu printre ele. Mai bombăne el, dar stă tot timpul cu mine. Însă adineaori m-a anunţat că nu îmi poate lua locul.

— De ce?

— „Dresura nu mă ispiteşte aşa de tare ca pe tine” — mi-a răspuns el mormăind neîmpăcat. — „Nu ar fi trebuit să dedici atât de mult timp fiecăruia în parte!” Şi:

— „Ce ţi-a trebuit să le răsfeţi atâta?”

El susţine că animalele astea nu mă privesc doar ca pe stăpânul, ci şi ca pe copilul lor, deoarece cele mai bătrâne m-au văzut crescând şi m-au dădăcit. Şi că, în genere, am comis unele erori pe care acum trebuie să le îndrept singur. Dar cum să fac de unu’ singur? E prea târziu.

M-am uitat la animalele rămase pe marginea poienii, care, din cât se putea înţelege, aşteptau de la Volodea o altă poruncă sau altceva de făcut, şi am înţeles că îi vor duce dorul. La fel cum îmi duce dorul mie, căţeaua *Kedra,* când părăsesc casa de la ţară pentru câteva, zile sau săptămâni. Are cuşcă călduroasă, e dezlegată şi liberă să se plimbe pe imaş, prin pădure sau prin sat. Vecinul meu o hrăneşte în fiecare zi. Îi prepară terci şi îi dă oase. Totuşi, într-unul din rânduri, vecinul mi-a povestit: „Jinduieşte după dumneavoastră, Vladimir Nicolaevici. Deseori stă şezută în fund şi i se preling ochii pe drumul pe care vă întoarceţi dumneavoastră. Adesea chelălăie.” Când mă întorc, *Kedra* aleargă cu botul înainte, mi se gudură la picioare şi, uneori, împinsă de noianul de sentimente, sare să mă lingă pe faţă, mânjindu-mi

hainele cu labele. Şi nu ştiu cum s-o învăţ să-şi stăpânească emoţiile.

Însă aceste animale tolănite aici, în pădure?... Ne-au studiat silenţioase şi aparent calme tot timpul cât am discutat. Ce aşteptau? Că doar nu le pune nimeni să stea şi să aştepte cine ştie ce poruncă de la om...

Oh, Doamne!...

Un gând strălucitor mi-a zguduit întreaga fiinţă. Nu numai acestea din taiga, de pe marginea poienii... Toate animalele de pe Pământ au o menire a lor şi aşteaptă un contact cu făptura cea mai măreaţă de pe planetă – cu Omul! Toate au fost lăsate ca să-l sprijine pe om să-şi îndeplinească prea înalta-i misiune. Ca tot ceea ce este viu pe Pământ, şi ele au fost date de Dumnezeu ca să-l ajute pe om în realizarea măreţei misiuni... Însă omul?...

M-am uitat la animalele rămase pe marginea poienii şi am gândit: „Într-adevăr, fiul meu are o problemă serioasă; nu o să poată abandona aşa, netam-nesam, bestiile. Totodată, nu-şi poate trăda nici visul la fata cu care să-şi creeze Spaţiul de Iubire.”

—Hm, Volodea, asta chiar că-i o problemă! Şi, din câte s-ar părea, fără ieşire. S-ar părea că te-ai poticnit, i-am zis eu.

—Există o singură ieşire, tăticule, dar nu e în puterile mele.

— Atunci în ale cui?

— Doar tu poţi rezolva problema asta.

— Eu? Cum? Ce pot face eu în acest caz, fiule?

Există o ieşire

— Eu cred că dacă vrei, tu mă poţi ajuta, tăticule, vorbi încet Volodea.

— Tu zici? Şi ce să fac eu? Că nu înţeleg nimic... Tu crezi, dar eu nu ştiu cum...

M-am aşezat pe iarbă. Volodea rămase în picioare în faţa mea şi mă privea ţintă şi implorator în ochi. Buzele-i

îngăimau nişte sunete nedesluşite. Judecând după mişcarea buzelor, repeta un singur cuvânt. Şi fără să-şi ia privirea de la mine, spuse răspicat:

— O surioară! Te rog frumos, tăticule, tu şi mama faceţi-mi o surioară! O s-o îngrijesc şi o s-o educ eu singur. Ele mă vor ajuta. Nu o să vă distragem de la treburile voastre. O să grijesc eu de ea, numai să se ridice oleacă. Şi o să-i explic tot. Ea o să rămână aici cu animalele mele. Faceţi-mi o surioară, tu şi mama, tăticule! Se înţelege, dacă nu eşti bolnav… sau obosit. Şi, bineînţeles, dacă poţi. Bunicul mi-a spus că datorită stilului de viaţă pe care-l duc, a aerului viciat şi a apei infectate, bărbaţii din lumea voastră se îmbolnăvesc des şi îmbătrânesc repede. Tu ai abia puţin peste cincizeci de ani, dar dacă eşti obosit… Şi dacă ţi-ai irosit puterile… Atunci, eu doar în trei zile… Doar trei! Eu am predispus totul. Îţi vor reveni multe din puterile pierdute.

Volodea era vizibil agitat. L-am întrerupt:

— Aşteaptă, Volodea, linişteşte-te! Da, e adevărat, sunt puţin obosit, dar cred că se mai găsesc puteri. Nu aici e hiba. În principiu, eu sunt de acord ca tu să ai o surioară, numai că, vezi, ca un copil să vină pe lume, e nevoie de dorinţa comună a ambilor părinţi.

— Eu sunt convins, tăticule, adică ştiu cu certitudine că mama nu o să refuze să mai aveţi un copil. Dacă tu te-nvoieşti, ca să nu mai pierdem vremea, hai să începem chiar acum să ne pregătim pentru venirea pe lume a surioarei mele. Eu ştiu cum se face. Am studiat şi bunicul m-a ajutat mult. Am aranjat tot şi am făcut toate preparativele. Trei zile şi trei nopţi vei rămâne doar cu mine. Să nu te gândeşti niciunde şi să nu te laşi abătut de nimic. Forţele şi energia din tine se vor întoarce.

— De unde ştii tu că acum nu am îndeajuns de multă forţă, Volodea?

—Eu ştiu că ai, dar o să fie şi mai multă!

— De acord, o să rămân trei zile cu tine. Dar, mai întâi hai s-o înştiinţăm pe mama.

— O să-i explic eu. O să-i spun că avem ceva de făcut împreună. Nu se va împotrivi şi nu va obiecta.

— Bine, atunci, începem?

Eram nespus de intrigat să văd ce a putut pregăti fiul meu, ca eu, doar în trei zile, să-mi recapăt atât de multă energie şi forţă! Vreau să spun de la-nceput că procedurile pregătite de el ar putea să pară puţin ciudate, însă senzaţia trăită în cea de-a treia zi îmi vine greu s-o descriu prin cuvinte sau din condei. Să vă spun că am întinerit cu zece, douăzeci de ani? Nu merge! La faţă: poate că da, cu vreo cinci ani, însă în interior… Era ca şi cum totul ar fi funcţionat într-un mod cu totul nou. Am simţit forţe noi. Parcă se schimbase lumea împrejurul meu!

Reîntinerirea

***Execuţia* numărʼ unu**

Imediat după acceptul de a mă supune procedurilor terapeutice propuse de fiul meu, Volodea porunci animalelor să lase poiana. Mă apucă de-o mână şi alergarăm amândoi spre lac. Pe drum ne oprirăm de vreo câteva ori. Volodea, din loc în loc, adună niscaiva firişoare de plante şi făcu cocoloaşe din ele. Când erau gata, mi le dădu să le mănânc. Şi eu le-am mâncat

În câteva minute a început să-mi curgă nasul, apoi am vomitat. Am vomitat atât de violent, încât am gândit că dau afară tot sucul gastric din stomac. Eu vărsăm de nu reuşeam să articulez un cuvânt, dar Volodea îmi explica:

— Asta-i bine, tăticule, nu-ţi fie teamă. E bine. Dă afară toate mizeriile! Rămâi curat! Aşa se procedează în caz de intoxicaţie.

Nu eram în condiţia de-ai putea răspunde, însă am gândit în sinea mea: „În caz de intoxicaţie, da! Numai că atunci, ori iei nişte medicamente care să-ţi inducă greaţa şi voma, ori nişte laxative, cum ar fi, bunăoară, uleiul de ricin. Dar de ce toată această *execuţie*? Că nu eram intoxicat!”

Volodea, ca şi cum mi-ar fi auzit întrebarea nepusă, îmi explică:

—Tu nu eşti intoxicat – e evident – tăticule, dar consumi alimente care nu-s departe de a fi otravă. Aşa o să iasă tot răul din tine.

Abia-abia se ostoise voma, cursul nasului şi lăcrimarea abundentă, că a venit şi diareea. De vreo cinci ori a trebuit să fug în tufişuri. Toate astea au ţinut vreo două ore. După aceea m-am simţit mai uşurat.

—Te simţi mai uşurat acum, tăticule?

— Da, am încuviinţat eu.

Execuţia **a doua**

Volodea mă luă iar de mână şi alergarăm împreună. Ajunşi pe malul lacului, mă invită să mă spăl şi să mă

scald puţin. În timp ce ieşeam din apă, l-am văzut scoţând din pământ o ulcică cam de-un litru jumătate.

— Acuma trebuie să bei apa asta. E apă moartă. Se cheamă aşa, deoarece conţine foarte puţini microbi. Apa asta nu se poate bea în prezenţa aerului viciat, însă aici aerul e curat, aşa că poţi bea apa moartă. Îţi va clăti organele interne, ţi le va curăţa, multe bacterii şi microbi vor fi evacuaţi din organism. Bea cât poţi de multă. Când goleşti ulcica, îţi dau alta plină, tot cu apă moartă. După ce-o bei şi pe-a doua, o să-ţi dau încă una. În acest fel, toate bacteriile şi microbii necesari se vor regăsi în proporţii ideale.

De la el am aflat că apa moartă înseamnă apa cu un conţinut minim de bacterii, care se găseşte la mare adâncime sub pământ Aşadar, cred că şi apa noastră minerală, îmbuteliată, este moartă. Şi cred că noi, — îndeobşte, bem doar apă moartă. Din asta se trag toate afecţiunile, gen disbacterioza, de care suferă copii noştri, cu precădere nou-născuţii.

Apa vie este apa de suprafaţă, din pârâuaşele sau iazurile curate. Acolo, în inima taigalei, încă se mai găsesc astfel de locuri.

Totodată, vreau să mai spun că bunicul Anastasiei mi-a explicat mai târziu că apa de izvor, băută direct de la sursă, nu poate fi considerată apă vie. Pentru ca ea să *prindă viaţă,* trebuie să stea circa trei ore într-un recipient de lut sau de lemn, cu gură foarte largă: „Apa vie trebuie să absoarbă lumina soarelui. În prezenţa soarelui, în apă iau naştere organismele necesare vieţii omului, pe care voi le numiţi bacterii şi microbi.”

După asta, apa trebuie să rămână trei ore la întuneric. Abia atunci poate fi băută ca apă vie.

Execuţia **a treia**

—Tu să bei, tăticule, ori de câte ori îţi e sete. Între

timp, trecem la următoarea procedură. Toate aceste şedinţe curative, oamenii din lumea murdară ar trebui să le facă nouăsprezece zile în şir sau, şi mai bine, treizeci şi trei – aşa a spus bunicul. Dar, fiindcă tu nu ai atâta timp, eu am restrâns totul la trei zile. Ne vom descurca şi aşa. Hai, te duc într-un loc, acolo am pregătit ceva.

Ne-am depărtat cam o sută de metri de lac şi acolo, printre copaci, am zărit o laviţă aşternută cu fân.

Lângă laviţă se vedeau patru funii împletite, cred, din fibră de urzică sau din lână. Un capăt al fiecărei funii se termina cu un laţ, celălalt era legat de un copac.

M-am întins pe laviţa cu fân. Volodea ancoră laţurile de mâinile şi picioarele mele şi tensionă uşor funiile cu nişte vergeluţe, până ce, literalmente, mă răstigni. Încheieturile au început să-mi trosnească. Întinse încă o idee sforile şi spuse:

—Tata, trebuie să stai întins aşa măcar o oră pe burtă şi una pe spate. În această vreme, ca să treacă altfel timpul şi să tragi şi foloase, o să-ţi fac un masaj reconfortant. Tu relaxează-te sau dormi, de vrei.

Această procedură am repetat-o ajutat de fiul meu, câte două ore pe zi, timp de trei zile.

După cum avea să-mi explice mai târziu bunicul Anastasiei, acest exerciţiu de reabilitare asigură o îmbunătăţire a lubrifierii încheieturilor. Face foarte bine persoanelor în etate. De asemenea, mai poate determina o creştere în înălţime, deoarece, în această poziţie, se îndreaptă coloana. Cel mai important efect rămâne, totuşi, lubrifierea încheieturilor.

Să judecăm puţin: noi mergem, alergăm sau facem exerciţi fizice în sălile de gimnastică, unde pompăm muşchii. Toate, sau aproape toate aceste exerciţii generează un stres excesiv al încheieturilor. Aici, însă, dimpotrivă, încheieturile se relaxează.

La fiecare din aceste şedinţe de extensiune, Volodea îmi făcea câte un masaj. În ziua a doua, m-a uns cu un suc sau un extract dulceag, pe corp. Asta a atras pe mine

o mulţime de insecte. Dar ştiam deja, de la Anastasia, că acestea îmi curăţau porii pielii. În condiţiile noastre, porii pielii îi putem curăţa doar la saună, cu măturicea de stejar. Sub efectul aburului din saună, pielea transpiră şi, în acest fel, porii se desfundă.

În intervalele dintre şedinţele de extensiune, am făcut tot felul de exerciţii: am alergat, am înotat şi am făcut tracţiuni la bară fixă pe crengi de copaci. Volodea mă punea de trei ori pe zi să stau în mâini, cu capu-n jos, atâta cât rezistam. Iar eu am stat, sprijinindu-mi picioarele de trunchiul unui copac. Şi această procedură, ca şi celelalte, era destul de interesantă deoarece, stând în această poziţie, foarte mult sânge defluieşte spre faţă şi o tensionează, contribuind la eliminarea ridurilor.

În toate aceste trei zile am băut doar lapte şi ulei de cedru şi am mâncat doar polen de flori, fructe şi câţiva (puţini) bureţi uscaţi (toate, de fapt, alimente pe care le găsim uşor şi în condiţiile vieţii moderne). Tot timpul cât am urmat procedurile propuse de fiul meu, m-am forţat mintal să le adaptez condiţiilor noastre de viaţă şi am ajuns la concluzia că toate se pot aplica cu bune rezultate şi acasă. În scopul purificării organismului se poate recurge şi la produsele farmaceutice, la diuretice sau la ajunare. Apa moartă nu-i greu de procurat – toată apa din sticle e moartă. Iar apa vie s-ar putea procura – doar să găseşti pe undeva un izvoraş curat!

Efectul însănătoşirii este imediat.

O procedură misterioasă

În setul de proceduri propuse de fiul meu a intrat şi una misterioasă care, în condiţiile noastre de viaţă, ar fi problematic de efectuat.

Eu o s-o descriu amănunţit, în speranţa că se va găsi cineva care s-o descoase şi să ne explice şi nouă cum se poate aplica în condiţiile contemporane. Iată în ce constă...

De trei ori pe zi – dimineaţa, înainte de prânz şi pe la trei după amiază – Volodea îmi dădea să beau un extract vegetal preparat de mâna lui.

De fiecare dată când venea vremea să-l iau, Volodea alerga la ascunzătoarea lui, dintr-o groapă scotea un urcioraş şi-mi dădea să beau, dar nu mai mult de o înghiţitură. Când mi l-a dat prima oară, mi-a spus:

— Bea asta şi înregistrează mintal volumul înghiţiturii. După ce bei, întinde-te pe iarbă. Eu o să ascult cum îţi bate inima.

Eu am luat o înghiţitură şi m-am întins pe iarbă. Volodea mi-a pus mânuţa pe piept şi a rămas nemişcat Peste câteva momente am simţit nişte furnicături şi văpăi de căldură în mai multe puncte ale corpului. Inima îmi bătea mai intens. Nu mai des. Senzaţia era că muşchii cordului s-ar fi destins normal, însă se contractau mult mai rapid, pompând sângele cu mai multă forţă.

Mai târziu aveau să-mi explice specialiştii că, în cazul unei circulaţii mai intense a sângelui, în anumite părţi ale corpului – acolo unde vasele capilare sunt obstrucţionate – se pot face simţite simptome de căldură sau furnicături.

Volodea ascultă câteva minute bătaia inimii, apoi declară:

—Totul e în ordine, tăticule, inima ta suportă o înghiţitură şi mai mare. Dar, mai bine să nu riscăm. Data viitoare o să iei tot o înghiţitură mică.

L-am întrebat care este rostul acestui extract şi din ce e făcut. El mi-a răspuns:

— Este un macerat vegetal care îţi va întoarce multe forţe şi te va ajuta la vindecarea bolilor, dacă acestea există. Însă, cel mai important, în tine se regenerează o determinată forţă şi ia naştere o noua energie – ambele tot atât de necesare la naşterea surioarei mele.

—Tu consideri că nu am îndeajuns?

— Poate că ai îndeajuns, dar acum, cu siguranţă, forţele în tine vor fi mult mai multe şi energiile se vor afla toate într-un echilibru ameliorat.

— Vor rămâne aşa pe viitor sau le voi irosi odată cu naşterea copilului?

— În vederea procreării altor copii, va trebui să bei din nou acest extract. Ele fac la fel de fiecare dată.

— Ele, cine?

— Zibelina şi alte animale. Eu am urmărit doar un mascul de zibelină. Bunicul m-a învăţat când, în ce moment al zilei şi cât timp anume să-l urmăresc.

— Bunicul de unde le ştie pe toate astea?

—Tăticule, bunicul nostru deţine toate acele cunoştinţe pe care le deţineau măreţii preoţi-înţelepţi. Chiar şi pe acelea uitate de preoţii contemporani sau necunoscute cu mii de ani în urmă. Preoţii foloseau acest extract înaintea procreării copiilor şi înaintea morţii, pentru a deveni imortali.

— Ce înseamnă *înaintea morţii, pentru a deveni imortali?*

—Toată lumea trebuie să creadă că au murit. În realitate, ei doar îşi schimbă trupurile şi se reîncarnează instantaneu, păstrând toate cunoştinţele şi informaţia. Nu numai ei sunt apţi de a se reîncarna instantaneu. Însă puţini sunt cei care pot păstra şi informaţia. Iată de ce renaşte omul şi este constrâns să cunoască din nou viaţa, să înveţe totul de la capăt, fără să aibă oportunitatea de a compara lumea de ieri cu cea de azi. Iată de ce rătăcesc oamenii prin viaţă. Fiindcă nu o cunosc şi fiindcă nu mai posedă sentimentele care să-i facă să se simtă asemănători lui Dumnezeu.

— Aşadar, bunicul a conservat toată această informaţie?

— Da, tata. Bunicul nostru este un preot măreţ şi înţelept. Pe lume mai trăieşte doar un singur om în măsură să-l întreacă – incomensurabil de mult – pe

bunicul.

— Unde trăieşte el acum – acest cel mai puternic şi înţelept om? Tu ştii? Cu siguranţă, el e preotul suprem.

— Este mama-Anastasia, tăticule!

—Anastasia? Cum şi de unde posedă ea mai multe informaţii chiar decât străbunicul?

— Bunicul susţine că volumul prea mare de informaţii, pe el îl încurcă, şi că este posibil să-i mai scape câte ceva, însă pe mama, asta o deranjează câtuşi de puţin, deoarece ea nu înmagazinează nicio informaţie.

— M-ai încurcat de-a binelea. Ba ştie mai multe, ba nu deţine nicio informaţie…

— Nu m-am exprimat eu bine, tăticule. Mama Anastasia deţine toată informaţia… Ea deţine foarte multă informaţie, însă a comprimat-o în sentimente. Şi la momentul oportun, în numai o clipă, poate recepţiona atât de multă informaţie, încât mintea bunicului s-ar putea chinui o zi sau chiar două ca s-o prelucreze.

— Nu înţeleg eu aşa bine ce spui, dar sună interesant. Continuă! Dar tu? Devreme ce te sfătuieşti tot timpul cu bunicul, înseamnă că nu deţii nicio informaţie din trecut?

—Dat fiind că-i cer sfatul, înseamnă că nu am.

— De ce? Reiese că, din punct de vedere intelectual, nu ajungi la nivelul lor. Al bunicilor. Ce spun ei vizavi de asta? Sunt convins că bunicul tău aruncă vina pe mine.

— Bunicul nu spune aşa ceva.

—Dar mama? Ea ce spune?

—Am întrebat-o pe mama de ce eu ştiu mai puţin decât străbunii mei, decât ea şi decât tine, şi ea mi-a răspuns: „Toate adevărurile Universale, fiul meu, şi toate informaţiile vremurilor primordiale, i-au fost dăruite fiecărui om, fără nicio tăinuire. Nu toţi oamenii pot să le-nţeleagă şi să le accepte, deoarece ţelul vieţii şi aspiraţiile sufletelor lor nu corespund aspiraţiilor Universului. Omul este liber, volnic în toate, iar făgaşul, şi

ne-Universal[3] poate să şi-l aleagă. Totodată şi Dumnezeu este liber când, cum şi cui să-i dea povaţă. Tu nu te-ntrista că-ţi lipsesc cunoştinţele. Cunoaşte-ti visul şi crede în el. Vei primi totul din plin, atunci când creaţia de visu-ţi zămislită, destoinică se va dovedi.”

— Aşa… Tu ce-ai înţeles din cuvintele ei?

— Am înţeles că în clipa în care visele şi ţelul vieţii mele vor prinde formă în detaliu, toate cunoştinţele utile materializării lor vor apărea de la sine.

— Dar, pe moment, vei continua să-i ceri sfaturi bunicului?

— Da. Lui, mamei şi ţie. Bineînţeles că voi face eforturi să meditez şi să înţeleg.

— Aşadar, dacă am înţeles bine, şi extractul acela vegetal pe care mi l-ai dat în toate aceste trei zile, tot de la bunicu’ l-ai aflat?

— Pot să-ţi spun toată reţeta, tăticule.

— Spune-mi-o!

— Pentru această reţetă e nevoie de plante de taiga. Ca să aflu ce plante şi în ce proporţii să adun, am urmărit un mascul de zibelină timp de trei zile şi trei nopţi. Un viitor tată. Bunicul mi-a spus că perechea lui nu-1 primeşte dacă nu-i pregătit. Eu l-am urmărit ca să văd ce paşte în zilele dinaintea împerecherii şi în ce moment exact al zilei o face. Deoarece şi momentul e la fel de important. Am cules din toate plantele din care a mâncat masculul de zibelină, dar în cantităti mult mai mari, că, deh, tu eşti mult mai mare decât el.

Toate aceste plante le-am cules în câteva tranşe, le-am pus într-o piuă şi le-am pisat până ce am obţinut un suc. Am făcut-o nutrind numai gânduri frumoase şi plăcute pentru tine, tăticule, pentru mămica şi pentru viitoarea mea surioară. Turta rezultată prin presare am pus-o într-un urcior de lut, peste ea am vărsat ulei de

[3] *ne-Universal* - aici cu sensul de incompatibil cu principiile universale (extra-universal) (n.t.)

cedru care a format o peliculă deasupra şi-apoi am legat urciorul la gură. Când tu l-ai băut şi inima ţi-a luat-o la galop, am înţeles că-l făcusem bine.

Îl ascultam pe fiul meu şi gândeam: „Este evident că nu mulţi ar putea studia un samur în ambientul lui natural, dar, fără îndoială, mulţi oameni ar putea urmări pisica sau căţelul, pentru a vedea ce plante mănâncă.

Pentru a se înţelege asta, animalele trebuie duse în pădure şi acolo urmărite cum se comportă şi, dacă e posibil, ce plante mănâncă."

Mă interesa în mod deosebit reţeta propusă de Volodea, deoarece doar în trei zile cât am luat-o, efectul a fost remarcabil. Ce să mai spun de cura completă de nouăsprezece sau treizeci şi trei de zile, despre care se vorbeşte aici?! Înseamnă că, după o cură integrală, asociată celorlalte proceduri, omul s-ar putea vindeca cu adevărat de multe maladii, ar încetini procesul de îmbătrânire al organismului şi, într-o oarecare măsură, ar întineri chiar. Repet: practica a doar trei zile de cură confirmă aceste rezultate.

În paralel mai există şi înţelepciunea populară şi descoperirile ştiinţifice.

Oamenii, fără îndoială, pot găsi prin farmacii acele amestecuri de ierburi pe care le propune industria farmaceutică pentru tratarea diverselor maladii. Acum, de faptul că în natură există o întreagă varietate de plante medicinale ştie oricine. Doar că nu oricine ştie că un efect maxim, profilactic sau, pur şi simplu, terapeutic, se poate obţine doar culegând plantele într-un anumit moment al zilei sau într-o anumită zi…

În ceea ce priveşte amestecurile de plante, aici, printre alţi factori, un alt rol de relief îl joacă şi interdependenţa dintre plantele incluse. După cum vedeţi, prea multe ar trebui să ştim ca să alcătuim un astfel de amestec. Mă îndoiesc că vreun homeopat contemporan ar fi atât de pregătit, să facă un amestec asemănător.

Iar eu ţin foarte mult să le ofer cititorilor o reţetă, încă nepublicată, de reabilitare a organismului, care să nu fie atât de complicată ca cea a fiului meu, ci simplă şi accesibilă majorităţii oamenilor.

La încheierea curei de trei zile, Volodea îmi spuse că ar merge să doarmă mai devreme (se pare că, în toate aceste trei nopţi, nu a dormit mai mult de două – trei ore pe noapte). Imediat ce a adormit, eu am alergat spre poiana Anastasiei. Mă frământau îndeosebi două aspecte:

Unu: de ce Volodea nu deţinea cunoştinţele din trecut pe care le deţinea bunicul lui?

Doi: se putea simplifica reţeta lui, special pregătită pentru mine?

Viziunea

Gândul la alimentaţie a trecut gradual pe planul doi. Am început să mă gândesc la viitoarea fiică. Pe de o parte, era un bine că Anastasia îmi năştea şi o fetiţă. Pe de alta, fiica mea avea să crească şi avea să-şi dorească un spaţiu al ei. Ori va primi moştenire spaţiul pe care l-a plăsmuit Volodea şi în faţa ei se vor ridica exact aceleaşi probleme care-l chinuie acum pe Volodea? Ş-apoi, cu cine să se mărite ea aici, în taiga?

Iar ca să iasă în lume… nici pentru ea nu va fi tocmai simplu. Ca să iasă ar însemna să-şi abandoneze spaţiul şi animalele – pe prietenii ei devotaţi. Deoarece, era puţin probabil ca un tânăr de pe la noi să-şi dorească să trăiască alături de ea, în depărtata taiga, unde viaţa nu e tocmai confortabilă pentru unu’ din afară. Ca să fiu onest, nici eu nu prea mă simt în apele mele. Alături de Anastasia, este interesant. Ea exercită asupra mea un fel de atracţie, în prezenţa ei sunt învăluit de linişte sufletească şi fericire. Dar când rămân singur, când ea nu e lângă mine, mă simt nelalocul meu şi chiar puţin înfricoşat.

Cu totul diferit se manifestă animalele în prezenţa

mea, a ei şi a fiului nostru, Volodea. Se înţelege, nu sar la mine, dar mă privesc cu circumspecţie, de fiecare dată când ne întâlnim. Am încercat, în prezenţa Anastasiei, să le poruncesc veveriţelor să-mi aducă nucuşoare de cedru. Am făcut exact aceleaşi gesturi pe care le face Anastasia, dar nu au reacţionat. Odată am încercat s-o chem pe lupoaică. Ca şi Anastasia, am întins mâna în direcţia ei, apoi am bătut cu palma pe o coapsă. Însă, în loc să alerge spre mine, lupoaica a rămas nemişcată. Ba mai mult, şi-a mai zburlit şi blana. După aceste eşecuri, mi-a pierit orice chef să mai încerc să leg prietenie cu ele şi am înţeles că erau devotate pentru totdeauna unui singur om.

Aşadar, cum văd eu lucrurile: vine un flăcău la fiică-mea în ospeţie, dar nu se acomodează aici, în spaţiul ei. Reiese că Volodea nu s-a gândit la viitorul surioarei. Ce să înţeleg? Că de animalele lui i se rupe inima, în timp ce la surioară nu s-a gândit? Nici eu nu m-am gândit când, nechibzuit, i-am promis sprijinul.

Scufundat în gândurile mele, nu am observat când a intrat în poieniţă. Am făcut câţiva paşi în direcţia bârlogului deja familiar şi am văzut-o pe Anastasia din profil, cum îşi pieptăna părul cu mâinile. Am rămas pe loc. Parcă nu mai era femeia pe care o cunoscusem deja acum zece ani! Când s-a întors cu faţa la mine, mi s-au tăiat picioarele şi inima a luat-o la galop. Am realizat instantaneu că nu mă mai puteam mişca din loc!

La zece – cincisprezece paşi de mine stătea o femeie ca o viziune de basm. Era îmbrăcată cu o rochie lungă, până la călcâie, subţire şi deschisă la culoare, ca o cămaşă de spital, strânsă pe talia fină cu o centură. Capul îi era împodobit cu o coroniţă, ca o diademă, împletită din plante şi flori. Pletele aurii i se revărsau peste umeri, însă nu astea loveau cel mai tare! Avea o faţă atât de cochetă şi forme atât de atrăgătoare!... Cu greu s-ar fi pretat vreunei descrieri.

Am rămas pe loc, temându-mă să mă mişc. Am privit-

o fără să clipesc şi m-a fulgerat gândul că, dacă îmi iau privirea, îmi pierd cunoştinţa. A început să mi se învârtă capul, însă am continuat să o privesc fără să clipesc. Mi-am înfipt cu toată forţa unghiile în came, ca durerea să mă scoată din starea aceea insolită însă nu am simţit nimic. Iar când fermecătoarea nălucă, graţios şi încet, s-a apropiat de mine, mi-am pierdut simţul întregului corp. Anastasia s-a apropiat încet de mine. M-a învăluit cu aroma captivantă a respiraţiei şi corpului... Apoi mi-am pierdut cunoştinţa...

Când m-am trezit, eram întins pe iarbă. Anastasia stătea lângă mine şi îmi masa tâmplele şi rădăcina nasului. Coroniţa-diademă îi dispăruse de pe cap, iar părul, acum, îl avea legat cu un inel împletit din iarbă. Privind-o în ochii blânzi, cenuşiu-azurii, atât de familiari, mi-am recăpătat liniştea, iar când i-am auzit şi vocea, mi-am revenit complet:

— Ce-i cu tine, Vladimir? Eşti chiar atât de obosit sau te-a tulburat fiul nostru?

— Fiul nostru? Nu! Dimpotrivă, el m-a vindecat în aceste trei zile. Am urmat tot felul de terapii.

— Şi asta te-a surmenat?

— Pe mine, nu. Volodea e obosit din cale-afară. Acum doarme. Eu mă simt magnific!

— Atunci de ce ţi-ai pierdut cunoştinţa? Inima ţi-a luat-o razna, nici acum nu-i complet liniştită.

— Am pierdut... Tu, Anastasia, pentru cine te-ai dichisit aşa? Părul... Mişcările... Şi când te-ai apropiat de mine, parcă te mişcai altcumva decât de obicei...

—Ţie am vrut să-ţi fiu pe plac, Vladimir. Tu eşti obişnuit să întâlneşti femei frumos gătite, nu? Am gândit că poate ne plimbăm prin taiga sau pe malul lacului. Da. Tu, ce-mi faci? Te întinzi?... Dacă vrei să te odihneşti, hai să mergem la refugiu şi te-i culca.

— Nu, nu. Mai bine hai să ne plimbăm întâi, dacă tot ai vrut, i-am răspuns eu şi m-am ridicat.

— Dar, te rog, mergi în urma mea, Anastasia.

— De ce?

— Aşa. Ai zis bine, îmi place să ies cu femei frumos gătite, dar tu nu ar trebui să faci aşa! Părul nu ar fi trebuit să-l aranjezi în acest fel. Şi, nu înţeleg, la ce te-ai chitit aşa?...

— Nu ţi-a plăcut, Vladimir? — a întrebat Anastasia, păşind în spatele meu.

— Nu asta-i problema. Mi-a plăcut, doar că, te rog, data viitoare fii mai moderată. Fă-o gradual. Uite, de exemplu: mai întâi schimbă-ţi coafura şi rămâi aşa un timp, pe urmă adaugă coroniţa-diademă. După vreo două zile rochia, însă fără centură. Apoi poţi să-ţi pui şi centura. Ai făcut prea mult deodată şi eu nu am apucat să mă adaptez schimbării. M-am pierdut.

—Te-ai pierdut? Ce să înţeleg? Că nu m-ai recunoscut?

— Ba da, ba da! Doar că... m-a răvăşit toată această frumuseţe de-odată, Anastasia!

— Aha! Va să zică, te dai bătut? Mă consideri frumoasă, nu-i aşa?

I-am simţit mâinile pe umerii mei şi am încremenit. Am închis ochii, m-am întors cu faţa la ea şi i-am spus:

— Tu, Anastasia, nu eşti numai frumoasă. Tu eşti...

Ea s-a apropiat de mine şi şi-a sprijinit capul pe umărul meu.

— Volodea vrea o surioară, Anastasia, am şoptit eu.

— Şi eu vreau o fiică, a răspuns încet Anastasia.

— O să-ţi semene, Anastasia.

— Şi ţie o să-ţi semene, fiica noastră...

***

Nu vreau să descriu cum a fost acea noapte. Şi nici dimineaţa... Fiindcă ar fi imposibil! Doar o chestie aş vrea să le spun bărbaţilor: cel care va fi în stare să vadă în femeia lui o zeiţă, în viaţă va avea parte de multe nopţi şi zile Divine. Dinaintea lui, toate necazurile de până atunci se vor topi. Şi nu se vor mai întoarce în veci... Iar secretul, aici, nu stă în sentimente, nici în cuvinte şi nici

în descrierea măiastră. Secretul stă tot în…

Dar mai bine n-o lungesc, îl las pe fiecare să se convingă singur; dacă vrea şi e în stare s-o facă!

Hrana Divină

Abia peste câteva zile mi-am amintit că vroiam să aflu de la Anastasia reţeta acelui extract terapeutic şi, în general, un model sănătos de alimentaţie sau o dietă pentru cititori. Şi bine că mi-am amintit. Deoarece, s-ar părea că Anastasia cunoaşte un mod absolut original şi unic de alimentaţie, care este adaptabil şi locuitorilor de la oraş.

Spre mirarea mea, însă, Anastasia, în loc să-mi dea imediat reţeta extractului, a deschis subiectul capacităţilor umane, al bolnavilor şi vindecătorilor. Nu era prima oară când vorbea despre asta, dar ceea ce-mi spunea acum mi se păru deosebit de interesant.

— Realitatea, Vladimir, fiecare să şi-o determine singur. Fiecare om de pe Pământ poate să vadă viaţa înaintaşilor din mileniile trecute şi poate scruta în viitor. Fiecare om de pe Pământ poate să-şi vadă propria viaţă de mâine. Fiecare este înzestrat cu acest har preamăreţ – doar să-l conştientizeze şi nimeni nu-l mai poate devia de la adevăr. Se înţeleg oamenii între ei şi războaiele milenare încetează.

Nepreţuite energii au fost irosite pentru stabilirea veridicităţii trecutului. Eventualitatea denaturări trecutului se iveşte anume atunci când omul nu şi-l imaginează prin forţele proprii, ci recurge la ideile şi cuvintele altcuiva.

— Nu-i simplu deloc, Anastasia, cum ar putea fiecare om de pe Pământ să cunoască viaţa oamenilor din secolele, ba mai mult, din mileniile apuse, fără un ajutor? Există o ştiinţă care se ocupă cu studiul istoriei umanităţii. Dar cercetătorii se ciorovăiesc necontenit şi azi, pe tema originii şi menirii omului. Viziunile asupra trecutului sunt împărţite.

— Împărţite… Asta înseamnă că există o teorie falsă şi

una veridică? Sau poate chiar amândouă greşesc când vorbesc despre trecut? De obicei, aceste greşeli se săvârşesc în avantajul cuiva. În schimb, când tablourile trecutului ţi le ilustrezi singur, tu cunoşti adevărul, îţi afli menirea şi locul în Univers.

— De exemplu, cum aş putea eu să văd tablourile istoriei ultimelor milenii?

— Imaginează-ţi-le, judecând logic. Astfel, ţi se va arăta chiar şi viaţa vedruşilor.

—Pe baza a ce, să judec logic?

—Pe oamenii pe care i-ai cunoscut în jumătatea ta de secol trăit, şi transformările prin care au trecut.

— Nu înţeleg. Cum să judec?

— Vei înţelege doar dacă vei judeca logic. Vladimir, hai să-ncepem împreună, apoi vei continua singur. Şi fiecare om să-şi imagineze tablourile trecutului, din care, pe cele mai bune, să le proiecteze în viitor.

— Hai, dar începe tu.

— Voi începe eu. Tu priveşte şi adaugă singur detalii, dacă poţi. E important. Ştii că azi există o grămadă de spitale şi farmacii burduşite cu medicamente pentru mii de afecţiuni?

— Da, asta o ştiu toţi! Şi?

— Adu-ţi aminte, cu doar treizeci de ani în urmă, erau mai puţine?

— Bineînţeles.

— Câte erau acum o sută – două sute de ani?

— Încă şi mai puţine. Ştie toată lumea că medicina modernă fiinţează doar de vreo două sute şi ceva de ani.

— Vezi? Logica te-a condus deja la prima deducţie: în trecutul recent, spitalele lipseau cu desăvârşire. Acum gândeşte-te, aminteşte-ţi: cine-i vindeca pe bolnavi?

— Cine?

— Tu, doar ai trăit la ţară şi ai avut ocazia s-o vezi pe bunica ta cum le dădea părinţilor tăi să bea fierturi din plante.

— În sat la noi, nu numai bunica mea lecuia aşa. Erau

mulţi.

— În fiecare sat trăiau oameni care culegeau şi uscau plante medicinale. Toţi cei care se răneau sau se îmbolnăveau primeau ajutor neîntârziat. Iar preţul acestui ajutor era derizoriu. Cel mai adesea, răsplata era un simplu *mulţumesc.*

— Da, aşa e. Toţi trăiau în bună vecinătate, iar plantele se găseau peste tot, din abundenţă.

— Adevărat. Creşteau multe plante binefăcătoare. Şi oamenii acelor vremuri ştiau multe despre proprietăţile lor.

— Se înţelege că ştiau. Şi eu ştiam câte ceva despre o parte din ele, însă acum am uitat tot.

—Vezi? Ai uitat tu, au uitat mulţi oameni. Astăzi, omul când se loveşte, ce face?

— Dă fuga la farmacie, îşi cumpără bandaje sau leucoplast antiseptic şi îşi bandajează rana.

— Iroseşte timp şi cheltuieşte bani la farmacie. Odinioară, fiecare copil ştia că o frunză de pătlagină pusă pe rană o cicatrizează repede şi previne infecţia.

— Ştiam şi eu. Dar în ziua de azi, vegetaţia e poluată cam peste tot. Gaze de eşapament, praf şi ploi acide.

— Da, aşa este. Însă nu în asta stă secretul. Noi vorbim despre un model al trecutului şi tu poţi trage o concluzie din asta: cunoştinţele contemporane din sfera medicinii sunt incomparabile cu cele de demult.

— Aşa pare…

— Se simte un ton de îndoială sau incertitudine în vocea ta, Vladimir. În acest fel, tablourile nu ţi se vor înfăţişa. Acceptarea sau refuzul trebuie să fie categorice. Urmează-ţi mintal logica.

— Înţelegi, Anastasia, logica arată clar că omul din trecut avea mult mai multe cunoştinţe în sfera medicinii populare, decât are cel de azi. Am putea afirma chiar că cei doi sunt incomparabili. Toate astea conduc spre concluzia că asistenţa medicală, multumită acestor cunoştinţe, era mult mai competentă decât cea

contemporană. Dar e oarecum greu de acceptat ideea că toate aceste spitale moderne, aceste farmacii şi institute de învăţământ ar fi inutile. Inedită situaţia asta, nu? Omul din civilizaţia vedrusă, înaintaşul nostru, în caz de accident mânca o plantă sau bea o fiertură şi se vindeca. Omul civilizaţiei modeme, când se îmbolnăveşte, merge la spital şi cheltuieşte bani ca să fie vizitat de doctori. Doctorii îi prescriu nişte pilule sau injecţii. Aşa că omul trebuie să cheltuiască alţi bani pe medicamente şi, deseori, chiar sume frumuşele. Şi, nu de puţine ori, toate aceste medicamente se dovedesc a fi făr' de folos. Funcţionarii Ministerului Sănătăţii spun că 30% din medicamentele care se vând la farmacie sunt contrafăcute. Pe deasupra, ca şi cum astea nu ar ajunge, s-au mai ivit şi boli noi, pentru moment incurabile. Totul, de parcă cineva ar fi eliminat premeditat cunoştinţele folositoare, înlocuindu-le cu altele iluzorii sau mai puţin eficiente.

Şi fiindcă tot veni vorba: medicina oficială încă mai tratează cu circumspecţie vindecătorii populari. Poate că-i percepe ca rivali... De ce nu înţelege statul şi societatea contemporană că tocmai medicina populară ar trebui favorizată şi dezvoltată? Medicina care, de-a lungul mileniilor, a ajutat în mod incontestabil oamenii să se trateze, asimilând acest imens volum de experienţă. Toate aceste nepreţuite cunoştinţe ar trebui predate la şcoală.

... Hm, dacă s-ar face aşa, tot *business*-ul acesta pe care-l ţine în picioare medicina modernă, s-ar duce de râpă! De necrezut! De-a dreptul uluitor! Anastasia, încep să mi se deschidă ochii. Ţinta medicinei moderne nu e vindecarea suferinzilor! E mai degrabă o afacere ca oricare alta! Şi se poate deduce logic că, dacă asta-i o afacere, atunci marile corporaţii producătoare de medicamente trag beneficii doar când omul este bolnav! Cu cât mai multă lume se îmbolnăveşte, cu atât mai mult se îmbogăţesc ele. În aceste condiţii, acest busi*ness* va

duce doar la creşterea numărului bolnavilor. Este un sistem corupt! Acum sunt tot mai convins că, în trecut, sănătatea oamenilor se bucura de mult mai multă atenţie. Şi cu toate astea, în contextul acestor afirmaţii, unele mărturii istorice dau puţin de gândit.

— Ce mărturii?

— Uite un exemplu: ştim din istorie că au existat epidemii de ciumă, de variolă şi lepră. În multe manuale de istorie se susţine teoria că, în urma epidemiilor, piereau sate întregi. Chiar aşa a fost?

—Da, aşa a fost

— Astăzi, mulţumită medicinei modeme, ciuma, holera şi variola se vindecă. Contra variolei există vaccinuri. Ce înseamnă asta: că vracii din trecut nu reuşeau să se bată cu aceste molime, în timp ce medicina modernă reuşeşte?

— Nu e întocmai adevărat, Vladimir. Tu analizează singur timpul şi cântăreşte faptele istorice pe care le ai la dispoziţie. Exploziile de epidemii despre care vorbeşti tu au avut loc exact în perioadele în care lecuitorii populari erau izgoniţi. Mulţi dintre ei erau osândiţi. În vremurile oculte deveniseră incomozi pentru putere. Exista credinţa, atât în trecut cât şi astăzi, că păgânii se închinau naturii şi că ar fi fost oameni nespirituali. Nu este adevărat! Păgânii venerau natura ca pe creaţia lui Dumnezeu şi cunoşteau multe din creaţiile Divine, creaţii despre care astăzi, oamenii nu ştiu nimic.

— Ajunge, Anastasia! Gata cu îndoielile! Medicina modernă e departe de medicina populară. Acum simt convins. Ce nu înţeleg eu, e de ce ai ţinut să-mi explici asta?

— Nu numai ţie, Vladimir. Eu am vrut ca şi cititorii tăi să înţeleagă punând faţă-n faţă mărturiile istorice.

— Cu ce scop?

— După stabilirea evidenţei unui fapt, urmează o serie de multe alte concluzii incontestabile. Ar putea să-ţi pară incredibile, dart u, Vladimir, nu te pripi să te minunezi, te

rog!

— Şi care sunt aceste concluzii incontestabile?

— Mai întâi răspunde-mi la o întrebare! Spune-mi, ce gândeşte majoritatea oamenilor: de unde stăpânea omul antic cunoştinţe atât de vaste despre natură?

— Cum adică, de unde? Dacă ai în vedere leacurile populare, e evident pentru oricine că înaintaşii şi le-au transmis din generaţie în generaţie.

—Să admitem. Însă ar trebui să fii de acord că fiecare din miile de reţete are un autor originar.

— Stând după logica faptelor, e logic că ar trebui să aibă. Însă azi e imposibil de individualizat autorii acestor retete.

— Dimpotrivă, este posibil! Creatorul i-a dăruit fiecăruia, fără excepţie, toate cunoştinţele măreţei Creaţii. O să-ţi dovedesc ţie, Vladimir, şi oamenilor toţi! Nu te pripi, vorbele mele nu le pune, prin definiţie, la îndoială.

— O să-ncerc. Tu spune!

— Se crede că omul primitiv era mult mai prost decât cel contemporan. Fals, Vladimir! Oamenii din Primordialitatea Divină deţineau chiar de la început aceste cunoştinţe.

— Cum adică, de la început, Anastasia? Vrei să spui că Dumnezeu a scris cu mâna Lui reţetele curative pe bază de plante? Istoricii susţin că umanitatea a dobândit cunoştinţele de-a lungul veacurilor.

— Şi dacă ar fi să urmăm firul logicii lor, din aceste afirmaţii trebuie să reiasă încă o concluzie.

— Ce concluzie?

— Logica lor susţine că omul nu ar fi cea mai desăvârşită creaţie a lui Dumnezeu, ci dimpotrivă, cea mai involuată dintre toate fiinţele care trăiesc pe Pământ..

— Asta din ce reiese?

— Ia judecă singur. Căţeaua ta ştie instinctiv ce fir de iarbă să mănânce când simte că se îmbolnăveşte. La fel

pisica: fuge în pădure să-şi caute iarba. Şi o fac fără ca cineva să le fi scris vreo reţetă. Albinuţa ştie cum să extragă nectarul din floare... Cum să-şi construiască fagurii, cum să depună mierea, cum să adune polenul şi cum să-şi educe urmaşii. Din lanţul de cunoştinţe pe care le deţine familia de albine, doar o verigă scoate – şi familia piere!

Albinele trăiesc şi astăzi. Asta stă mărturie unui singur lucru: Creatorul le-a dăruit toate cunoştinţele de la început, din clipa creaţiei. Şi iată că nu au pierit albinele, ci, dimpotrivă, supravieţuiesc de milioane de ani şi îşi fac şi astăzi fagurii lor unici, ca şi în clipa creaţiei. Furnicile îşi fac muşuroiul, iar floricica îşi deschide petalele la fel ca-n prima zi a creaţiei. Şi mărul, şi vişinul, şi părul - toate ştiu cu precizie care-i seva pământului de care au nevoie ca să-şi matureze rodul. Toată informaţia primordială este trecută în momentul creaţiei. Iar omul nu face excepţie!

— Da... Impresionant. Logica duce intr-adevăr spre această concluzie. Deci înseamnă că... Aşteaptă! Dar azi unde-s acele cunoştinţe?

—Sălăşluiesc în fiecare om. Iar reţeta de leac din buruieni încă mai este la îndemâna oricui.

— Cum aşa?

— Dumnezeu i-a dăruit-o încă din clipa creaţiei. Ea are menirea de a-i vindeca trupul de multe maladii şi-i poate prelungi viaţa. Reţeta asta este extrem de simplă şi, totodată, nebanală. Omul, cu propria minte trebuie s-o asimileze.

Voi începe cu Preistoria.

În civilizaţia vedrusă, fiecare om trăia peste o sută de ani. Trupul uman nu cunoştea boala. Ei se hrăneau după reţeta lui Dumnezeu. Nu fără logică sau aleatoriu, ci intenţionat şi cu sens a lăsat astfel Măreţul Creator – ca plantele, legumele, fructele sau bacele să matureze într-o secvenţă bine stabilită, şi nu toate deodată.

Unele, primăvara timpuriu; altele vara sau toamna târziu. Maturarea a fost stabilită în momentul în care

fructul avea să-i aducă cel mai mare folos omului. Omul din vatra familiei sale, care se nutrea după reţeta Divină, nu avea cum să se îmbolnăvească. Dumnezeu stabilise pentru om momentul exact în care fructul să poată fi consumat şi cum să arate acesta. Volumul de alimente îl stabilea singur omul, însă nu mintal. El putea să mănânce cât dorea. Organismul stabilea cu o precizie de până la gram, cât să mănânce.

Toamna, fiecare familie îşi făcea provizii de boabe, tuberculi, ierburi, nuci şi bureţi. În timpul iernii, pe masa fiecărei izbe stătea o farfurie. Pe ea erau aşezate mici grămăjoare de provizii adunate în timpul verii. Fiecare membru al familiei era prins cu îndeletnicirile sale. Dacă i se făcea foame sau sete, se apropia de masă şi, intuitiv, lua din farfurie ce-i trebuia. Ia aminte, Vladimir, fără să se gândească... Organismul său ştia cu precizie ce aliment îi era necesar şi în ce cantitate. Fiecare om avea această abilitate, dăruită de Dumnezeu. Această abilitate se poate reanima acum. Pentru asta e nevoie de informaţie.

Eu am adaptat pentru oamenii contemporani un mod de hrănire de tip vedrus. Încearcă-! tu! Să-l încerce şi alţii. Iată-l:

***

Omul care trăieşte în condiţiile moderne de la bloc ar trebui să-şi cumpere în cantităţi mici – câte o sută, două sute de grame – din toate legumele, fructele şi verdeţurile comestibile, care cresc în regiunea lui.

Înainte de a le mânca, să ajuneze o zi întreagă. Să bea apă de izvor, iar la ora prânzului să ia un pahar de suc de sfeclă roşie. După ce-a băut sucul de sfeclă, ar fi preferabil să nu iasă din casă, deoarece stomacul şi intestinele vor începe o curăţire intensă.

A doua zi dimineaţa, când se va trezi, îi va fi foame. Să-şi aleagă o legumă, un fruct sau o verdeaţă, s-o pună

pe-o farfurie şi să se aşeze la masă. Să analizeze cu atenţie alimentul din farfurie, apoi să-l miroase, să-l lingă şi, în fine, să-l mănânce, mestecându-l pe-ndelete. Cel mai bine ar fi să facă asta singur în cameră, izolat de sunetele artificiale.

Senzaţia de foame nu-l va părăsi după primul aliment mâncat sau va reapărea în scurt timp. Atunci va trebui să aleagă un alt aliment pe care să-l mănânce la fel ca pe primul.

Omul ar trebui să încerce toate aceste alimente cumpărate în secvenţa care-i place, dar la intervale scurte de timp.

Momentul fiecărui aliment este determinat de senzaţia de foame.

De preferat ar fi să se înceapă totul dis-de- dimineaţă.

În decursul unei zile, omul să guste din toate alimentele care cresc în regiunea lui. Dacă asortimentul de alimente este prea vast pentru a fi încercat într-o singură zi, se va continua în ziua următoare.

Această procedură este foarte importantă, deoarece îi conferă organismului uman posibilitatea, poate pentru prima oară-n viaţă, să cunoască gustul şi compoziţia alimentului, să stabilească cât de necesar şi în ce cantităţi îi este acesta în momentul respectiv.

După ce organismul a făcut cunoştinţă cu toate aceste alimentele, omul va trebui să taie fiecare legumă în felii nu prea mari pe care le va aşeza pe o farfurie. Pe aceeaşi farfurie sau pe alta, va pune câteva mănunchiuri de verdeţuri şi boabe. Alimentele perisabile să fie stropite din când în când cu apă de izvor.

Pe masă, împreună cu celelalte, să se afle şi miere, polen de flori, ulei de cedru şi apă de izvor. În tot acest timp, omul poate să-şi vadă de ale lui. Când simte că-i este foame, să se apropie de masă şi să ia, cu mâna sau cu o lingură de lemn, un aliment care-i place şi să-l mănânce.

Se poate întâmpla ca unele alimente să le termine, în

timp ce de altele să nici nu se atingă. Acest fapt dovedeşte că doftorul cel înţelept, nutriţionistul personal prezentat ţie direct de Dumnezeu – organismul tău – a ales pentru tine ceea ce era mai benefic în acel moment, lăsând, totodată, deoparte ceea ce nu ţi-a plăcut.

În ziua următoare, să nu mai pună pe masă din ceea ce nu a mâncat. Oricum, peste trei zile, pe masă va trebui să se găsească din nou întregul asortiment de alimente. Este posibil ca, de data asta, preferinţele organismului să fie altele.

Treptat, omul va stabili care sunt alimentele care pot fi eliminate temporar din raţie, pentru a nu se împovăra cu cumpărarea lor. După un anumit interval de timp, totuşi, e posibil ca şi acestea să-i fie necesare organismului, de aceea este bine ca, din când în când, pe masă, posibil, să se afle întregul asortiment

Eu ştiu că omul de la oraş este adesea constrâns să-şi părăsească locuinţa, însă există soluţie şi în acest caz. Iată cum: omul să-şi cumpere sau să-şi facă cu mâna lui un paneraş-gamelă din lemn de ulm, în care să pună o parte din alimentele de pe masă. Organismul lui îşi va alege independent cele necesare.

Dacă este constrâns să se mute pe timp mai lung în alt loc, atunci şi acolo va trebui să-şi familiarizeze organismul cu alimentele care cresc în acea regiune. Chiar dacă denumirile vor fi aceleaşi, gusturile lor pot fi mult diferite. Vladimir, în acest mod de alimentaţie este importantă esenţa. Capacitatea de a determina care alimente, în ce cantităţi şi în ce moment e mai oportun să fie consumate pentru a trage cât mai multe beneficii, nu a fost dată doar animalelor. Aceste cunoştinţe se află şi în fiecare om.

Fiul nostru a predispus totul în mod correct: pentru a-ţi prepara extractul terapeutic din ierburi de taiga, a urmărit zibelina. Dar dacă tu ai fi cunoscut singur gustul fiecărei ierburi, atunci organismul tău ar fi ales plantele necesare cu mai mare precizie decât a făcut-o zibelina.

Când te întorci la apartament, cunoaşte la gust alimentele pe care le găseşti cu facilitate. Nu le amesteca între ele şi nu le săra, altminteri organismul tău nu le poate defini valoarea şi rolul.

***

Metoda prin care fiecare om poate să-şi formuleze dieta sau reţeta unei alimentaţii sănătoase mi s-a părut absolut logică şi originală. Se înţelege de la sine că necesităţile oamenilor şi sortimentul de alimente nu sunt aceleaşi pentru toţi. Prin urmare nu există o reţetă sau o dietă standard, identică pentru toţi. Aplicând modelul avansat de Anastasia, fiecare om îşi poate formula dieta individuală cu maximă precizie şi cu randament maxim. S-ar părea că reţetele propuse în lume nu întotdeauna sunt prielnice sănătăţii. S-ar putea spune că sunt mai degrabă rentabile şi la îndemâna producătorilor din industria alimentară modernă, cum ar fi, de exemplu, McDonalds – una dintre corporaţiile cele mai puternice, influente, cunoscută în întreaga lume – care îi îndeamnă pe toţi să mănânce aceiaşi hamburgeri sau cheeseburgeri cu cartofi prăjiţi în coşuleţe de hârtie, şi îi uneşte pe toţi oamenii sub un unic standard. Fără dubii, acesta este un model foarte avantajos pentru producător: aceleaşi produse, aceleaşi utilaje, aceeaşi tehnologie de pregătire. Cât este de impropriu şi dăunător acest model standardizat şi nefiresc de alimentaţie! Tot mai multă lume de pe întreaga planetă înţelege asta. Miercuri, 16 octombrie 2002 a fost proclamată ziua oficială de protest împotriva McDonalds (Ziua Internaţională a Alimentaţiei — ONU). Ziua de protest împotriva promovării *junkfood*-ului[4] ca aliment.

[4] *Junk-food* - (mâncare/ aliment-deşeu) - termen non-convenţional atribuit alimentelor cu un scăzut (sau absent) aport nutritiv (0

Împotriva practicării reclamei agresive, orientate, spre copii şi a exploatării fără discernământ a proletariatului, împotriva comportamentului inechitabil faţă de animale, împotriva distrugerii mediului înconjurător şi a supremaţiei globale a corporaţiilor asupra vieţilor noastre.

McDonalds este văzut de cercuri tot mai largi de protestatari din toată lumea ca simbol al capitalismului modern. În toată lumea, împotriva corporaţiilor americane care comercializează *deşeurile alimentare* – McDonalds, Kentucky Fried Chicken, Burger King şi Wendy's – sunt intentate, unul după altul, procese în numele a milioane de consumatori, pentru a-i fi indus în eroare prin campanii imorale şi metodice de promovare a alimentelor dăunătoare sănătăţii. Consumatori care, ca efect final al acestor acţiuni, au ajuns să sufere de obezitate, de boli cardiace şi de tot felul de alte afecţiuni grave. Este în creştere preocuparea în întreaga Europa şi în SUA, pentru pericolul pe care-l reprezintă pentru sănătatea oamenilor îmbolnăvirea cornutelor (cum ar fi vaca nebună) şi întrebuinţarea alimentelor modificate genetic în alimentaţia acestora. De asemenea şi a produselor modificate genetic (cartofii, porumbul), a derivatelor acestora şi a altor alimente (cum ar fi ciocolata şi produsele zaharoase).

Mă întreb: doar sistemul alimentaţiei publice să fie structurat în acest fel, părtinitor? În favoarea cuiva anume… Cu sistemul educaţional cum or sta lucrurile?…

Sau, cât o fi de ideală pentru viaţa oamenilor, orânduirea modernă, democratică? Eram foarte curios să aud părerea Anastasiei şi am întrebat-o:

— Spune, Anastasia, devreme ce s-a găsit cineva care

---

conţinut de calorii) sau acelor produse alimentare cu aport nutritiv, dar în componenţa cărora intră ingrediente considerate nesănătoase, în cazul unui consum regulat. Termenul a fost instituit de către Michael Jacobson, directorul Centrului de Ştiinţe de Interes Public, în 1972 (n.t.)

să inventeze din interes propriu şi în detrimentul altora, modelul alimentar, nu-i posibil să existe altcineva, care, tot în interes propriu, să fi pus la cale şi orânduirea socială?

— Bineînţeles că e posibil. Gândeşte singur, Vladimir: de-a lungul veacurilor, denumirile orânduirii sociale s-au schimbat, totuşi, esenţa a rămas aceeaşi: adică, exploatarea omului.

— Nu tocmai aceeaşi. Uite, de exemplu: odinioară exista sclavagismul, acum, democraţia. În opinia mea, în democraţie, exploatarea omului e mult mai limitată decât în sclavagism.

—Vrei să-ţi ilustrez o imagine şi să-ţi povestesc o parabolă, Vladimir?

—Vreau!

— Uite…

Demon *Kratos*[5]

Sclavii păşeau agale, unul după celălalt. Fiecare căra în spate câte o piatră şlefuită. Cele patru şiruri, lungi de un kilometru jumătate, de la cioplitorii de piatră şi până la locul în care se ridica construcţia oraşului-fortăreaţă, erau supravegheate de străjeri. La fiecare zece sclavi păzea câte un străjer-războinic înarmat. Undeva retras de sclavii în mişcare, pe vârful unei coline înalte de treisprezece metri, ridicată din pietre şlefuite, şedea Kratos – unul dintre preoţii de vază. Stătea acolo deja de patru luni şi contempla în tăcere ceea ce se petrecea. Nimeni nu-l stingherea şi nici barem cu o privire nu se încumeta cineva să-i întrerupă meditaţia. Sclavii şi străjerii considerau colina artificială, pe care trona Kratos,

[5] *Kratos* (sau *Cratos)* - zeu din mitologia greacă care, după unele teorii, ar fi fost zeul puterii. *Personificarea forţei, descris ca fiind fiul lui Pallas şi Styx (Hes. Theog. 385; Aeschyl. Prom. Init.; Apollod. i. 2. § 4* Sursa: Dicţionarul de Biografie şi Mitologie Greacă şi Romană (n.t.)

parte integrantă din peisajul înconjurător, iar lui, ba şezut pe tron, ba plimbându-se meditativ pe platoul de pe colină, nu-i mai dădea nimeni nicio importanţă. Kratos îşi propuse să reclădească statul, să fortifice puterea preoţilor pe o mie de ani, pentru ei să-i subjuge pe toţi oamenii de pe Pământ. Să facă din absolut toţi, până şi din conducătorii statelor, servii preotimii.

***

Într-una din zile, Kratos a coborât, lăsând o sosie pe tron. Şi-a schimbat veşmintele şi şi-a pus o perucă. A poruncit căpeteniei străjerilor să-l ferece în lanţuri, ca pe un rob oarecare, şi să-l pună în rând în spatele unui tânăr robust, pe nume Nard.

Kratos i-a privit pe toţi în ochi. În cei ai lui Nard, preotul a perceput chibzuinţă şi interes. Nu rătăcirea sau absenţa majorităţii sclavilor. Chipul lui Nard, ori era concentrat şi meditativ, ori agitat. „Va să zică, urzeşte planuri”, a gândit preotul, dar a vrut să se convingă de cât de acurate îi erau observaţiile.

L-a urmărit pe Nard timp de două zile, cărând silenţios pietre, stându-i alături în timpul trapezelor[6] şi dormind lângă el pe laviţă[7]. În cea de-a treia noapte, imediat după comanda *stingerea,* Kratos se răsuci spre tânărul rob şi şopti cu deznădejde o întrebare, îndreptată nu se ştie cui:

— O să fie aşa tot restul vieţii?

Tânărul sclav tresări imperceptibil şi se întoarse cu

[6] trapeză – sală de mese (într-o mănăstire); refector, trapezare, trapezărie – din sl. *Trapeza*

Sursă: DEX Copyright (C) 2004-2010 DEX **Online** (http:dexonline.ro)

[7] laviţă - pat de scânduri, culcuş - var. *laiţă*

Sursă: DEX Copyright (C) 2004-2010 DEX online (http:dexonline.ro)

faţa la preot. Ochii îi străluceau, chiar şi în lumina palidă a opaiţelor din imensa baracă.

— Nu va mai fi mult aşa. Eu am un plan. Poţi lua parte şi tu, bătrâne, şopti tânărul Nard.

— Ce plan? — a întrebat, oftând chipurile impasibil, preotul.

Nard îi explică cu pasiune şi însufleţire:

— Noi toţi, chiar şi tu, bătrâne, în curând vom fi oameni liberi, nu vom mai fi sclavi. Uite ce calcul am făcut pentru fiecare zece sclavi slujeşte câte un străjer. La bucătari şi croitori câte unu' la cincisprezece oameni. Dacă la o oră prestabilită atacăm straja toţi împreună, o biruim. Cu toate că ei sunt înarmaţi, iar noi legaţi în lanţuri. Noi suntem zece contra unu. Şi lanţurile le putem folosi ca arme, dacă le sfărâmăm cu spada. Dezarmăm toţi străjerii, îi legăm burduf şi-i ţinem sub arme.

— Eh, flăcău, a oftat din nou Kratos şi a continuat cu un ton prefăcut dezinteresat, planul tău este incomplet. Pe străjerii care ne păzesc îi putem dezarma, dar căpeteniile lor vor trimite neîntârziat alţii, care, cu probabilitate, îi vor ucide pe sclavii în revoltă.

— M-am gândit şi la asta, bătrâne. Va trebui să alegem un interval de timp în care oştirea lipseşte. Şi acest interval se apropie. Am înţeles cu toţii că se organizează o expediţie. Au pregătit provizii pentru un drum de trei luni. Asta înseamnă că, peste trei luni, oştirea va ajunge într-un anumit loc şi va da o bătălie. În confruntare, ea va slăbi mult, dar în cele din urmă va birui şi va face mulţi sclavi. Pentru ei se construiesc noile barăci. Datoria noastră e să dezarmăm străjerii imediat ce oştirea comandantului va intra în luptă cu vrăjmaşul.

Emisarilor le va lua o lună ca să ducă vestea despre inevitabilitatea unei întoarceri. Astfel, oastea vlăguită nu va ajunge mai devreme de trei luni. În patru luni, noi vom apuca să ne pregătim pentru a o întâmpina. Vom fi în număr de unu' la unu' cu oastea. Sclavii noi făcuţi ni se vor alătura nouă când vor vedea ce s-a întâmplat. Am

prevăzut totul cum trebuie?

— Da, tinere, în planul şi gândurile tale reuşeşti să-i dezarmezi pe străjeri şi să răpui oştirea, răspunse preotul deja liniştit şi adăugă: – Dar ce va fi mai departe cu sclavii, cu căpeteniile, cu străjerii şi cu oştenii?

— La asta nu m-am gândit prea mult. Deocamdată, am în cap una: toţi cei care au fost sclavi nu vor mai fi sclavi. Iar toţi cei care astăzi nu sunt, vor deveni sclavi, răspunse convins Nard cu un ton meditativ în voce.

— Iar preoţii? Spune-mi, tinere, odată ce vei birui, pe preoţi în care categorie o să-i pui? Sclavi sau ne-sclavi?

—Pe preoţi? Nici la asta nu prea m-am gândit. Presupun că ar trebui să rămână ce sunt. Pe preoţi îi ascultă sclavii şi conducătorii. Uneori nu-i înţeleg, dar gândesc că-s inofensivi. Las’ să vorbească despre zei, că noi ştim şi singuri cum să ne trăim viaţa cât mai bine.

— Cât mai bine? Asta e pozitiv, răspunse preotul şi se prefăcu că nu mai poate de somn.

Însă Kratos nu a dormit în noaptea aceea. S-a tot gândit: „Nu începe vorbă că ar fi indicat să-mi anunţ căpeteniile de discuţia avută şi să-l înşfac pe Nard – în mod indiscutabil instigatorul sclavilor – însă asta nu rezolvă chestiunea. Dorinţa de eliberare din robie va trăi mai departe în ei. Se vor face auziţi din nou alţii cu iniţiativă şi vor pune la cale noi planuri. Şi, de vreme ce lucrurile stau aşa, e evident că cel mai mare pericol pentru stat vine din însuşi interiorul lui.”

În faţa lui Kratos se profila acum un singur obiectiv: să genereze un program prin care să fie înrobită întreaga omenire. El a înţeles că, pentru a-şi atinge scopul, forţa fizică nu ar fi fost de ajuns. Se cereau acţiuni psihologice asupra fiecărui om în parte şi asupra popoarelor, în ansamblu. Acţiuni care să transforme gândirea oamenilor şi să-i insufle fiecărui individ că robia era binele cel mai de preţ. Era nevoie de un program auto-evolutiv, care să dezorienteze întregi popoare în spaţiu, timp şi concepţii. Şi, cel mai important, în acceptarea corectă a realităţii.

Mintea lui Kratos galopa tot mai rapid. El a încetat să-şi mai perceapă trupul, obezile grele de la picioare şi de la mâini. Apoi, dintr-odată, ca un fulger, programul sclipi! Încă ne-detaliat şi ne-explicabil, însă deja palpabil şi arzător prin amploarea lui. Kratos se simţea deja unicul conducător al întregii omeniri.

Preotul şedea întins pe laviţă, încătuşat în obezi şi se minuna de el însuşi: „Mâine dimineaţă, când vom fi conduşi cu toţii la muncă, voi da poruncă prin semnul convenit şi comandantul străjii mă va scoate din rândurile sclavilor şi-mi va da jos bentele. După asta o să detaliez programul, o să rostesc câteva cuvinte, după care lumea va începe să se schimbe. Formidabil! Doar câteva cuvinte şi omenirea toată mi se va închina, se va supune gândului meu. Într-adevăr, Dumnezeu i-a dăruit omului o putere făr' de egal în Univers. Gândul uman! Gândul generează cuvinte care schimbă cursul istoriei.

O situaţie excepţională şi de succes! Sclavii au pus la cale o răscoală. Acest plan este raţional şi îi poate purta, indiscutabil, spre un rezultat intermediar favorabil. Dar eu, prin doar câteva fraze rostite, îi voi transforma în sclavi pentru mileniile ce vor veni. Şi nu numai pe ei, ci şi pe urmaşii sclavilor de azi, ba chiar mai mult, şi pe toţi conducătorii din lume!

În dimineaţa următoare, din porunca lui Kratos, căpetenia străjerilor i-a scos obezile. Chiar în acea zi, pe platoul supravegheat de el, au fost poftiţi ceilalţi cinci preoţi împreună cu faraonul. Kratos a luat cuvântul în faţa invitaţilor:

— Ceea ce veţi auzi acum, să nu fie sub nici un chip înscris sau repetat. Împrejurul nostru nu sunt pereţi, deci, în afară de voi, nimeni nu mai aude cuvintele mele.

Eu am găsit un mod prin care să-i transform pe toţi oamenii de pe Pământ în sclavii faraonului nostru. Şi asta nu se poate realiza nici prin lupte înverşunate, nici prin războaie secătuitoare. Eu o voi face rostind doar câteva fraze. În numai două zile din momentul în care le voi

rosti, veţi avea posibilitatea de a vă convinge voi înşivă cum începe să se schimbe lumea. Priviţi jos, la şirurile lungi de sclavi care cară pietre pe spinare. Ei sunt păziţi de mulţi soldaţi. Cu cât mai mulţi sclavi avem, cu atât mai bine pentru stat – am considerat noi dintotdeauna. Tot atât de adevărat e şi că, cu cât mai mulţi sclavi avem, cu atât creşte teama de răzmeriţă. Şi noi ce facem? Fortificăm straja. Pe sclavi trebuie să-i hrănim bine, altminteri nu dau randament. În realitate ce se întâmplă? Ei sunt tot mai leneşi şi gata de răscoală. Uitaţi-vă la ei, cât de alene se mişcă. Iar straja ce face: s-a lăsat pe-o ureche, nu-i mai atinge cu gârbaciul nici pe cei mai robuşti şi mai sănătoşi. Dar las' că de-acum încolo se vor mişca repede. Şi nici de strajă nu vor mai avea nevoie. Aceasta, la rândul ei, se va preschimba în sclav. Asta se poate obţine doar iată cum:

Chiar azi, la amurg, emisarii faraonului să răspândească vestea: „La răsăritul noii zile, toţi sclavii vor fi pe deplin liberi. Fiecare piatră transportată în oraş de oricare om liber, va valora o monedă. Moneda va putea *fi* schimbată pe hrană, veşminte, casă sau chiar palat în oraş. Cu această monedă se va putea cumpăra până şi oraşul întreg. De acum înainte, sunteţi toţi oameni liberi!".

Auzind spusele lui Kratos şi pătrunzându-le tâlcul, unul dintre preoţi – cel mai vârstnic – a rostit.

—Tu eşti un *demon, Kratos*[8]*.* Ceea ce ai ticluit tu va arunca în demonism multe naţii din lume.

— Fie! Eu să fiu un demon, iar născocirea mea, pe viitor, oamenii s-o numească democraţie[9].

---

[8] demon-Kratos – e un joc de cuvinte, care dă de înţeles de unde se trage cuvântul „democraţia", în forma în care-l cunoaştem noi astăzi, (n.t.)

[9] democraţia - formă de organizare şi de conducere a unei societăţi, în care poporul îşi exercită (direct sau indirect) puterea - Din fr. *Democratie* Sursă: DEX Copyright (C) 2004-2010 DEX online (http:dexonline.ro) Vezi postfaţa (n.t)

***

Sclavilor le-a fost dată vestea în seara aceleaşi zile. Aceştia au rămas cu toţii consternaţi, mulţi dintre ei nu au reuşit să închidă ochii în noaptea aceea, gândindu-se la fericita viaţă ce-i aştepta.

A doua zi dimineaţa, preoţii, împreună cu faraonul, s-au urcat din nou pe colina artificială. Priveliştea ce li se înfăţişa era uluitoare. Mii de indivizi – sclavi până atunci – se luau la întrecere cărând aceleaşi pietre grele. Scăldaţi în sudoare, mulţi dintre ei duceau câte două pietre simultan. Ceilalţi, care duceau doar câte una, alergau de ridicau praful. Se puseseră pe treabă şi unii foşti străjeri.

Acei oameni, care acum se socoteau liberi – vezi Doamne, le fuseseră scoase obezile – făceau eforturi inumane pentru a agonisi cât mai multe mult-jinduite monede, cu care aveau să-şi clădească o viaţă tot mai fericită.

Kratos şi-a mai petrecut alte câteva luni pe platou, admirând orgolios scenariul de la poalele colinei. Schimbările erau marcante. Unii sclavi se organizaseră în mici grupuleţe şi îşi înjghebaseră nişte căruţe, pe care le umpleau cu vârf şi, înecaţi în sudoare, le târau după ei.

„Şi vor mai pune la punct multe alte facilităţi, a gândit satisfăcut Kratos, ia te uită că au apărut şi primele servicii interne: furnizorii de apă şi mâncare. Mulţi dintre ei mănâncă din mers ca să nu piardă timp până la barăci, unde să ia masa, şi-i plătesc pe distribuitori cu monezile câştigate. Iacă şi doftorii care îi îngrijesc din mers pe răniţi – şi ei tot în schimbul monedelor. Şi dirijorii de trafic… în curând îşi vor alege guvernatori şi judecători. Şi bine fac! Că, vorba aia, după ei, acum, sunt oameni liberi. Doar că esenţa a rămas nealterată – ca şi până acum, tot pietre cară.

Şi, ca şi-atunci, de mii de ani încă mai aleargă ridicând

praful şi, scăldaţi în sudoare, mai cară pietrele grele în spinare. Nici azi, urmaşii acelor sclavi nu şi-au întrerupt încă cursa lor smintită…

***

— Te referi la muncitorii obişnuiţi, Anastasia? Dacă da, pot fi de acord, însă nu îi poţi eticheta ca sclavi şi pe directorii de antreprize, pe funcţionarii de stat sau pe oamenii de afaceri.

—Tu găseşti vreo diferenţă, Vladimir? Dacă da, s-o auzim!

— Unii muncesc, cară pietrele ca nişte sclavi, în timp ce alţii veghează la căratul pietrelor, ca să folosim un termen modern, dirijează procesul.

—Şi dirijatul e tot o muncă, deseori chiar mai complexă decât căratul pietrelor.

— În linii mari, e adevărat. Oamenii de afaceri sunt constrânşi să-şi stoarcă creierele. Mintea lor este în plin proces de dimineaţa până seara. Deci, ar reieşi că şi faraonul, şi preşedintele, şi cancelarul tot sclavi pot fi numiţi?

— Da. Şi tot sclavi sunt şi preoţii – cei care au săvârşit nefastul.

— Înseamnă că, dacă există sclavi, implicit trebuie să existe şi stăpâni de sclavi. Cine sunt aceştia, dat fiind că tu pe preoţi nu-i consideri stăpâni?

—Stăpânul de sclavi este tocmai lumea artificială, de oameni edificată. Iar gardienii lui trăiesc în însăşi majoritatea oamenilor, biciuindu-i cu flagelul, punându-i să strângă monede.

—Ce tablou jalnic şi dezolant! De-a lungul mileniilor apuse, unul după altul, s-au născut şi au pierit imperii, s-au rânduit religii peste religii şi legi de tot felul, însă esenţialul a rămas neschimbat: omul a fost sclav şi sclav a rămas. E oare imposibil de schimbat această stare de lucruri?

— E posibil.

—Cum şi cine-o poate face?

—Viziunea.

—Care viziune?

—Acea viziune care va fi în măsură să le ofere oamenilor o condiţie alternativă. Tu judecă singur, Vladimir, cei care conduc azi omenirea cu banii, au convingerea că omul poate fi fericit doar având bani şi putere. Iar majoritatea care se dă de ceasul morţii să agonisească cât mai multe monede, le întăreşte convingerea. Însă câştigătorii acestei curse nebune suferă des, foarte des... Atingând culmi nesperate, se conving mult mai concret decât ceilalţi de absurditatea vieţii.

Acum o să-ţi ilustrez un tablou al viitorului, tu descrie-l şi fie ca el să se transforme în realitate.

Miliardarul

Miliardarul John Heitsman se sfârşea la etajul al patruzeci şi doilea al clădirii ocupate de birourile sale. Tot etajul fusese dedicat apartamentelor lui personale: două dormitoare, o sală de fitness, piscină şi sufragerie. Două cabinete de lucru au reprezentat refugiul lui din ultimii trei ani. În toţi aceşti ani, nu şi-a părăsit niciodată apartamentele. Nu a coborât măcar o dată cu liftul super-rapid în vreuna din încăperile în care îşi desfăşura activitatea imperiul său financiar-industrial. Nu s-a urcat nici pe acoperiş, unde-l aştepta elicopterul personal şi echipajul care dejurna neîntrerupt, pregătit să-i îndeplinească comanda şefului.... Şeful, în ultimii trei ani, nu se arătase nici măcar o singură dată.

John Heitsman primea doar pe patru dintre colaboratorii mai apropiaţi într-unul din cabinetele sale,

de trei ori pe săptămână. În decursul acestor scurte întrevederi, care nu depăşeau patruzeci de minute, le asculta fără nicio tragere de inimă raporturile, uneori le dădea câte o dispoziţie, ici-colo. Dispoziţiile lui nu se discutau, ci se executau cu stricteţe şi promptitudine. Valoarea imperiului, administrat în mod autocratic de către John Heitsman, înregistra o creştere anuală de 16,5%. Nici în ultima jumătate de an, în care John Heitsman încetase definitiv să mai ţină vreo şedinţă, câştigurile nu se reduseseră. Sistemul de conducere pus la punct şi dirijat de el nu avea cusur.

Nimeni nu cunoştea starea reală a miliardarului. Despre familie, presa încetase aproape complet să mai pomenească. Heitsman respecta cu sfinţenie principiul *banilor nu le place zarva.*

Însuşi tatăl lui Heitsman îl prevenise: „Lasă-i pe politicieni să strălucească pe ecranele televizoarelor şi prin paginile ziarelor. Preşedinţii şi guvernatorii să vorbească popoarelor şi să le garanteze o viaţă fericită. Lasă-i pe miliardarii faimoşi să se plimbe în maşini de protocol, însoţiţi de escorte. Tu să nu faci nimic din toate astea. Tu să rămâi în umbră şi de acolo, prin puterea ta – a banilor – să-i ghidezi pe preşedinţi, pe funcţionari, pe miliardari şi toate ţările pauperizate. Ei să nu bănuiască cine-i conduce.

Schema este simplă. Eu am instituit un fond monetar – proprietate a mai multor investitori. În realitate, sub diferite denumiri, în acest fond se află 70% din capitalul meu. În aparenţă, în ochii prostimii, fondul a fost creat pentru susţinerea ţărilor în curs de dezvoltare, dar, în realitate, eu l-am instituit ca un instrument util centrului de colectare a daniilor din întreaga lume.

Iată un exemplu:

Se declanşează un conflict armat între două state; unul dintre state, deseori amândouă, cere fonduri. Să le ceară, că le vor înapoia cu dobândă! Intră în competiţie două forţe politice? Una va primi bani de la un agent de-

al nostru şi, din nou, îi va înapoia cu dobândă. Numai Rusia ne plăteşte anual trei miliarde de dolari.

Tânărul de douăzeci de ani, John Heitsman, adora relaţia cu tatăl său. Într-o bună zi, până atunci severul şi stângaciul tată îl chemă pe fiu în cabinet şi-l invită să ia loc în fotoliul de lângă şemineu. Îi turnă iubitului John o ceaşcă de cafea cu frişcă şi-l întrebă cu un aer sincer:

— Îţi place la universitate, John?

—Nu totdeauna, tata. Am impresia că profesorii nu sunt prea lucizi şi exhaustivi când predau legile economiei, răspunse sincer John.

— Bine. Foarte bine punctat! Dar mai precis ar fi fost să spui: profesorii moderni nu sunt în stare să predea legile economiei, întrucât nu au cunoştinţe despre ea. Ei consideră economia ca fiind monopolul economiştilor. Dar nu este adevărat. Economia mondială este ghidată de psihologi, filozofi şi jucători.

Când am împlinit douăzeci de ani, tatăl meu şi bunicul tău, John, m-a iniţiat în arta managementului. Tu ai împlinit douăzeci, John, şi eu te consider un demn succesor al acestor cunoştinţe.

— Mulţumesc, tata, răspunse John.

Astfel, în faţa şemineului începu studiul unor legi ale economiei, diferite de cele predate la universitate. Tatăl îi transmitea fiului metoda sa proprie. Totul consta în sfaturi confidenţiale, însoţite de exemple şi elemente ale jocului. Informaţia pe care o dezvăluia tatăl în faţa lui John era fabuloasă şi, cum se poate bănui, nici măcar în cea mai prestigioasă universitate din lume, acesta nu ar fi putut-o obţine.

— Spune-mi, John, tu ştii câţi oameni bogaţi sunt la noi în ţară? — întrebă tatăl.

— Numele lor şi ordinea în care sunt clasificaţi, funcţie de nivelul de avuţie, sunt publicate în revistele de afaceri, răspunse degajat John.

— Noi pe ce poziţie suntem clasaţi pe aceste liste?

Era prima oară când tatăl lui John spunea *noi* şi nu *eu.*

— Numele tău nu se află în aceste clasamente, tata.

— Ai dreptate. Nu se află. Şi asta în ciuda faptului că încasările noastre anuale depăşesc toate avuţiile celorlalţi figuranţi ai acestor clasamente. Numele meu nu există pe liste, deoarece portofelul nu trebuie făcut public. Mulţi dintre figuranţii acestor clasamente, în mod direct sau indirect, lucrează pentru imperiul nostru – al meu şi al tău, fiule.

—Tata, tu, cu siguranţă eşti un geniu în economie. Nu-mi pot nici măcar închipui cum altfel ar fi putut fi constrâns un imperiu atât de vast să ne plătească tributul anual fără intervenţii militare. Tu ai reuşit să pui pe picioare o operaţie economică grandioasă.

Heitsman-senior feri portiţele şemineului, răscoli jăratecul, apoi în tăcere turnă pentru el şi pentru fiu, câte un pahar de vin lejer. Sorbi o înghiţitură şi abia după asta continuă:

— Eu nu am pus la cale nicio operaţie. Capitalul pe care-l deţin îmi permite să comand. Alţii îndeplinesc porunca mea. Mulţi analişti, genii din guvernele multor state şi preşedinţi ar rămâne muţi dac-ar afla că situaţia în care se află azi ţările lor nu depinde de acţiunile lor, ci de voinţa mea.

Centrele de ştiinţe politice, institutele economice, institutele analitice şi structurile guvernamentale ale multor ţări nu-şi dau seama că lucrează strict în direcţiile elaborate de serviciile mele. Nu multe, la număr. De exemplu, întreaga politică social-economică şi doctrina militară a Rusiei este stabilită şi controlată de un singur departament, guvernat doar de patru psihologi. Fiecare din ei are în serviciile lui câte patru secretari. Niciunul dintre ei nu ştie de activitatea celorlalţi.

O să-ţi arăt cum se administrează, totul este dezarmant de simplu. Dar mai întâi, John, tu va trebui să pătrunzi legea economiei, despre care nu o să-ţi vorbească niciodată profesorii universitari, deoarece ei, existenţa acesteia, o ignoră cu desăvârşire. Legea sună

aşa: în condiţiile unei societăţi democratice, preşedinţii, guvernul, băncile, împreună cu micii şi marii antreprenori din ţară, lucrează doar pentru un singur om de afaceri, care se află în vârful piramidei economice. Ei au lucrat pentru tatăl meu, acum pentru mine şi curând o vor face doar pentru tine.

John Heitsman îl privea pe tatăl său şi nu reuşea să pătrundă complet ceea ce auzea. Ştia că tatăl lui era bogat, însă, în cazul de faţă, chestiunea nu privea doar avuţia în sine, ci şi super-puterea pe care urma să o preia ca moştenire. Era greu de înţeles complet fantastica informaţie. Cum era posibil ca într-o societate liberă, democratică, în realitate toţi – începând cu preşedintele şi terminând cu sutele de mii de firme mici şi mari, din punct de vedere juridic de sine stătătoare – să lucreze, în esenţă, doar pentru un singur om, pentru tatăl lui?

— Nici eu, când am auzit de la bunicul tău ceea ce tocmai ai auzit tu de la mine, nu am înţeles din prima, deci cred că nici tu nu prea înţelegi bine totul. Tu înţelege un singur lucru, continuă Heitsman-senior; că în lume există oameni bogaţi. Însă pentru fiecare bogătaş există unul şi mai bogat. Şi există şi cel mai bogat. Pentru el, pentru cel mai bogat, lucrează toţi ceilalţi bogaţi şi, prin urmare, toţi cei care li se supun celor din urmă. Acesta este principiul sistemului în care trăim.

Toată predica despre ajutorul dezinteresat acordat ţărilor în curs de dezvoltare este un autentic bluf. Da, ţările bogate acordă credite prin intermediul fondurilor internaţionale, ţărilor în curs de dezvoltare, dar le acordă, de fapt, doar pentru a primi dobânzi grase pentru întrebuinţarea acestor credite, adică pentru a primi tribut.

De exemplu, Rusia plăteşte anual câte trei miliarde de dolari la FMI[10] iar această sumă reprezintă doar dobânda creditului acordat. Mulţi economişti ştiu că fondurile de

[10] FMI – Fondul Monetar Internaţional (n.t.)

bază ale FMI provin din capitalurile SUA. Ei înţeleg că dobânzile uzurpatoare stabilite pentru creditele acordate i se cuvin Americii. Dar, concret cui? Nu ştie nimeni! SUA, ca ţară, reprezintă doar un paravan util în jocul capitalurilor. La rândul ei, depinde în mare parte de capitaluri. Spune-mi, John, tu ştiai că America are datorii de stat?

— Da, tata, ştiam. Valoarea datoriei este astronomică. Anul trecut era de... Dobânzile plătite pentru aceste credite sunt de...

— Aşadar, tu înţelegi bine că ţara asta, care acordă împrumuturi altora, se foloseşte la rândul ei de enorme credite? Dar tu ştii de unde le obţine?

— În mare parte, de la Banca Centrală.

— Şi a cui este această Bancă Centrală?

— Hm, Banca Centrală...

John nu se gândise niciodată cui îi e îndatorată America, dar răspunzând la întrebarea tatălui său, înţelese că, în SUA, fiecare contribuabil plăteşte Băncii Centrale.

Însă această bancă... Banca Centrală a Americii este o bancă privată. Prin urmare, întreaga Americă plăteşte sute de miliarde anumitor persoane sau, poate, chiar unei singure persoane...

Heitsman duse o viaţă cumpătată. Alese, cum se spune, un stil de viaţă sănătos: fără alcool, fără tutun, a urmat diete sănătoase şi a făcut zilnic exerciţii fizice în sala de fitness. Doar în ultimele şase luni încetase să mai frecventeze sala de antrenament De o jumătate de an rămase ţintuit la pat într-unul din spaţioasele dormitoare dotat cu aparaturi medicale ultramoderne. Dându-şi schimbul, într-una din camerele alăturate, mai mulţi medici făceau de gardă. Însă John Heitsman nu avea bază în medicina modernă. Cu medicii nu găsea demn nici măcar de a închega o discuţie. Doar unui profesor psiholog îi acorda din când în când scurte interviuri. Heitsman nu vroia să ştie nici măcar numele medicilor şi

nici al psihologului. Găsi că acesta din urmă era, cât de cât, mai onest şi original. Profesorul vorbea mult, dar deseori, în discursurile lui, nu folosea exclusiv terminologia medicală, ci le colora şi cu opinii personale şi cu interesul de a da de originile maladiei. Odată se prezentă puţin agitat şi vorbi chiar din pragul uşii:

— M-am gândit la starea dumneavoastră toată noaptea şi toată dimineaţă. Am văzut şi am descoperit motivul bolii dumneavoastră şi că, îndepărtându-l, ne-am putea aştepta la o însănătoşire grabnică. Ah, iertaţi-mă domnule Heitsman, am uitat până şi să vă dau bineţe. Bună ziua, domnule Heitsman! M-am lăsat dus de consideraţiile mele.

Miliardarul nu a răspuns la salutul profesorului, nu s-a întors cu faţa la el, dar se comporta aşa cu oricine. Uneori concedia medicii doar printr-un gest discret cu mâna. Atunci ştiau cu toţii că era *căraţi-vă.*

Profesorului nu i-a făcut acest gest, motiv pentru care acesta, uşor agitat, îşi continuă consideraţiile:

— Nu sunt de acord cu colegii asupra necesităţii transplantului de rinichi, ficat şi inimă. Da, în momentul de faţă, aceste organe funcţionează prost. Da, dom'le! Întocmai. Nesatisfăcător! Dar nici cele transplantate nu vor funcţiona eficient. Pricina ineficienţei lor îşi are originea în profunda depresie în care vă aflaţi. Da, domnu' meu – depresia! Eu am citit şi recitit fişa clinică a dumneavoastră. Şi s-ar părea că am făcut o descoperire remarcabilă. Medicul curant e unul bun, a însemnat totul cu scrupulozitate. La fiecare vizită, a notat starea dumneavoastră psihică. Activitatea organelor interne ale dumneavoastră s-a depreciat imediat ce aţi căzut în depresie. Da, dom'le! Starea... Acum, chestiunea cea mai importantă: deranjamentul în funcţionarea organelor interne stă la originea depresiei sau, dimpotrivă, e depresia cea care determină un deranjament al organelor interne? Eu sunt convins, absolut convins, că motivul este depresia. Întocmai! Depresia

dumneavoastră profundă. Starea în care omul încetează să mai aibă un ţel, în care pierde interesul pentru ceea ce-l înconjoară şi nu mai vede sensul existenţei. În acel moment creierul începe să dea comenzi incerte sau lipsite de determinare întregului organism. Întregului! Cu cât este mai acută depresia, cu atât mai slabe sunt comenzile, iar în prezenţa unei acutizări avansate a depresiei, creierul poate înceta definitiv să mai dea aceste comenzi, ceea ce induce decesul. Aşadar, determinantă este depresia. Dar cum să fie lichidată complet aceasta? Medicina modernă încă nu ştie. Eu am căutat răspunsul în cea populară. Şi acum: sunt cert că motivul profundei depresii în care vă aflaţi este deochiul. Da, dom'le. Mai concret, dumneavoastră aţi fost deocheat, iar eu sunt gata să vă dovedesc asta prin nenumărate argumente.

Miliardarul ar fi vrut să facă gestul *căraţi-vă* cu mâna. Nu-i suporta pe toţi acei lecuitori-ezoterişti care promiteau vindecarea cu descântecul sau cu dezlegarea deochiului. Îi considera nişte afacerişti insignifianţi sau şarlatani. Şi, din câte se părea, şi acest profesor înclina să se identifice cu categoria aşa-zişilor lecuitori, născută ca derivat al incapacităţii de care dă dovadă medicina modernă. Miliardarul nu a apucat să facă gestul *căraţi-vă.* Profesorul îi preîntâmpină gestul cu câteva cuvinte care, chiar dacă imperceptibil, îi rechemară interesul:

— Simt că dumneavoastră vreţi să mă alungaţi. Şi, poate, pentru totdeauna. Vă rog. Vă implor, daţi-mi măcar alte cinci-şase minute. Înţelegând ceea ce o să vă spun, este posibil ca dumneavoastră să vă însănătoşiţi, iar eu să fac o măreaţă descoperire. Mai bine zis, eu am făcut-o deja, rămâne doar să mă conving definitiv.

Miliardarul nu a făcut gestul.

Profesorul, fără să clipească, privi preţ de trei secunde la mâna omului nemişcat şi, înţelegând că poate continua, vorbi din nou cu însufleţire:

— Oamenii se uită unii la alţii în diverse moduri. Cu

indiferenţă, cu dragoste, cu ură, cu invidie, cu frică sau cu respect. Dar nu expresia vizibilă a ochilor joacă rolul cel mai important. La vedere poate părea cea mai normală mască, ca surâsul prefăcut al ospătarului sau al vânzătorului. Importante sunt comportamentele autentice, sentimentele reale ale unui om faţă de altul. Cu cât mai multe emoţii pozitive dirijează un om asupra unuia sau altuia, cu atât mai multă energie pozitivă se va concentra în beneficiar. Şi, dimpotrivă, dacă din mediul înconjurător, asupra omului sunt îndreptate emoţii negative, atunci în acesta se va aduna energie negativă, distrugătoare.

În popor, asta se cheamă deochi şi în jurul acestui fenomen îşi organizează activitatea descântătorii. Dar nu sunt toţi şarlatani. Secretul stă în faptul că omul care primeşte de la cei dimprejur prea multă energie negativă, poate s-o contracareze şi singur sau, cu alte cuvinte, s-o echilibreze. Descântătorul, spunându-i celui afectat că el, pe baza unor uzanţe, poate lua deochiul, îl ajută de fapt pe acesta să creadă ca este curăţat. Dacă omul îl crede pe descântător, atunci reuşeşte cu-adevărat să-şi echilibreze binele şi răul în propria fiinţă. Dacă nu-l crede, aşa ceva nu se întâmplă. Dumneavoastră nu credeţi în vraci, prin urmare ei nu vă pot ajuta. Totuşi, asta nu înseamnă că nu există în dumneavoastră un exces de energie psihică negativă, nefastă sănătăţii organismului. De ce negativă? Deoarece, la unu' în situaţia dumneavoastră, toţi cei dimprejur s-ar putea uita doar cu invidie, şi deloc puţină. Şi ar mai putea să vă privească, mai bine zis, să se comporte cu dumneavoastră, cu duşmănie. Aceştia pot fi cei pe care i-aţi concediat sau cărora nu le-aţi mărit salariul. Multora, percepând puterea pe care o aveţi, le este frică de dumneavoastră. După cum vedeţi, toate acestea reprezintă energie negativă. Pentru a o contracara se cere energie pozitivă. Energia asta v-o pot oferi membrii familiei şi rudele, însă soţiile v-au părăsit, copii nu aveţi, de asemenea, nici prieteni, iar

cu rudele îndeobşte nu comunicaţi. Împrejurul dumneavoastră lipsesc cu desăvârşire sursele de energie pozitivă. Energia pozitivă, în cantităţi necesare, poate fi produsă, de asemenea, şi de omul însuşi, înăuntrul său. Numai că pentru asta, omul trebuie să aibă un scop/vis îndrăgit, în jurul cărui realizare să se canalizeze energie pozitivă. Dumneavoastră aţi realizat multe, iar acum, din cât se pare, nu mai aveţi vise/ ţeluri.

Este deosebit de important ca omul să aibă un scop şi dorinţa de a-l atinge. Eu am studiat condiţia fizică şi psihică a mai multor oameni de afaceri de diverse talii.

Cel care frământă aluatul, coace plăcintele şi le vinde, este fericit că poate să-şi cumpere un obiect sau altul şi visează la dezvoltarea propriei activităţi. Deoarece, doar crescând poate obţine bunuri ale vieţii civilizate. La fel şi bancherul influent sau proprietarul vreunui concern de succes visează la creşterea afacerii, la sporirea câştigurilor, însă, adesea, cu mai puţin entuziasm decât cel care coace şi vinde plăcinte. Paradoxal, dar adevărat: cu mai puţin entuziasm. Asta, deoarece în faţa lui stau mult mai puţine bunuri tentante decât în faţa vânzătorului de plăcinte.

Majoritatea cuceririlor civilizaţiei pentru acesta nu mai reprezintă bunuri aspirate, ci obişnuinţă. Dacă în faţa unui om relativ nevoiaş se iveşte oportunitatea de a-şi cumpăra un automobil, noua achiziţie va rechema în el sentimentul de satisfacţie sau chiar extaz. Unul relativ bogat nu se va bucura nici de un automobil ultramodern..

Pentru el, asta-i bagatelă. Poate părea paradoxal, însă este adevărat faptul că oamenii bogaţi au mai puţine prilejuri de a fi fericiţi decât cei mai puţin înstăriţi. Mai există un factor care poate da satisfacţie: succesul în faţa rivalilor. Însă dumneavoastră, domnule Heitsman, se pare că nu-i aveţi.

În acest fel, asupra dumneavoastră acţionează exclusiv energiile negative. Şi acestea sunt multe. Am uitat să spun că, asupra acestui complex de energii

negative, una singură poate domina. Una deosebit de puternică, numită *energia iubirii.* Îşi face apariţia atunci când omul se află în condiţia de îndrăgostit şi este iubit de cineva. Din nefericire, dumneavoastră nu mai aveţi femei şi, pare-se, nici nu vă interesează, iar la vârsta şi în condiţia în care vă aflaţi, nici nu o să vă mai intereseze.

Argumente ale raţionamentului intelectual făcut de mine există din abundenţă. Am analizat comparativ datele statistice care vorbesc despre longevitatea oamenilor bogaţi, a politicieni de vază şi a preşedinţilor ultimilor o sută de ani. Rezultatul s-a dovedit a fi surprinzător de probatoriu. Diferenţa dintre longevitatea mai-marilor lumii şi cea a oamenilor de rând este insignifiantă. Adesea, cei dintâi trăiesc mai puţin. Pare paradoxal, dar este incontestabil. Preşedinţii şi milionarii care se află sub observaţia neîntreruptă a medicilor, care au la dispoziţie mijloace şi medicamente de avangardă, care mănâncă de calitate, se îmbolnăvesc şi mor în rând cu ceilalţi. Aceste fapte arată în mod elocvent că energia negativă înconjurătoare deţine o putere colosală pe care nici măcar medicina ultramodernă nu poate s-o contrasteze.

Aşadar, reiese că nu mai sunt speranţe? Ieşire există, fie ea minimală şi singulară! Există. Sunt amintirile! Stimate domn John Heitsman, vă rog să încercaţi să vă amintiţi etapele vieţii dumneavoastră. Acele etape care v-au procurat senzaţii binefăcătoare. Şi, cel mai important, străduiţi-vă să vă amintiţi, în măsura posibilităţilor, dacă aţi făgăduit cuiva ceva şi nu v-aţi ţinut de cuvânt. Vă rog, amintiţi-vă cel puţin două-trei zile bune; de dragul dumneavoastră, de dragul ştiinţei. Instrumentele înregistrează activitatea multor organe interne ale dumneavoastră. Minut cu minut. Dacă începeţi să faceţi cum v-am cerut eu şi dacă instrumentele încep să semnaleze efecte pozitive, atunci se iveşte o şansă de a găsi calea spre însănătoşire. Da, dom’le. O vom găsi! Poate că o veţi găsi singur, poate că

viaţa... Profesorul a amuţit. Privea la mâna nemişcată a lui Heitsman.

O secundă mai târziu, gestul caracteristic îl invita pe profesor să iasă.

***

Aşa cum pot face mulţi oameni, şi John Heitsman reuşi să-şi amintească viaţa trăită. Pătrunse, oarecum, expunerea profesorului: era posibil să-şi amintească momentele frumoase din această viaţă trecută, se putea încerca. Şi poate că asta ar fi putut da şi efecte pozitive, dar problema era tocmai că trecutul, în aceste momente, nu părea doar neplăcut, ci lipsit de orice interes şi chiar absurd.

Heitsman îşi aminti că se căsătorise la îndemnul tatălui său cu fiica unui miliardar, întregind astfel capitalul imperiului. Căsnicia nu-i aduse nicio satisfacţie, soţia era sterilă şi, după zece ani de viaţă conjugală, muri de *overdose.* Apoi luă o tânără manechină, faimoasă, care-şi interpretă cu pasiune rolul de soţie îndrăgostită, însă la doar şase luni de viaţă matrimonială, serviciul de escortă îi puse dinaintea lui Heitsman câteva instantanee în care soţioara lui se întretinea cu fostul ibovnic. Nu îi permise să se justifice, ci ordonă direct escortei să facă ce era de făcut ca ea să nu-i mai apară în faţa ochilor şi să nu se mai pomenească vreodată de ea.

Heitsman se afundă în amintiri până la începutul activităţii din imperiul lui taică-su, dar nu găsi niciun moment plăcut asupra căruia memoria să fi vrut să-şi concentreze atenţia şi de la care să-şi tragă emoţii binefăcătoare.

Doar unul singur găsi. Când îi dovedi tatălui că era inutilă autocraţia în administrarea fondului monetar. Ceilalţi investitori, care-şi integrau capitalurile în fond, împinşi de dorinţa de a şi le spori, aveau să investească resurse intelectuale pentru a mări întregul capital al

fondului, prin urmare aveau să lucreze pentru ei, pentru Heitsman.

Tatăl său medită câteva zile, după care, la un prânz, însetat de dorinţa de a-l lăuda, îi spuse:

— Sunt de acord cu propunerea ta, John, în ceea ce priveşte fondul. E inteligentă. Bravo! Gândeşte-te şi la alte aspecte. A sosit vremea să preiei cârma.

Câteva zile, John Heitsman se simţi bine dispus. Ulterior, mai luă şi alte măsuri menite să sporească intrările imperiului financiar-industrial. Dar mari satisfacţii nu mai avu.

Contabilizarea cifrelor tot mai elevate de afaceri îl lăsa impasibil. Şi nu mai aştepta laudele nimănui. Tatăl lui muri, iar aprecierile subalternilor nu-i provocau nicio bucurie.

Aşa se făcu că John Heitsman merse pe firul amintirilor până în copilărie. Gândul îi lumină palid câteva scurte episoade din rarele contacte cu taică-su. De regulă, tatăl sever îi dădea indicaţii în prezenţa guvernatoarelor şi a învăţătorilor la dispoziţia lui.

Brusc, corpul nemişcat al miliardarului fu străbătut de un val de căldură. Fremătă de plăcere. În amintirile lui Heitsman străluci o ilustraţie netedă şi foarte sclipitoare.

Văzu colţul îndepărtat al grădinii de salcâmi, în mijlocul căreia se ridica o căsuţă de doi metri înălţime, cu o singură fereastră.

Rămâne neînţeleasă atracţia aproape a tuturor copiilor de a-şi ridica o căsuţă, de a avea un spaţiu al lor propriu. Atracţie care nu depinde de faptul că are copilul deja o cameră a lui în casa părintească sau că locuieşte împreună cu părinţii într-o singură cameră. Punctual şi aproape pentru toţi, vine vremea când se apucă să-şi construiască cu propriile mânuţe, un colţ al lor. E evident că există în om o genă care păstrează în ea o oarecare informaţie primordială şi care-i vorbeşte: „Tu trebuie să-ţi edifici singur spaţiul tău”. Iar omul, copilul, ascultând chemarea izvorâtă din adâncurile veşniciei, purcede la

crearea acestui spaţiu. Chiar de nedesăvârşit comparativ cu apartamentele lumii moderne, totuşi, acest colţ încropit de el însuşi, îi procură omului o senzaţie de fericire mult mai intensă decât oricare alt apartament şic.

Flăcăul de nouă ani, John Heitsman, cu toate că avea la dispoziţie două camere spaţioase în vilă, hotărî să-şi ridice cu mânuţele proprii o căsuţă.

O construi din lăzi de plastic pentru răsaduri. Aceste lăzi se dovediră a fi un material de construcţie foarte practic. Lăzile erau de mai multe culori, aşa că John decise să facă pereţii albaştri, iar din cele galbene să facă o bordură pe perimetrul casei. Lăzile le aşează una-n alta. Acestea se împănară, fixându-se între ele. Unul din pereţi, John îl construi aranjând lăzile una peste alta şi orientându-le în aşa fel încât fundurile să rămână la exterior, în timp ce la interior, pe tot peretele, să se formeze o mulţime de etajere. Pentru acoperiş, Johnny folosi scânduri pe care ulterior le înveli în folii de polietilenă, fixate cu capsatorul.

Trudi o săptămână întreagă la căsuţa lui, dedicând zilnic acestei activităţi cele trei ore predispuse pentru plimbările la aer curat. În ziua a şaptea, imediat ce veni vremea plimbării, Johnny merse întins la opera lui din colţul îndepărtat al grădinii. Feri crengile de salcâm, văzu căsuţa ridicată de mâna lui şi încremeni de uimire. Lângă uşa casei stătea o fetiţă care se uita înăuntru creaţiei lui. Fetiţa avea pe ea o fustiţă de culoare albastru deschis, lungă peste genunchi şi o bluziţă cu danteluţe la mâneci. Pletele cârlionţate, castanii i se revărsau peste umeri.

Johnny, iniţial se manifestă cu gelozie faţă de prezenţa intrusă de lângă creaţia lui şi exclamă nemulţumit:

— Ce faci aici?

Fetiţa îşi întoarse feţişoara ei frumuşică la Johnny şi-i răspunse:

— Admir.

— Ce?

— Această căsuţă superbă şi inteligentă.

— Ce, ce?... — întrebă din nou Johnny.

—Superbă şi inteligentă, repetă fetiţa.

— Casele pot fi minunate, asta am mai auzit, dar că pot fi inteligente, încă n-am întâlnit. Inteligenţi pot fi doar oamenii, remarcă profund meditativ Johnny.

— Da, bineînţeles, oamenii pot fi inteligenţi, dar atunci când un om inteligent face o căsuţă, şi ea iese inteligentă, obiectă fetiţa.

—Şi ce găseşti tu inteligent la căsuţa asta?

—Foarte inteligent peretele pe dinăuntru. Pe el sunt foarte multe etajere pe care poţi aşeza multe obiecte şi jucării.

Lui Johnny îi plăcu remarca fetiţei, îl măgulea, şi poate că-i plăcu şi fetiţa.

„E frumoasă şi gândeşte deştept", – remarcă în sinea lui, Johnny. Şi, cu voce tare, spuse:

— Căsuţa asta am ridicat-o eu.

Apoi, fără pauză o întrebă:

— Cum te cheamă?

— Eu sunt Sally şi am şapte ani. Locuiesc aici, în dependinţele pentru servitori. Tatăl meu este grădinar. El ştie multe despre plante şi mă învaţă şi pe mine. Şi eu ştiu cum cresc florile şi cum se agaţă de crengile copacilor. Pe tine cum te cheamă şi unde locuieşti?

— Eu locuiesc în vilă. Mă cheamă Johnny.

—Vasăzică, tu eşti fiul patronului nostru?

— Da, fiul.

— Hai să ne jucăm în căsuţă.

— Cum să ne jucăm?

— Ca şi cum am locui în căsuţă, aşa cum trăiesc adulţii. Tu o să fii gospodarul, devreme ce eşti stăpân aici, iar eu voi fi servitoare, devreme ce tata este un servitor.

— Aşa nu merge, remarcă Johnny, servitoarea trebuie să locuiască în casa pentru servitori, în vilă pot locui doar soţul, soţia şi copiii.

—Atunci eu o să-ţi fiu soţie, răbufni Sally şi întrebă: —

Pot să-ţi fiu soţie, Johnny?

Johnny nu-i răspunse nimic. Intră în căsuţă, privi împrejur, apoi se întoarse spre Sally care stătea la intrare şi îi zise nepăsător:

— Bine, intră ca soţie. Trebuie să ne gândim cum să dereticăm aici înăuntru.

Sally intră în căsuţă, îl privi dulce şi cu admiraţie pe Johnny în ochi şi îi spuse aproape şoptit:

— Îţi mulţumesc, Johnny. Mă voi strădui să-ţi fiu soţie destoinică.

Johnny nu-şi vizita căsuţa în fiecare zi. Nu întotdeauna îi era permis să se joace în grădină, în timpul dedicat plimbărilor. Acompaniat ba de escortă, ba de guvernatoare, trebuia să meargă ba să viziteze parcul din oraş, ba la Disneyland, ba la echitaţie.

Însă de fiecare dată când avea ocazia să meargă la căsuţa lui, acolo îl aştepta Sally. La fiecare vizită, Johnny remarca cu interes schimbările produse acolo, în căsuţă. La început, pe jos apăru un covoraş adus de Sally, pe urmă câte o perdeluţă în golul ferestrei şi deasupra intrării.

Mai apoi se iviră o măsuţă de joacă şi o ramă goală pentru fotografie, aşezată pe măsuţă.

—Tot mai rar vii în căsuţa noastră, Johnny. Eu te aştept, da’ tu nu te vezi. Dă-mi o fotografie de-a ta ca s-o pun în ramă. O să mă uit la fotografie şi o să-mi fie mai vesel să te aştept.

Johnny îi lăsă o poză de-a lui în ziua în care merse să-şi ia rămas bun de la căsuţă şi de la Sally. Se muta, împreună cu familia, într-o altă vilă.

***

Johnny Heitsman, multimiliardarul, stătea în aşternutul din apartamentul său şi zâmbea amintindu-şi din ce în ce mai multe detalii din relaţia lui din copilărie cu micuţa Sally. Abia acum înţelegea că fetiţa aceea îl iubise. Poate cu acea primă dragoste infantilă, sinceră, disperată şi

neîmpărtăşită. Probabil că şi el o iubise sau, poate că doar o plăcuse. Însă ea-l iubise aşa cum, probabil, nu-l iubise nimeni altcineva în tot restul vieţii, motiv pentru care amintirile legate de construcţia căsuţei şi relaţia cu Sally îi treziseră sentimente plăcute şi calde. Şi a început să se simtă mai bine, încălzit de aceste sentimente calde.

Cu Sally se mai văzu, după plecarea de la vilă, o singură dată, unsprezece ani mai târziu. Însă acea întâlnire…

Alte sentimente îi răvăşeau acum fiinţa… John Heitsman s-a ridicat uşor din pat. Inima îi pompa tot mai intens sângele în vene. Acea întâlnire… Uitase de ea. Nu şi-a mai amintit-o înainte… însă acum era singurul gând care-l stăpânea şi agita.

Se întoarse unsprezece ani mai târziu pe proprietatea în care-şi petrecuse copilăria şi rămase doar o zi. Nu avu mai mult timp la dispoziţie. După prânz, merse în grădină şi, mai mult întâmplător, se îndreptă spre colţul cel mai îndepărtat al grădinii unde, printre salcâmi, îşi ridicase căsuţa atunci când era copil. Feri crengile, făcu un pas în micul luminiş şi încremeni de surpriză. Căsuţa ridicată de el cu unsprezece ani în urmă din lăzi de plastic, stătea ca şi-nainte, în acelaşi loc. Însă acum era împrejmuită de ronduri de flori. O cărăruie de nisip şerpuia spre intrare, unde era aşezată o băncuţă. Căsuţa era împresurată de flori. „Odinioară băncuţa nu era, acum este” – remarcă pentru sine, tânărul Johnny. Feri perdeaua de la intrare şi, aplecându-se, păşi înăuntru. Simţi imediat o prezenţă recentă acolo. Pe măsuţă, încă mai stătea rama cu fotografia lui de când era copil. Pe rafturi erau rânduite cu acurateţe jucăriile lui Sally. Pe una din etajere, lângă măsuţă, era aşezat un mic vas cu fructe proaspete. Pe jos era întinsă o saltea gonflabilă acoperită cu o pătură.

John se reţinu în căsuţă vreo douăzeci de minute, amintindu-şi plăcutele senzaţii din copilărie şi gândind: „De ce se întâmplă aşa?” Familia lui deţinea mai multe vile şic, castele, dar toate acestea nu-i dădeau o senzaţie

atât de plăcută ca aceea care lua naştere aici, într-o căsuţă din nişte lăzi banale de plastic pentru răsaduri.

Dădu cu ochii de Sally în timp ce ieşea din căsuţă. Ea stătea tăcută în pragul căsuţei, de ca şi cum nu ar fi vrut să-i întrerupă valul de amintiri care-l învăluiseră pe John. John o privi, iar pe obrăjorii lui Sally îşi făcură apariţia doi bujori. Îşi lăsă fâstâcită ochii în pământ şi, cu vocea timidă, catifelată, neobişnuit de cristalină şi emoţionată, spuse:

— Bună ziua, Johnny!

Însă el nu-i răspunse pe loc. Rămase admirând corpul frumos al adolescentei Sally. Rochiţa-i lejeră de pe corpul mlădios se unduia discret în adierea vântului, lăsând să se ghicească formele corpului zvelt deja de domnişoară... şi nu de fetiţă.

—Salut, Sally, răspunse John, rupând liniştea. Tu ţii curat aici?

— Da. Doar am promis... Uite, fructe proaspete.Sunt spălate. Le-am adus pentru tine.

— Da... Pentru mine... Le mâncăm împreună?

John feri perdeaua şi o lăsă pe Sally să intre prima. Ea intră, se aşeză în genunchi, ridică fructiera şi o aşeză pe măsuţă, lângă fotografie. În căsuţă nu erau scăunele, aşa că John se aşeză pe covoraş. Întinse mâna spre un ciorchine de struguri şi, din neatenţie, îi atinse umărul lui Sally. Ea se întoarse, privirile li se încrucişară şi Sally oftă profund. Năsturelul de pe sânul tare se descheie când inspiră aerul, profund. John o prinse de umeri şi o trase spre el. Ea nu se împotrivi. Dimpotrivă, se strânse la el cu întregul ei corp fierbinte. Nu se împotrivi Sally, nici când John o culcă cu grijă pe covoraş şi tandru o mângâie, o sărută pe gură, îi sărută sânii şi...

Sally era fecioară... John nu mai avusese relaţii intime cu fecioare nici până la Sally, nici după ea. Iar acum, după patruzeci şi patru de ani de la acea ultimă întâlnire, el, John Heitsman, înţelegea dintr-odată că aceea fusese unica, cea mai minunată şi ameţitoare apropiere intimă

de o femeie... Mai exact spus, de o fecioară pe care el a făcut-o femeie.

Apoi dormiră un timp. Când s-au trezit, au vorbit despre ceva. Dar, despre ce? John Heitsman îşi încordă memoria. Ţinea foarte mult să-şi amintească măcar cât de puţin din discuţia lor. Şi, în cele din urmă-şi aminti.

Sally îi vorbi despre cât de frumoasă era viaţa. Îi povesti că tatăl ei strânse bănuţi şi-i cumpărase o parcelă de pământ şi că, probabil, pe acel lot de teren, dacă-i vor ajunge banii, îşi va ridica o căsuţă. Avea să-şi proiecteze gospodăria, avea să sădească tot soiul de plante şi avea să trăiască fericită, crescându-şi copiii.

În acele clipe, John decise s-o ajute cumva pe Sally. „Ca să vezi, gândi el în sinea lui, doar un petec de pământ şi o căsuţă pot face din fata asta un om fericit. Ce mizilicuri... Trebuie s-o ajut să-şi cumpere teren şi casă”.

Însă uită John de dorinţa lui. Îndeobşte, uită de Sally. Viaţa îl prinse cu minunăţiile ei. Un yacht nou, un avion personal... Toate, lucruri care îi aduceau bucurie doar în primele zile ale apariţiei lor. Timp de mulţi ani, singura îndeletnicire care-l atrase era jocul de combinaţii financiare. Îl atrăgea şi-i îmbunătăţea situaţia miliardară a tatălui său şi, implicit, a sa, primită în moştenire. Aceste sentimente răvăşitoare şi stresante au continuat timp de douăzeci de ani. Au dominat asupra tuturor celorlalte. Ca nimic, s-au consumat două căsnicii. Soţiile nu au lăsat nicio urmă în trecerea lor prin viaţa lui. După patruzeci de ani, jocul de combinaţii financiare încetă să-l mai satisfacă şi aşa începură să se succeadă, tot mai des, perioadele de depresie, care, în cele din urmă, au dus la profunda criză.

Dar acum, John Heitsman nu se mai afla în stare depresivă. Amintirile legate de Sally îl răvăşeau într-un mod plăcut şi, totodată, îl contrariau: „De ce am făcut aşa? Mi-am dat cuvântul s-o ajut pe Sally, pe fata care m-a iubit, ca să-şi cumpere teren şi să-şi ridice casă şi am uitat”. John Heitsman, obişnuit să-şi ţină cuvântul, mai

ales cel dat sieşi, a înţeles că nu avea să se elibereze de obsesia asta până nu... Şi-a chemat secretarul prin interfon. Când acesta intră, John Heitsman, întins în aşternutul său, rostind anevoie cuvintele, i-a vorbit pentru prima oară în ultima jumătate de an:

—Acum mai bine de cincizeci de ani, eu locuiam într-o vilă. Adresa exactă nu mi-o amintesc. Dar e în arhive. Acolo lucra un grădinar. Numele de familie nu mi-l amintesc, dar şi asta o găsiţi în arhive şi actele contabile. Acesta avea o fată pe nume Sally. Aflaţi unde locuieşte acum Sally. Am nevoie de informaţia asta nu mai târziu de mâine dimineaţă. Dacă o veţi avea mai repede, aduceţi-mi-o, indiferent de oră. La treabă!

Secretarul a sunat în zori. Când acesta intră, John Heitsman stătea într-un fotoliu-cărucior în faţa ferestrei. Era îmbrăcat într-un complet de culoare gri închis, era pieptănat şi proaspăt bărbierit.

—Sir, grădinarul a fost concediat cu mai bine de patruzeci de ani în urmă şi, la scurt timp după asta, a murit. Înainte de a se duce, a apucat să achiziţioneze două hectare de teren într-un *ranch* abandonat din Texas. Pe acest teren a început să ridice casă, dar a avut un accident şi a murit. Fiica lui, Sally, a terminat casa şi acum trăieşte acolo. Uitaţi adresa. Deocamdată nu am reuşit să adunăm mai multe informaţii. Dar dacă doriţi să dispuneţi, putem să vă furnizăm ulterioare informaţii necesare.

John Heitsman a luat notiţa din mâna secretarului, a citit-o cu atenţie, apoi a pliat cu grijă foaia şi a dosit-o în buzunarul sacoului, spunând:

— În treizeci de minute, elicopterul să fie pregătit de zbor. Vom ateriza la cinci-zece kilometri de vila din Texas. Acolo să mă aştepte o maşină. Să nu fie o maşină de reprezentanţă. E de ajuns un singur şofer şi fără escortă. Executarea!

***

La ora trei după amiază, John Heitsman, sprijinindu-se în baston, păşea încetişor pe aleea pavată cu piatră care ducea spre micuţul *cottage* cufundat în verde. O zări mai întâi din spate. Femeia între două vârste spăla ferestrele, cocoţată pe o scăriţă. John Heitsman se opri şi privi la femeia cu păr frumos, grizonat. Ea îi simţi privirea şi se răsuci către el. Rămase un timp nemişcată, privind cu luare-aminte la bătrânelul de pe alee, apoi sări brusc de pe scăriţă şi alergă în întâmpinarea lui. Pasul îi era lejer şi, îndeobşte, nu părea bătrână. Se opri la un metru de John Heitsman şi, cu voce timidă, îi vorbi:

— Bună, Johnny!

Şi-a coborât privirile şi, cu ambele mâini, şi-a acoperit bujorii de roşeaţă care-i apărură în obraji.

— Bună, Sally, i-a răspuns John Heitsman, apoi a tăcut. De fapt nu a tăcut, ci a continuat mai mult pentru sine: „O, cât eşti de frumoasă, Sally, şi cât sunt de fermecători ochii tăi lucitori. Câteva riduri împrejurul ochilor, dar îţi stau bine şi te fac frumoasă şi dulce.” Apoi cu voce tare:

— Sunt în trecere, Sally. Am aflat că trăieşti aici şi am vrut să-ţi fac o vizită. Şi poate să şi înnoptez, dacă nu-ţi fac probleme.

—Sunt foarte bucuroasă să te văd, Johnny. Nu încape vorbă, poţi să înnoptezi, eu acum stau singură, abia mâine îmi aduc nepoţeii să stea o săptămână cu mine. Am doi nepoţei. Fetiţa are nouă anişori, băieţelul deja doisprezece. Intră, Johnny, îţi fac un ceai. Eu ştiu bine de ce ai nevoie. Hai, intră!

— Să înţeleg că ai fost căsătorită, Sally? Ai avut fii…

— Mai sunt încă măritată, Johnny. Am un fiu… şi doi nepoţei, a răspuns fericită Sally. Vrei să te acomodezi pe verandă? Îţi aduc ceaiul.

John Heitsman s-a aşezat pe un scaun de plastic de pe veranda casei, iar când Sally îi aduse cana mare cu ceai, a întrebat-o:

— De ce ai spus că ştii care ceai îmi face bine, Sally?

— Tata strângea plante medicinale pentru tatăl tău, le

usca, după aceea făcea ceaiuri care-l ajutau mult pe tatăl tău. Am învăţat şi eu să strâng ierburi de leac. Tata mi-a spus că şi tu ai o boală ereditară.

— De unde ştiai că o să vin?

— Nu ştiam, Johnny. Le strâng pentru orice eventualitate. Cum o duci, Johnny? Cu ce te ocupi?

—O duc şi eu... Fac de toate, însă acum nu vreau să-mi amintesc de asta. E bine aici la tine, Sally, şi frumos. Multe flori şi grădina asta...

— Da, e bine, mie-mi place foarte mult, numai că, ai văzut, pe dreapta se ridică un şantier. Se construieşte o centrală de prelucrare a deşeurilor, iar în stânga o altă fabrică. Ni s-a propus să ne mutăm. Poate eşti obosit de drum, Johnny, vrei să te culci? Te văd că eşti ostenit, îţi aştern sub fereastra deschisă, tu întinde-te şi te odihneşte! Termină-ţi ceaiul mai întâi.

John Heitsman s-a dezbrăcat cu mare dificultate. Era, într-adevăr, foarte obosit. Muşchii corpului, atrofiaţi de şase luni de inactivitate, abia-l mai ţineau pe picioare. S-a acoperit cu mare greutate cu un pled şi a adormit imediat. În ultima vreme, în general, nu putea dormi fără un somnifer. Aici, însă, pe loc...

Dimineaţa nu reuşi s-o contemple, deoarece se trezi la miezul zilei. Făcu duş şi ieşi pe verandă. Sally gătea prânzul în bucătăria de vară, ajutată de un băieţel şi o fetiţă.

— Bună ziua, Johnny! Se vede că te-ai odihnit bine. Parcă ai întinerit. Uite, ti-i prezint pe nepoţei: ea este Emma, iar acest flăcău e George.

— Eu sunt John Heitsman, bună dimineaţa, a spus el în- tinzând mâna băieţelului.

— Uite că ne-am şi prezentat. Până ce eu cu Emma pregătim prânzul, voi, bărbaţii, plimbaţi-vă oleacă prin grădină, să vă vină pofta de mâncare, a propus Sally.

— O să vă arăt grădina, i-a propus George lui Heitsman.

Bătrânelul merse, însoţit de băieţei, în încântătoarea

grădină. Puştiul îi arătă cu mâna unele plante şi îi vorbi fără întrerupere despre proprietăţile lor. Heitsman se gândea la ale lui. Ajunşi la marginea grădinii, băieţelul îl anunţă:

— În dosul salcâmilor se află apartamentele mele, mi le-a construit bunica.

Heitsman feri o creangă şi ce văzu?... Într-un mic luminiş, în dosul unor salcâmi, se ridica o căsuţă. Din aceleaşi lăzi de plastic pentru răsaduri. Doar acoperişul era altfel. La fel şi perdeaua de la intrare. Heitsman feri perdeaua, se aplecă uşor şi păşi înăuntru. Aranjamentul interior era acelaşi ca înainte, numai că pe măsuţă se afla o fotografie lipită pe laterale cu plastic armat cu fibre de sticlă. În fotografie se vedea nepotul lui Sally. „Corect, acum stăpânul casei e altul, deci şi fotografia e alta”. Heitsman luă fotografia în mână şi, ca să spună şi el ceva, zise:

—Ai ieşit bine în fotografia asta, Georgică.

—Asta nu-i poza mea, nenea John. E a unui prieten de-a bunicii, din copilărie. Doar seamănă cu mine.

***

John Heitsman a făcut eforturi să parcurgă cât mai iute aleea din grădină. Mergea şchiopătând, ajutându-se de băţul lui şi împiedicându-se încontinuu. A ajuns lângă Sally şi, cu respiraţia precipitată şi bâlbâindu-se puţin, a întrebat-o:

— Unde este el acum? Unde-i soţul tău, Sally? Unde-i?

— Calmează-te, te rog, John, nu-ţi face bine să te agiţi aşa tare! Aşează-te, te rog, a rostit liniştită Sally.

—S-a întâmplat, John, că eu, în copilărie, i-am făgăduit unui băiat bun să-i fiu soţie...

— Dar, era un joc, a spus aproape ţipând John Heitsman, sărind din fotoliu, un joc de copii!

— Şi ce dacă? Să zicem că eu am continuat să mă joc. Şi, în glumă, te consider soţul meu, a răspuns Sally şi, în şoaptă: —Soţ şi iubit.

— George îmi seamănă foarte mult. Aşadar, ai născut după noaptea aceea, Sally? Tu ai avut un copil?

— Da, eu am avut un copil. Pe fiul nostru, John. Îmi seamănă foarte tare mie. Dar în el sunt puternice şi genele tale, iar nepoţelul nostru e copia ta exactă.

John Heitsman se uita ba la Sally, ba la băieţelul şi la fetiţa care pregăteau masa de pe verandă, şi nu mai reuşi să scoată un cuvânt, gândurile şi sentimentele îi erau confuze. Apoi, aproape involuntar, a spus cu vocea severă:

— Sunt constrâns să plec. La revedere, Sally.

Făcu doi paşi pe alee, se întoarse şi se apropie de Sally. John Heitsman, sprijinindu-se anevoie în bastonul său, se lăsă într-un genunchi în faţa lui Sally, îi luă mâna şi i-o sărută îndelung:

—Sally, pe mine mă aşteaptă treburi urgente şi importante. Trebuie să plec neîntârziat.

Ea îi sprijini o mână pe creştet şi-i răvăşi uşor părul:

— Se înţelege, trebuie să mergi, devreme ce ai treburi importante şi probleme. Dacă o să-ţi fie greu, tu vino la noi! Fiul nostru, acum conduce o mică firmă cu un nume frumos – *Lotus* – care se ocupă cu amenajările peisagistice. Nu are o pregătire specializată, l-am învăţat eu, dar face proiecte foarte reuşite şi aproape că nu stă niciodată fără clienţi. Mă ajută cu bani şi vine pe aici în fiecare lună. Tu, probabil ai probleme cu banii… Şi un pic cu sănătatea. Vino pe la noi, John! Eu ştiu cum să te ajut să te însănătoşeşti, şi bani avem câţi ne trebuie.

— Îţi mulţumesc, Sally… îţi mulţumesc… Trebuie să fug! Neapărat, trebuie…

S-a îndreptat pe alee spre ieşire, împovărat de gândurile la planul lui. Sally privea la figura care se îndepărta şi şopti mai mult pentru sine: „Să te întorci, iubitul meu!”. Repetă această frază ca pe un descântec şi

peste o oră, uitând de nepoţi şi neobservând elicopterul care se rotea pe deasupra proprietăţii cu micuţa casă şi încântătoarea grădină.

***

Elicopterul lui John Heitsman încă nu aterizase definitiv pe acoperişul clădirii, când secretarii şi colaboratorii apropiaţi se aflau deja în sala de şedinţe, controlând febril cifrele, pregătindu-se să dea socoteală în faţa şefului. Pierduseră deja obişnuinţa cu şedinţele în prezenţa lui şi acum îşi aşteptau şeful cu o oarecare teamă şi emoţie.

John Heitsman intră. Se ridicară cu toţii. Începu să le vorbească încă înainte de a ajunge la fotoliul său din capul mesei:

— Luaţi loc. Nu vreau nici o dare de seamă. Ascultaţi cu luare-aminte, că nu o să repet nimic. Nu e timp! Aşadar. În statul Texas se află o vilă, asta e adresa. Vă împuternicesc să achiziţionaţi toate terenurile împrejurul acesteia, pe o rază de o sută de mile. Acelaşi lucru şi cu societăţile comerciale de pe aceste terenuri, chiar de va trebui să plătim de trei ori mai mult. Cei care se ocupă cu vânzarea-cumpărarea de imobile sunt autorizaţi să achiziţioneze o sală şi să demareze fără întârziere operaţiunile. Dacă va fi necesar, activaţi toţi agenţii la dispoziţie. Operaţia de faţă nu poate dura mai mult de o săptămână.

Unul dintre colaboratori a sărit de la locul său şi s-a precipitat spre ieşire.

John Heitsman continuă:

—Toate clădirile, fabricile şi uzinele care se află pe aceste terenuri, vor trebui demolate într-un termen de o lună, chiar dacă pentru asta va trebui să angajaţi sute de antreprize de profil. În locul lor, într-o lună, va trebui semănată iarbă.

Ultimului colaborator rămas în sală, John Heitsman îi

spuse:

— În Texas există o firmă cu un nume frumos – *Lotus.* Încheiaţi cu ea un contract cincinal. Împutemiciţi-o să proiecteze un aşezământ care să ocupe toate terenurile dimprejurul vilei din. Texas. Propuneţi-i preţ dublu. Executarea!

Două săptămâni mai târziu, John Heitsman luă cuvântul într-o conferinţă, în faţa a o mie cinci sute de oameni. În sală se aflau oameni adunaţi cu ajutorul agenţiilor de construcţii, a specialiştilor în proiectare peisagistică, a botaniştilor şi agronomilor. Toţi aşteptau să prindă câte ceva de lucru. Mai ales că fusese făcută publicitate în care se specifica valoarea contractului, de două ori mai mare decât nivelul mediu dat de statistici.

John Heitsman a ieşit pe scenă şi a vorbit în maniera lui specifică, categorică, chiar puţin tăioasă:

— Potrivit contractului pus la dispoziţie, fiecare dintre dumneavoastră va fi împroprietărit, cu titlu gratuit, cu o parcelă de teren de două hectare, în folosinţă pe viaţă. Vă vor fi propuse câteva proiecte de *cottage* din care să alegeţi. Ulterior, aceste *cottage* vor fi construite de anumite antreprize, pe cheltuială proprie, pe fiecare proprietate, în locurile indicate de dumneavoastră. În decursul a cinci ani, compania va plăti sumele stabilite prin contract, fiecărui membru matur al familiei, îndatorirea dumneavoastră va fi aceea de a sistematiza gospodăria primită în folosinţă pe viaţă. Să sădiţi livezi, flori, să săpaţi bazine şi să construiţi alei. Toate acestea să fie de calitate şi frumoase. Compania va rambursa toţi puieţii şi seminţele cerute de dumneavoastră. Asta e tot. Dacă nu sunt întrebări, atunci doritorii pot trece la semnarea contractelor.

Dar, în sală, printre cei o mie cinci sute de participanţi domnea o linişte absolută. Nimeni nu se ridicase de la locul său ca să meargă la mesele la care secretarii stăteau cu contractele pregătite de semnat. După un minut de linişte de mormânt, un bătrânel s-a ridicat şi a

întrebat:

—Spuneţi, sir, aceste locuri pe care ne propuneţi să ne stabilim, sunt cumva contaminate?

— Nu, a răspuns unul dintre colaboratorii lui Heitsman.

— Această zonă, dimpotrivă, se evidenţiază net prin nivelul de curăţenie. Sunt foarte multe terenuri fertile.

— Atunci răspundeţi sincer, ce experiment puneţi la cale pe noi? — a sărit de pe locul ei o tânără femeie.

— Mulţi dintre noi au copii. Şi eu! Nu vreau să-mi arunc copilul în vreun experiment.

Sala a vuit şi răsunară exclamaţii de genul: „om hain!”, „monştri!”. Oamenii s-au ridicat şi, unu după altul, au părăsit sala. Colaboratorii lui Heitsman au tentat să explice câte ceva, au răspuns la unele întrebări, însă în van. Heitsman privea deznădăjduit la oamenii care abandonau sala şi înţelegea că, odată cu ieşirea lor, pierea şi speranţa. Sau, poate chiar mai mult... îşi dorea atât de mult să facă ceva plăcut pentru Sally, pentru fiul şi nepoţii săi... Vroia ca lângă fermecătoarea căsuţă a lui Sally să nu se ridice hornuri fumegânde, ci ca, de jur împrejur, să înflorească livezi şi să trăiască buni megieşi. Cumpărase pământ. Din ordinul lui, fuseseră demontate coşurile uzinelor otrăvitoare şi semănată iarbă... însă pământul putea să devină med bun doar dacă pe el ar fi mers să trăiască oameni buni. Şi ei ce fac? Pleacă! Nu au înţeles. Cum să înţeleagă, cum să creadă? Era de aşteptat. Stop! Lui Heitsman i-a scânteiat o idee. Ei nu ştiau nimic şi de asta nici nu credeau! Ce-ar fi să le spună adevărul? — a gândit el. John Heitsman s-a ridicat şi a vorbit rar, încă neconvins pe deplin:

—Oameni buni. Eu vă înţeleg! Deciziile astea luate de companie trebuie explicate. Însă e imposibil. Cu desăvârşire imposibil! Deoarece, se face că eu.., înţelegeţi, motivul e... Mai bine zis, toate aceste contracte îmbracă un caracter personal. Sau, altfel spus... Heitsman se fâstâci, nu mai ştia cum să continue,

însă oamenii se opriră. S-au oprit la ieşirea din sală şi-l priveau cu atenţie. Tăceau, iar el, intimidat de asta, nu mai ştia ce să spună. S-a recules în cele din urmă şi a continuat:

— În copilărie... în tinereţe, eu am iubit o fată. Pe-atunci nu ştiam c-o iubesc. Apoi m-am căsătorit cu alte femei. M-am ocupat de afaceri. Cu fata asta nu m-am văzut de cincizeci de ani. O uitasem deja şi, abia cu câtva timp în urmă, mi-am amintit de ea. Am realizat că ea era unica fiinţă umană care m-a iubit cu adevărat. Încă mă mai iubeşte. Dar eu nu am ştiut. Eu o uitasem. Şi am mai înţeles că, eu, doar pe ea aş fi putut-o iubi. Şi am întâlnit-o. Acum, desigur, e bătrână. Însă pentru mine a rămas cea care era atunci. Ea iubeşte grădinăritul. Are mâini de aur. Şi eu am visat că totul împrejurul ei va fi frumos. Şi vecinii, cumsecade. Cei mai buni! Şi că, lângă ea, o să trăiască oameni buni şi fericiţi. Dar cum să fac aşa ceva? Eu am făcut afaceri şi am agonisit ceva bănuţi. Am cumpărat pământ, l-am parcelat şi am redactat aceste contracte. Toate astea le-am făcut pentru iubita mea. Sau, poate că am făcut-o pentru mine?

John Heitsman a rostit această frază mai mult pentru sine, după care a continuat să vorbească de ca şi cum nu i-ar mai fi văzut pe oamenii din faţa lui, de ca şi cum ar fi meditat cu voce tare:

— Noi trăim pentru ceva anume. Pentru ce? Aspirăm la ceva anume. Dar la ce? Eu acuşi mor, ce rămâne în urma mea? Doar putreziciune. Însă, acum nu o să mai mor. Cel puţin până ce nu îmi realizez proiectul. Şi până ce nu voi lăsa după mine veşnicia – grădina pentru iubita mea. O să las o grădină! La început am gândit doar să angajez mulţi muncitori sau să închei un contract cu o firmă importantă de proiectare urbanistică şi peisagistică. Să închei un contract prin care să angajez grădinari. Dar am înţeles că, în acest fel, împrejurul iubitei mele va fi doar o frumuseţe nefirească. Voi nu aţi crezut în condiţiile stabilite prin contractul propus. Voi nu aţi înţeles scopul părţii care

propune aceste contracte. Acum îl ştiţi.

John Heitsman tăcu. Tăceau şi oamenii din sală. Prima care a rupt tăcerea a fost chiar femeia care se îndoise cel mai tare. Mai întâi s-a apropiat iute de birourile de lângă scenă, pe care stăteau contractele, i-a cerut unui secretar să înregistreze familia şi a semnat contractul chiar fără să-l citească, după care s-a întors spre ceilalţi din sală şi a spus:

— Ei bine, eu am semnat! Am semnat prima. De asta o să intru în istorie. Pentru că am fost prima. Doar judecaţi: nici un alt bărbat, pe cât de bogat ar fi el, nu i-a făcut un cadou mai de preţ iubitei sale, decât acest om de pe scenă. Unul mai mare nici că se poate face!

— Nici să se gândească la un cadou mai de preţ nu a putut nimeni. În toată istoria cunoscută a umanităţii, a exclamat o altă femeie din sală.

— Eu vă iubesc, a strigat o a treia.

— Vreau o parcelă lângă iubita dumneavoastră, a cerut a patra.

— Ea se numeşte, luă cuvântul din nou Heitsman, sau poate mai bine să nu se ştie, ca să nu afle. Să gândească că destinul a fost bun cu ea.

Oamenii din sală s-au precipitat sinergie spre birourile de lângă scenă. Se formă coadă. Oamenii bucuroşi se chemau între ei „vecin, vecină”. Dar majoritatea lor, mai ales femeile, se uita cu privirile licărind de iubire la omul de pe scenă.

John Heitsman, pentru prima oară-n viaţă, simţea pe propria piele energia binelui, a iubirii şi admiraţiei sincere, emanată de mulţimea de suflete umane. Energia care biruia toate celelalte neplăceri. A coborât de pe scenă deja fără să mai şchiopăteze. Şi, pentru mai multe luni, a participat activ la demolarea întreprinderilor de pe terenurile achiziţionate, deliberând detaliile proiectului de ansamblu al aşezământului dimprejurul vilei lui Sally, variantele peisagistice pentru fiecare lot în parte şi pentru infrastructură, în complexul ei.

Un an mai târziu, când se apropia din nou de portiţa vilei lui Sally, împrejur, cât cuprindeai cu privirea, oamenii plantaseră deja puieţi prin livezi, iar în faţa portiţei lui Sally stăteau câţiva puieţi cu rădăcinile învelite cu grijă. Sally îi simţi sosirea şi-i alergă în întâmpinare.

—John, ce bine că ai venit! Ce bine! Bine ai venit, John!

Sally alergă spre el sprintenă ca o fetiţă. Îl apucă de mână, îl puse să-şi bea ceaiul şi vorbi neîntrerupt şi cu bucurie:

—Tu ştii, John! Ce mai minunăţie se petrece prin părţile astea? Sunt aşa fericită! Nemaipomenit de fericită! Au dispărut de lângă căsuţa noastră coşurile fumegânde. Vom avea megieşi de treabă. Aşa mai fierbe viaţa împrejur... Aşa mai fierbe! Dacă ai necazuri în afaceri, nu-ţi fă probleme, John. Tu dă-le încolo pe toate şi vino să trăieşti aici. Acum suntem bogaţi, fiul nostru a încheiat un contract chiar neobişnuit de rentabil. El, acum gestionează toate proiectele de peisagistică şi planurile de sistematizare de aici. Şi noi am mai cumpărat nişte pământ. Fiul nostru o să-şi facă o casă nouă acolo. Aici rămânem noi doi, dacă vrei.

— Da, vreau, a răspuns John Heitsman şi a adăugat: — îţi mulţumesc, Sally, pentru invitaţie!

— Da’ de ce să locuiţi într-o casă veche? — se auzi o voce în spatele lui John Heitsman. El s-a întors şi l-a văzut pe fiul lui. A înţeles pe loc că era el. Tânărul continuă:

— Înţeleg că dumneavoastră sunteţi tatăl meu. Când Georgică mi-a povestit că aţi luat fotografia prietenului mamei din copilărie drept o fotografie de-a lui, eu am înţeles cine trecuse pe la noi. Las’ că nici mama nu prea a învăţat să-şi ascundă sentimentele. Eu, desigur, nu nutresc aceleaşi sentimente ale mamei pentru dumneavoastră, dar sunt gata, pentru fericirea părinţilor, să finanţez construcţia unui nou *cottage.*

— Îţi mulţumesc, fiule, i-a răspuns gâtuit de emoţii John Heitsman. Ar fi vrut să-şi îmbrăţişeze fiul, dar nu a

avut curajul. Tânărul, făcu el un pas spre bătrân, îi întinse mâna şi se prezentă:

— John.

— Ah, bine! Minunat, acum v-aţi prezentat. Când o să vă cunoaşteţi mai de-aproape, vă veţi şi plăcea mai mult, dar acum haideţi să bem un ceai, a spus Sally.

La masă, Sally continuă să vorbească fără întrerupere despre evenimentele neobişnuite care se petrecuseră în ultimele luni.

—Tu doar închipuie-ţi, John. Doar imaginează-ţi. Pe aici se povesteşte cea mai frumoasă legendă din lume. O legendă care se materializează aievea. Tu. Imaginează-ţi, John, lumea spune că toate aceste terenuri împrejur le-a cumpărat un singur om. Apoi, acest om a angajat cei mai talentaţi peisagişti, agronomi şi grădinari şi fiecăruia i-a cedat gratis, în folosinţă pe viaţă, câteva hectare de pământ. Le-a cerut doar să-şi facă frumoase gospodăriile. Le-a dat gratis toţi puieţii şi toate seminţele, şi le va mai plăti şi munca pe care o vor face pe propriile gospodării în următorii cinci ani. Îmaginează-ţi numai, îi mai şi plăteşte. A investit omul, în proiectul acesta, tot capitalul, până la ultimul cent.

— Poate că nu chiar tot, a remarcat Heitsman.

— Lumea zice că tot. Şi ştii de ce-a făcut el toate astea?

— De ce? — a întrebat calm John Heitsman.

—Tocmai aici e frumuseţea. A făcut-o ca iubita lui să trăiască în mijlocul acestei frumuseţi. Şi ea se ocupă tot cu peisagistica, vorbeşte lumea. Şi vila ei va fi tot pe aici, pe undeva. Numai că nimeni nu ştie cine e. Îţi imaginezi ce va fi când va afla lumea cine este ea?

— Ce?

— Cum, ce? Toţi or să vrea s-o vadă, să o atingă ca pe o zeiţă. Eu, de pildă, aş vrea s-o ating. Probabil că e deosebită. Sau poate că la vedere nu e aşa neobişnuită, dar înăuntru... „Nici o femeie din lume nu este în stare să-şi inspire bărbatul într-atât încât să facă un gest atât

de frumos şi extraordinar” – spun toţi. Aşa că, uite de ce vor dori cu toţii să-i vadă şi chiar să-i atingă pe cei doi oameni extraordinari!

— Probabil c-or să vrea, a încuviinţat John Heitsman şi a adăugat – Dar ce mai putem face noi acum Sally?

— De ce noi? — s-a mirat Sally.

— Noi, noi… deoarece această neobişnuită femeie, de dragul căreia se petrece tot ce se petrece, eşti tu, Sally.

Sally l-a privit pe John fără să clipească, sforţându-se din răsputeri să pătrundă cele auzite, înţelegând pe departe despre ce se vorbea, a lăsat să-i cadă ceaşca din mână. Însă nimeni nu dădu vreo atenţie zgomotului ceştii care se spărgea. John Heitsman s-a întors la zgomotul scaunului care căzuse când fiul său, sub un puternic impuls ţâşni în picioare. John-junior s-a apropiat de tatăl lui şi i-a spus uşor emoţionat, cu o voce blândă de bariton:

—Tata! Tata! Pot să te îmbrăţişez?

John Heitsman îşi îmbrăţişa pentru întâia oară fiul şi auzea cum îi bătea inima. John-junior, îmbrăţişându-şi tatăl, gâtuit de emoţie, şopti:

— Nu a auzit încă omenirea de o asemenea forţă de-a explica iubirea fără cuvinte de iubire. Eu sunt mândru! Te admir, tată!

Când tatăl şi fiul s-au întors spre Sally, ea încă mai înota în incertitudine. Ca la un semn, pe obrajii ei îşi făcură apariţia doi bujori care-i neteziră ridurile. Din ochi, îi curgeau lacrimi… Sally, zăpăcită şi în lacrimi, a mers iute la bătrânul John, l-a luat de mână şi l-a condus spre ieşirea de pe verandă. John-junior îşi contemplă părinţii care, luându-se de mâini, mai întâi păşiră încet pe cărăruia care ducea la salcâmii în dosul cărora se afla căsuţa lor de copii, apoi, ca nişte năluci, o zbughiră la fugă spre luminiş precum doi adolescenţi.

Au trecut zece ani. John Heitsman, întinerit, şedea într-o cafenea printre bărbaţii satului şi explica râzând:

— Da’ mai lăsaţi-mă voi, că n-am eu niciun gând să

candidez la preşedinţie. Şi nu e vorba de vârstă. Ţara poate fi cârmuită şi de unu' care nu vrea să fie preşedinte. Din propria grădină se poate cârmui ţara. Voi aţi demonstrat prin propriile voastre exemple cum se trăieşte şi cum se creează autentic. Acum, întreaga Americă, în minunată grădină se preschimbă. Dacă continuăm aşa, vom întrece chiar şi Rusia.

— O s-o întrecem! O s-o în trecem, întări Sally care tocmai intra, doar că acum, hai să mergem acasă, te rog, Johnny. Copilaşul nu vrea să adoarmă fără tine, apoi la ureche adăugă: —Şi nici eu...

Pe aleea umbroasă şi parfumată mergeau către casa lor, ţinându-se de mână, doi oameni nu prea bătrâni

— John Heitsman şi Sally. În fiecare primăvară, lor li se părea că viaţa abia începea. Aşa cum începuse şi viaţa autentică în întreaga Americă.

***

—Foarte frumos final, i-am spus eu Anastasiei, când şi-a terminat povestirea despre viitor. Ca toate povestirile tale. Numai de încurajare! Dar în realitate se întâmplă chiar aşa? Aidoma?

— Neapărat se va întâmpla, Vladimir. Asta nu e o istorioară născocită, ci proiecţia viitorului. Nu sunt importante numele şi locul acţiunii din ea. Importante sunt esenţa, ideea şi visul! Şi dacă povestioara mea a suscitat sentimente pozitive, atunci oamenii, negreşit vor proiecta esenţa viitorului şi, mulţumită detaliilor specifice mulţimii, în proiecţie se va afla un măreţ sens şi o conştiinţă ridicată.

— Şi cum se vor petrece toate astea?

— Uite cât e de simplu. Ţi-a plăcut istorioara?

— Mie, da!

—Vrei să se adeverească în viitor?

— Bineînţeles că vreau.

— Şi dacă tu o vei povesti oamenilor, ce gândeşti – va

mai vrea careva să vadă aievea aşa ceva?

— Eu cred că da.

— Vezi, aşadar? Înseamnă că vor vrea, iar doritorii nu vor sta doar să-şi privească rolul din istorioară, ci vor lua parte activ. Şi povestioara se va transpune în viaţă.

— Da, pare mai clar acum. Doar că îmi pare oleacă rău că tu ai proiectat atât de minunatele tablouri cu oamenii de afaceri străini şi nu cu ruşi.

—Vladimir, cu ruşii, deja viaţa însăşi zugrăveşte minunate tablouri reale. Se poate spune mai exact – mulţi dintre ei deja zămislesc vecinicia Dumnezeiască. Tu însuţi ai putea vorbi despre asta.

—Eu însumi? Da, da! într-adevăr, cunosc mulţi oameni de afaceri ruşi care şi-au luat, nu câte unu', ci câte mai multe hectare de pământ pe care îşi făuresc moşiile. Dintre aceia despre care ai vorbit tu. Doar că istoriile lor nu-s atât de romantice.

— Despre fiecare om, care cu conştiinţă atinge pământul, tu neapărat să scrii măreţe pagini. Inepuizabile vor fi povestirile de acest fel. Uite doar una din aceste povestiri, tu recunoaşte numele deja cunoscute de tine din ea!

O să te nasc, îngerul meu

Antreprenorul Victor Ceadov se trezi în zori. Alături de el, pe patul enorm, dormea dulce tânăra lui iubită. Stofa subţire a păturii acoperea formele perfecte ale trupului tinerei.

De fiecare dată când ieşeau împreună la câte-un banchet sau mergeau în câte-o staţiune de lux, formele ei atrăgeau privirile pofticioase sau invidioase ale bărbaţilor.

Pe lângă asta, Inga – aşa se numea frumoasa din pat – îmbrăca şi un surâs fascinant, ceea ce le dădea tuturor celor dimprejur impresia de femeie deşteaptă, erudită. Victor se simţea bine cu ea şi, din acest motiv, cumpărase un apartament cu patru camere şi îl mobilă ultramodern. Îi dădu Ingăi cheile şi, câteodată, când numeroasele şi durele afaceri îi dădeau răgaz, rămânea cu ea o noapte, două. Îi era foarte recunoscător acestei domnişoare de douăzeci şi cinci de ani pentru fermecătoarele nopţi şi pentru relaţia lor, dar nu avea de gând să se căsătorească. Nu o iubea. Pe deasupra, era conştient că el avea treizeci şi opt de ani, în timp ce ea doar douăzeci şi cinci şi că, evident, nu peste mult timp, fata avea să-şi dorească un ibovnic mai tânăr. Iar cu frumuseţea şi inteligenţa ei, asta nu era o dificultate. Avea să-şi găsească unul şi mai tânăr şi mai bogat, şi asta mulţumită lui. Deoarece, căsătorindu-se cu ea, avea s-o poarte prin cercurile oamenilor de afaceri influenţi.

Întorcându-se spre el, Inga zâmbi în somn. Cearşaful alunecă uşor şi-i dezveli pieptul seducător şi împlinit. Dar Victor Ceadov nu mai simţea o emoţie deosebită la vederea corpului ei nud.

O înveli prudent pe Inga care dormea şi, încetişor,

străduindu-se să n-o trezească, se ridică din pat şi merse în bucătărie.

Îşi prepară o cafea şi o bău. Fumă o ţigară şi, scufundat în gânduri, se plimbă încoace şi-ncolo prin bucătărie.

Acel vis! Visul pe care-l avuse astă noapte îi răvăşise toate sentimentele. Dar nu şi gândurile.

Se făcea că se plimba pe o alee umbroasă cu gândul foarte prins de una dintre manevrele lui comerciale de succes. Din faţă şi din spate, îl însoţeau escortele. Prezenţa lor îl agita şi nu-i permitea să se concentreze bine. Gândurile îi mai erau derutate şi de maşinile care goneau pe străduţa de pe marginea parcului. Dar, dintr-odată, gărzile dispărură şi larma maşinilor amuţi. Iar Victor putu auzi cântul păsărelelor şi vedea cât era de fermecătoare frunza pomilor de pe alee şi florile arbuştilor în minunatul concert al primăverii.

Se opri şi se desfăta cu binecuvântatele sentimente tocmai născute în inima lui. Se simţea bine – mai bine ca oricând în viată!

Şi în acele clipe zări cum, din depărtare, pe alee, în întâmpinarea lui, venea un băieţel. Soarele lumina copilul din spate, învăluindu-l într-o aureolă, iar Victor avu senzaţia că în întâmpinarea lui venea un micuţ înger.

Într-o fracţiune de secundă realiză că, în întâmpinarea lui, alerga micuţul lui fiu. Băieţelul se apropia de el în patru labe. Victor se lăsă pe vine, copleşit de bucuria presimţită şi îşi desfăcu larg braţele pentru a-l îmbrăţişa. Deschise şi copilul braţele pentru îmbrăţişare, însă, spre surprinderea lui Victor, se opri la trei metri de el. Zâmbetul de pe chipul copilului se stinse şi privirea serioasă din ochii lui îi amplificară lui Victor ritmul bătăii inimii.

— Vino la mine! Vino să te strâng în braţe, fiul meu.

Zâmbind cu tristeţe, copilul îi răspunse:

— Nu o să poţi să faci asta, tata.

— De ce? — se miră Victor.

— Deoarece... — răspunse micuţul cu tristeţe în glas. —Nu mă poţi îmbrăţişa, fiindcă e imposibil să îmbrăţişezi un fiu nenăscut încă. Tu, doar, nu m-ai născut, tata.

— Atunci vino şi mă îmbrăţişează tu, fiule.. Vino!

— Nici eu nu pot să îmbrăţişez un tată care nu m-a născut încă.

Micuţul dădu să zâmbească, însă pe obrăjori se rostogoli o lăcrimioară. Apoi se întoarse, lăsă capul în jos şi se îndepărtă încet pe alee.

Victor rămase în genunchi, fără putere de a se mişca din loc. Micuţul dispăru. Şi-mpreună cu plecarea lui se stinse şi plăcuta senzaţie binecuvântată din Victor. Din depărtare, zgomotul maşinilor se auzea tot mai pronunţat. Victor nu se putea nici mişca, nici nu putea vorbi, dar exclamă adunându-şi ultimele puteri:

— Nu pleca! Unde te duci, fiul meu?

Micuţul se răsuci, iar Victor văzu încă o lacrimă revărsându-i-se pe obrăjor.

— Eu plec spre nicăieri, tata. În neant mă duc...

Micuţul coborî ochii în pământ şi făcu o pauză.

— Sunt trist, tata, deoarece, nenăscându-mă, nu pot să te renasc, prin mine, pe tine...

Lăsă capul în jos, micuţul îngeraş, şi se depărtă de el, dispărând instantaneu, de ca şi cum l-ar fi absorbit razele soarelui...

Visul se stinse, însă amintirile despre minunatele şi binecuvântatele senzaţii rămaseră şi, acum, cereau acţiune.

Victor fumă şi cea de-a treia ţigară, o stinse brusc şi intră în dormitor, rostind cu voce tare:

—Trezeşte-te, Inga. Trezeşte-te!

—Nu dormeam. Leneveam şi eu aşa... Mă răsfăţăm şi gândeam: unde o fi? — răspunse frumoasa din pat

— Inga, eu vreau un copil de la tine. Îmi poţi face un fiu?

Inga azvârli cearceaful de pe ea şi sări din pat ca arsă. Alergă, i se aruncă în gât, se strânse la pieptul lui cu

întregul ei corp mlădios şi îi şopti cu foc:

— Cea mai minunată şi plăcută declaraţie de dragoste este aceea când bărbatul îi cere femeii să-i nască un copil. Îţi mulţumesc, dacă nu-i o glumă.

— Nu e o glumă, îi răspunse el apăsat.

Inga continuă, trăgându-şi halatul pe ea:

— Dacă nu-i o glumă, atunci e serios şi asta-i o decizie nechibzuită. În primul rând, eu vreau ca viitorul meu copil să aibă un tată. Tu eşti însurat, scumpul meu iubit.

— Divorţez, replică Victor. Cu toate că trecuseră trei luni de când era despărţit de soţie, dintr-o serie de considerente încă nu o anunţase pe Inga.

— Divorţează. Abia atunci putem vorbi de un copil. Dar îţi spun din capul locului, Victor: chiar dacă divorţezi, încă nu-i timpul să vorbim de copii. În primul rând eu mai am nevoie de încă un an ca să dau doctoratul. În al doilea... aşa m-am lehămeţit de studiul ăsta, că aş vrea să mai zburd măcar vreun an-doi, să merg prin staţiuni, să mă distrez. Cu copil... Copilul pune capăt la toate astea odată pentru totdeauna, observă Inga mai în glumă, mai în serios.

— Bine, am glumit, spuse Victor, întrerupând-o. Trebuie să plec, am o întâlnire importantă. Am chemat deja maşina. Pa!

Victor ieşi. Însă nu avea nicio întâlnire şi nici nu chemase vreo maşină.

Mergea încetişor pe trotuar şi cerceta toate femeile pe care le întâlnea în cale. Acum se uita altfel la ele, într-un mod inedit, chiar şi lui însuşi. Căuta o femeie care să-i pară mai potrivită pentru a-i naşte un prunc, de la care, el să-şi dorească un copil...

Şi, ca prin farmec, uită de fetele frumoase şi machiate, care dintotdeauna îi atraseră privirile. Acum le evita cu desăvârşire pe toate cele seminude, în fuste mini sau îmbrăcate mulat pentru a-şi evidenţia formele.

„Se vede de departe pentru ce-o fac, ce au în cap. Şi-şi mai trag şi masca aceea de inteligentă pe faţă, remarcă

el, în sinea lui. Ademenesc bărbaţii pe ici, pe colo, poate muşcă vreunul. Şi muşcă, cum nu, da’ nu ca să aibă copii. Nada asta prinde la bărbătuşi, nu la cei care vor să aibă copii. Aşa, aşa, daţi din cur, prostănacilor! Eu nici nu mă gândesc să fac copii cu prima fâţă care îmi iese în cale”

Două fete îi tăiară calea. Amândouă fumau, iar una din ele avea în mână o sticlă de bere, deschisă.

„Astea chiar că nu au nicio tangenţă cu copiii. Doar un idiot poate să vrea un copil de la una ca ele.”

Din toate aceste observaţii ale lui, Victor remarcă un fapt ciudat: puţine dintre femeile şi fetele pe care le întâlnea păreau pe deplin sănătoase. Ba erau gârbovite, ba aveau o expresie pe faţă de parcă ar fi avut colici, ba cu probleme evidente de greutate – obeze sau prea slabe.

Şi Victor gândi în sinea lui: „Nici nu încape vorbă — de la ele nu vreau copii! Li se citeşte pe chip că visează la prinţul călare pe Mercedesul Alb, dar pentru acest prinţ nu-s în stare nici măcar de cel mai elementar lucru…. Cum să-i nască un prunc sănătos, de vreme ce ele însele sunt aşa cum sunt?".

Victor nu-şi chemă şoferul ca să ajungă la birou, ci luă troleibuzul. Tot drumul continuă să se uite după femeile pe care le întâlnea, încercând să aleagă dintre ele una potrivită a-i naşte un fiu, însă, în van.

Rămase singur o zi întreagă în cabinetul lui şi nu încetă, măcar pentru o secundă, să-şi închipuie femeia care ar fi putut să-i nască un copil.

Câteodată, parcă, parcă o găsea, însă…

În cele din urmă ajunse la o concluzie fermă: dat fiind că mama ideală era aproape imposibil de găsit, avea s-o educe el singur. Însă, pentru asta, trebuia mai întâi să găsească o femeie mai mult sau mai puţin sănătoasă, tânără sau cel puţin plăcută la înfăţişare şi cu caracter bun. Trebuia să-i creeze toate condiţiile ca să se pregătească şi să se trateze prin sanatorii. Dar, cel mai important, trebuia s-o trimită la cele mai bune cursuri la

care să înveţe despre sarcină, creşterea copilului, naşterea propriu-zisă şi educaţia preşcolară.

***

Spre sfârşitul zilei de muncă, o chemă la el pe jurista firmei, Valentina Petrovna – o femeie înţeleaptă şi cu o bună şcoală a vieţii.

O invită să ia loc şi începu pe departe.

— Am o întrebare destul de ciudată pentru dumneavoastră, Valentina Petrovna. E ceva personal, vital pentru mine. O rudă mi-a cerut... Se căsătoreşte şi vrea să aibă un copil. M-a rugat să mă informez, unde ar putea să înveţe cum să se comporte cu fătul în timpul sarcinii, cum să nască şi cum să-l educe după naştere. Şi ce rol are tatăl în toate astea.

Valentina Petrovna ascultă cu atenţie, tăcu o vreme, apoi spuse:

— Cum bine ştiţi, Victor Nicolaevici, eu am doi copii şi deseori am căutat prin literatura de specialitate informaţii legate de naşterea şi educarea copiilor, dar nu am auzit de existenţa unei şcoli propriu-zise, de acest gen, la noi în ţară.

— Ciudat, nu? Se studiază orice, dar subiectul cel mai important dintre toate nu îl abordează nici şcolile şi nici institutele superioare de învăţământ. De ce?

— Mda, e ciudat... — se învoi Valentina Petrovna – sinceră să fiu nici nu m-am gândit la asta înainte, dar acum mi se pare şi mie ciudată starea asta de fapt. Duma de Stat a luat în consideraţie chestiunea educaţiei sexuale, însă un studiu al modalităţilor corecte de naştere şi educare a copiilor, nici nu a pus în discuţie...

— Înseamnă că fiecare pereche de viitori părinţi trebuie să experimenteze pe propriii copii?

— Cam aşa s-ar părea. Să experimenteze. Există, bineînţeles, multe cursuri la care părinţii învaţă cum să se comporte la naştere şi cum să trateze noul născut, însă,

dat fiind faptul că o materie de studiu oficială a acestui proces nu există, este practic imposibil de înţeles care sunt cursurile care ajută cu adevărat şi care dăunează, răspunse Valentina Petrovna.

— Dumneavoastră ati urmat aceste cursuri?

— Pe fiica mai mică am decis s-o nasc acasă, în baie, ajutată de o moaşă. Acum, foarte multe femei fac aşa. Se spune că, pentru noul născut, e mai plăcut şi comod să vină pe lume în mediul de acasă, în prezenţa rudelor. Şi se mai crede că noul născut simte când este tratat cu iubire şi când cu indiferenţă, cum se întâmplă de cele mai multe ori în casele de naştere. Acolo ies ca pe bandă…

Discuţia cu Valentina Petrovna nu-l satisfăcu pe Victor, ba dimpotrivă, îl aduse într-o stare de sufocare. Timp de două săptămâni, în pauzele de servici, nu făcu altceva decât să se gândească la chestiunea naşterii copiilor. Se plimbă prin oraş, vizită baruri, restaurante şi teatre şi privi cercetător în ochi toate femeile pe care le întâlnea. A ajuns până şi prin sate, dar nici acolo nu a găsit pe nimeni care să-i placă.

Într-o zi se apropie de Institutul Pedagogic, cu jeep-ul său cu geamuri fumurii. Se uita după fetele care treceau pe lângă el. După vreo trei ore îi atrase atenţia o fetişcană cu părul blond, strâns în două cosiţe, cu corpul parcă sculptat şi, după cum îi păru lui atunci, cu un aer inteligent. Când fata trecu pe lângă maşină îndreptându-se spre staţia de autobuz, Victor coborî o idee geamul şi-i strigă:

—Domnişoară, vă rog să mă scuzaţi, îmi aşteptam prietenul şi mă plictisesc. Aţi fi drăguţă să mă îndrumaţi cum aş putea să ajung mai repede în centrul oraşului? Apoi pot să vă conduc acasă, dacă doriţi.

Fata, mai întâi măsură din ochi cu interes maşina, apoi răspunse detaşată:

— De ce nu? Vă conduc eu.

După ce s-a urcat pe bancheta din faţă şi s-au prezentat, Liusea îi ceru, arătând la pachetul de ţigări:

— Văd că aveţi ţigări bune, pot să iau una?

— Desigur. Poftim, răspunse Victor şi se bucură auzind că-i sună mobilul. Discuţia la telefon nu era atât de importantă, însă Victor vorbi cu interes prefăcut, după care-i spuse Liusei care stătea nerăbdătoare, cu ţigara în mână:

—S-a schimbat situaţia. Trebuie să plec urgent la o întâlnire de afaceri. Îmi cer scuze!

O dădu jos pe Liusea care-şi aprinsese deja ţigara, decis în sinea lui că nu avea nici cea mai mică intenţie să-şi otrăvească copilaşul cu fum de ţigară.

În cele două săptămâni, Victor nu o văzu deloc pe iubita lui şi nici nu o sună niciodată. Era convins că nu mai avea nevoie de ea, devreme ce nu vroia să-i dăruiască un copil. Ea vroia doar să se distreze prin staţiuni de lux...

Ce-i drept, îi plăcea să-şi petreacă timpul cu fata cea frumoasă şi inteligentă, dar acum planurile de viitor erau cu totul altele. „O să-i las apartamentul, că-l merită – mi-a făcut viaţa mai frumoasă atâta timp” – gândi Victor şi se porni spre universitatea unde studia Inga ca să-i dea o pereche de chei. O sună de pe drum:

— Salut, Inga!

— Salut! – a răsunat în casca telefonului cunoscuta voce. Unde eşti?

— Vin la tine, la universitate, tu ai terminat?

— Eu nu mai umblu la facultate de zece zile şi, pare-se că nu mă voi întoarce prea curând.

— S-a întâmplat ceva?

— Da.

— Unde eşti acum?

— Acasă.

Victor intră cu perechea lui de chei. O găsi pe Inga în halat, întinsă în pat, citind o carte. Ea îl privi şi-i aruncă:

— Ai cafea şi sandvişuri în bucătărie, îi zise fără măcar să se ridice şi scufundându-se din nou în lectură.

Victor merse în bucătărie, luă două sorbituri de cafea,

fumă, lăsă cheile pe masă, apoi se apropie de uşa dormitorului şi o anunţă pe Inga care, ca şi-nainte, citea:

—Eu o să plec pe mai mult timp sau, poate, pentru totdeauna. Apartamentul ţi-l las ţie. Bun rămas. Simte-te liberă, fii fericită!

Apoi se îndreptă spre ieşire, dar Inga îl ajunse din urmă chiar în pragul uşii.

— Ehei, nu aşa! Aşteaptă netrebnicule, i-a aruncat Inga fără răutate în glas, trăgându-l de mână. Vrei să pleci, aşadar? Mi-ai distrus viaţa şi acum vrei să dai bir cu fugiţii?

— Cum adică, ti-am distrus viata? — s-a mirat Victor. Eu am stat bine cu tine, dar cred că nici tu nu te-ai simţit rău. Apartamentul îţi rămâne ţie, cu toate îmbunătăţirile. Trăieşte şi te bucură, aşa cum ai vrut. Sau mai vrei şi bani?

— Nu, nu, chiar că eşti un mizerabil! Chiar aşa să mă jigneşti? Apartament, îmbunătăţiri, bucură-te…

— Hai, termină. Nu căuta scandal, am treburi mai importante. Pa!

Victor apucă clanţa uşii, dar Inga îl ţinu, prinzându-l de mână:

— Nu dragul meu, stai aşa! Spune-mi, te rog. Tu mi-ai cerut să-ţi fac un copil? Mi-ai cerut sau nu?

—Ţi-am cerut, dar tu ai refuzat.

— La început da, am refuzat Pe urmă m-am gândit vreo două zile şi am acceptat. Am renunţat la diplomă, m-am lăsat de fumat. Dimineaţa fac gimnastică şi, pe deasupra, mai şi citesc. Uite, citesc aceste cărţi. Vorbesc despre viaţă, despre copii – nu le pot lăsa din mână. Tocmai învăţam cum să mă comport mai bine la naştere, da’ tu?… „Rămas bun”?… Halal tată! Îmi imaginez…

Realizând ceea ce tocmai auzise, Victor, bulversat, a prins-o pe Inga în braţe şi a strâns-o puternic la pieptul lui, şoptindu-i: „Inga, Inga…” Apoi a ridicat-o şi a purtat-o în braţe în dormitor. Foarte grijuliu, a aşezat-o în aşternut, ca pe un bun nepreţuit, şi a început febril să se

dezbrace. Mai pasional ca niciodată a îmbrăţişat-o, i-a sărutat sânii, umerii... Apoi, a dat să-i scoată halatul, însă Inga s-a tras brusc îndărăt, împotrivindu-i-se fără să spună nimic. L-a respins:

—Linişte-te, te rog. Nu e cum crezi tu. Uite, ca să fiu mai explicită, azi nu va fi nici un fel de sex între noi. Nici mâine şi nici peste o lună, l-a anunţat Inga.

— Cum adică, nu va fi? Parcă ai spus că eşti de acord să faci un copil?

— Aşa am spus.

— Şi cum ai de gând să naşti, fără sex?

— Sexul va trebui să fie cu totul altfel.

— Adică?

— Altfel şi gata. Spune-mi, dragul meu viitor tătic, de ce vrei să ai un copil?

— Cum, de ce? — a întrebat-o nedumerit Victor şi s-a aşezat pe pat.

— Oricine ştie asta. Şi nu sunt multe alternative...

— Clar. Totuşi, hai să stabilim împreună ce vrei tu şi care din aceste variante ai alege-o! Vrei ca fiul tău să vină pe lume ca rezultat, ca efect colateral al plăcerilor carnale ale tale sau ale noastre împreună, sau vrei să-l vezi ca pe fructul mult dorit al iubirii noastre?

— Nu cred că i-ar plăcea să vină pe lume ca efect colateral.

— Deci, ca fruct al iubirii. Dar tu nu eşti îndrăgostit de mine. Îţi plac, nu mă îndoiesc, dar încă nu vorbim de iubire.

— Da, Inga, tu-mi placi foarte mult...

— Vezi, aşadar? Şi tu-mi placi foarte mult, dar asta nu-i iubire. Nu încă. Noi trebuie să ne dobândim iubirea unul celuilalt.

— Ce ciudăţenii citeşti, Inga? Iubirea este un sentiment care apare din neant şi tot aşa şi dispare. Poate să dobândim respectul, da’ nu iubirea...

— Tocmai iubirea trebuie să ne-o dobândim, unul de la celălalt. În asta ne va ajuta fiul nostru.

— Fiul? Tu presimţi că vom avea un fiu?

—De ce *vom avea?* El deja *este.*

— Cum, deja *este*? — a strigat Victor. Înseamnă că eşti gravidă? Şi mi-ai ascuns? Al cui este? Câţi ani are?

— E al tău. Şi încă nu are nici un an.

— Deci nu este încă?

— Este.

— Ascultă, Inga, nu te înţeleg! Spui nişte aiureli! Ai putea fi mai explicită?

— O să-ncerc. Uite, tu, Victor, ai dorit un copil şi te-ai gândit la el. Apoi l-am vrut şi eu şi m-am gândit şi eu la el. Se ştie că gândul uman este materializabil, ceea ce înseamnă că, dacă noi am creat mintal copilul, atunci el deja există.

— Şi unde-i?

— Nu ştiu. Poate în vreo dimensiune invizibilă nouă. Poate că aleargă desculţ pe stele, prin vreo galaxie din Univers; şi se uită la Pământ, unde îl aşteaptă materializarea. Sau poate că tocmai acum îşi alege locul şi condiţiile în care să vină pe lume şi vrea cumva să ne dea de ştire despre dorinţa lui. Tu nu-i auzi rugăminţile, nu le percepi?

Victor s-a uitat la Inga cu ochii holbaţi de parcă ar fi văzut-o pentru prima dată. Nu mai vorbise niciodată aşa. Că nu mai reuşea să înţeleagă – glumea ori vorbea serios? Şi totuşi fraza „poate că tocmai acum îşi alege locul în care să vină pe lume” l-a pus pe gânduri.

În toate colturile lumii se nasc oameni: se întâmplă chiar şi în avion, pe vapor sau în maşină. Mulţi se nasc la maternitate, alţii acasă, în baie. Se nasc aşa, la voia întâmplării. Dar, cum ar vrea copiii să se nască? Unde? De exemplu, el, Victor, dacă ar fi avut posibilitatea să aleagă, unde ar fi vrut să se nască? În Rusia sau într-una dintre cele mai bune maternităţi din Anglia sau America? Niciuna din variante nu-l încântară prea tare.

Inga i-a întrerupt meditaţia:

— Eu am un plan bine definit pentru pregătirea

amândurora în vederea întâmpinării fiului.

— Ce plan?

— Ascultă-mă cu atenţie, dragul meu, a continuat Inga mai hotărâtă ca niciodată, ba întinzându-se în fotoliu, ba preumblându-se prin cameră. Mai întâi, noi trebuie să ne recăpătăm forma fizică ideală. Din acest moment nu vom mai fuma şi nu vom mai bea spirtoase. Vom urma o cură de curăţire a organismului, în prima fază a rinichilor şi ficatului, cu ajutorul ierburilor şi ajunului. Eu am pus deja la punct metoda.

De acum înainte, tu vei bea doar apă de izvor. Este foarte important. Mie, de câtva timp, îmi aduce cineva câte cinci litri de apă de izvor, pe zi. Ce-i drept, mă costă de două ori decât la magazin, dar nu-i bai, ne descurcăm noi.

Va trebui să facem zilnic exerciţii fizice, pentru ca muşchii să se întărească şi sângele să circule mai puternic prin vine. Pe lângă asta, vom avea nevoie de aer curat şi de emoţii pozitive. Şi nu-i chiar aşa simplu...

Lui Victor i-a plăcut determinarea Ingăi şi planul ei, şi a întrerupt-o:

—Vom angaja cel mai tare trainer de gimnastică şi vom chema cei mai pricepuţi maseuri. Zilnic voi trimite câte-un şofer de la firmă să aducă apă de izvor. Îl voi trimite şi după aer proaspăt. Va absorbi aer proaspăt cu un compresor într-o butelie, iar noi, acasă, îl vom elibera gradual. Ceea ce nu ştiu eu încă: cum şi unde să găsim emoţii pozitive? Poate să mergem prin staţiuni de calitate, ca într-un voiaj de nuntă...

Buna dispoziţie a lui Victor creştea cu fiecare minut care trecea. Iar asta se întâmpla atât pentru faptul că Inga se arăta tot mai decisă să dea viaţă unui copil şi pentru că-l vroia de la el, cât şi pentru că fiul văzut de el în vis nu i-l va naşte o femeie mercantilă şi uşuratică. Inga a luat asta foarte în serios şi cu simţ de răspundere. O, cât îşi mai dorea el acuma să poată face ceva plăcut pentru Inga lui, pe care o considera deja mama fiului său!

Victor s-a ridicat, şi-a tras în grabă costumul, a mers la Inga şi a anuntat-o cu un aer solemn:

— Inga, vrei să te măriţi cu mine?

— Bineînţeles că vreau, i-a răspuns ea lui Victor, încheindu-şi halatul. Fiul nostru trebuie să aibă părinţi oficiali. Dar nu trebuie să mergem prin staţiuni de lux în luna de miere, asta nu se potriveşte cu planul meu de pregătire pentru naştere.

—Şi ce se potriveşte? Unde am putea căpăta emoţii pozitive?

—Trebuie să vizităm satele din periferie şi să găsim un loc pe placul sufletelor noastre. Trebuie să îmi placă şi mie, şi ţie, şi, prin urmare, şi fiului nostru când îl va vedea. Eu voi sta acolo pe perioada celor nouă luni şi mă voi izola în tot acest timp. Pe pământul nostru vom sădi o livadă tânără. Şi pe fiul nostru nu-l voi naşte într-o casă de naşteri, ci în căsuţa de pe proprietatea noastră.

Victor nu reuşea să creadă că Inga, o fată tânără şi atât de prezentabilă, care îndrăgea cluburile de elită şi staţiunile renumite, ar fi putut fi în stare să-şi schimbe atât de radical viziunea asupra vieţii. Pe de-o parte, îl flatau planurile Ingăi, devreme ce se gândea la copilul lui, pe de alta, însă, îi era frică ca nu cumva în toate astea să fie şi unele elemente de anormalitate. Auzise el pe undeva că ar exista nişte cărţi deosebite care dădeau poveţe şi sugerau o metodă neobişnuită de pregătire pentru naştere. Un cunoscut i-a povestit despre însemnătatea hectarului de pământ pentru fiecare familie; şi i-a dăruit o cărticică cu coperte verzi, numită *Cartea Neamului*. Nu a apucat s-o citească, dar a auzit că aceste cărţi declanşează o reacţie tumultoasă în societate. Cei care le-au citit şi-au schimbat stilul de viaţă.

Odată, Victor a luat una din cărţile cu coperţi verzi de pe noptieră şi a citit titlul seriei: *Cedrii sunători ai Rusiei.* Printre cărţi se afla şi această *Carte a Neamului.* Şi atunci a înţeles că toate acele idei neobişnuite despre

pregătirea pentru naşterea copilului, Inga le luase din aceste cărţi şi că, acum, era decisă să le urmeze fără şovăială. Nu înţelegea, însă, dacă asta era un bine sau un rău.

Determinarea oarbă şi fermă a Ingăi l-a pus în gardă. Era ca şi cum cineva nevăzut i-ar fi schimbat viziunea asupra esenţei vieţii şi asupra lumii. „Însă, în mai bine s-o fi schimbat, aceste cărţi, sau s-o fi făcut mai ciudată?”… — continua neîncetat Victor să se întrebe. Şi a încercat să i se contrapună:

— Eu ştiu că ideile le-ai luat din cărţile astea. Am auzit deja de ele. Unii le admiră, alţii spun că nu e chiar totul adevărat şi că unele aspecte sunt născociri sau sunt nedemonstrabile. Poate că nu e chiar bine să se creadă orbeşte în tot ce scrie acolo. Judecă cu capul tău de ce ar trebui să luăm un teren pe care să construim o căsuţă şi să ne stropşim cu săditul livezilor.

Posibilităţile mele materiale ne permit să cumpărăm un *cottage* ca lumea, cu teren frumos amenajat, cu piscină, gazon, alei şi livezi, dacă asta îţi doreşti.

— Ah, da, multe se pot cumpăra, chiar şi imitaţie de iubire. Dar eu vreau să sădim grădina cu mâinile noastre, a răspuns Inga oarecum agitată. Doar cu mâinile noastre! Pentru că vreau să-i spun fiului nostru când va fi mare: „Uite mărul acesta, fiule, părul şi vişinelul, i-am sădit eu cu mâna mea şi i-am udat, pe când tu erai încă micuţ. Am făcut toate astea pentru tine. Tu erai mic şi copăceii erau mici şi ei. Acum tu ai crescut mare şi au crescut şi ei, au început să dea roade pentru tine. Şi tot spaţiul în care se află mica ta patrie, m-am străduit să-l creez cât mai plăcut şi frumos pentru tine.

Cuvintele inspirate ale Ingăi erau convingătoare şi i-au plăcut lui Victor. A simţit chiar tristeţe la gândul că nimeni în viaţă nu l-a dus într-o astfel de grădină ca să-i spună: „Această grădină a fost sădită şi grijită pentru tine, de părinţii tăi”. Desigur, Inga avea dreptate. Totuşi, de ce vorbea doar la persoana întâi de parcă el nici nu ar

fi existat? — a gândit Victor puţin supărat şi a întrebat-o:

— De ce vorbeşti doar despre tine, Inga? De ce o să-i spui doar de tine copilului?

— Că tu nu vrei să sădeşti o livadă, a răspuns calmă Inga.

— Ce înseamnă *nu vrei*? Vreau! Şi cum vreau! Dacă este aşa de important pentru viitor!

— Dacă vom face totul împreună, eu o să-i spun fiului nostru: „Uite, această livadă am sădit-o eu cu tatăl tău”.

— Da, aşa e bine, a spus Victor liniştit.

***

În fiecare zi nelucrătoare, timp de două luni, s-au învârtit prin împrejurimile oraşului, căutând teren pentru viitoarea lor moşie. Era plăcută activitatea asta şi, în acele momente, Victor a înţeles că nu există nimic mai important în viaţă decât căutarea unicului loc din lume, care trebuie să-i fie pe plac sufletului, ceea ce însemna că şi fiului.

Şi iată că, într-una din zile, s-au oprit la marginea unui sătuc părăsit, situat la vreo treizeci de kilometri de oraş.

— Acesta este, a spus încetişor Inga şi a coborât prima din maşină.

— Şi eu simt ceva aici, a răspuns Victor.

S-au întors în acest loc, au petrecut acolo o zi întreagă, au cercetat teritoriul şi au discutat cu localnicii. Au aflat că solul nu era prea fertil, deoarece în apropiere erau mlaştini. Dar asta nu-l descumpăni pe Victor, el avea tot mai mult senzaţia că acest pământ, pe care creşteau micuţi mesteceni, şi cerul cu norii de deasupra – toate erau deja ale lui. Ale lui şi ale fiului. Ale nepoţilor şi strănepoţilor lui şi ai Ingăi. Iar faptul că solul nu era chiar aşa fertil nu-i provoca neplăcere, deoarece avea să-l facă el să devină fertil.

Vânzarea-cumpărarea celor două hectare de pământ nu le-a luat mult timp şi, în numai patru luni, pe terenul

lor se ridica o *căsuţă-teremok,* ca din poveşti, din trunchiuri calibrate de copaci.

În micuţa casă au fost instalate o saună, o toaletă biologică, apă caldă şi apă rece care venea direct dintr-un puţ săpat pe terenul lor. La etajul al doilea – un dormitor comod din fereastra căruia se vedea lacul şi pădurea.

Inga s-a ocupat cu decoraţiunile interioare ale casei şi cu proiectarea peisajului gospodăriei. Victor a plantat pe perimetrul moşiei, împreună cu Inga, cedri, brazi, pini şi mici puieţi de pomi fructiferi. În fiecare seară, Victor alerga la căsuţa lui şi la viitorul său cuibuşor, acolo unde robotea la ale gospodăriei mama viitorului său copilaş.

Toate femeile pe care le cunoscuse Victor înainte, nu numai că au trecut pe planul al doilea, ci, pur şi simplu, au dispărut. Comportamentul ne-standard al Ingăi înaintea naşterii a trezit în Victor sentimente noi. Nu-i erau cu totul clare, poate că nu erau clasicele sentimente de iubire, însă el ştia cu certitudine că nu ar fi putut să se despartă vreodată de ea… Nu de ea…

Doar cu ea ar fi putut construi un viitor. Au mers împreună la Moscova, la un curs de pregătire pentru naştere acasă. O singură ciudăţenie a Ingăi îl frământa pe Victor: ea refuza categoric să aibă un raport intim cu el, cu motivaţia că fiul lor nu trebuia să se nască ca efect al plăcerilor trupeşti, ci ca urmare a altor dorinţe ale omului, mult mai importante şi măreţe.

A întrecut măsura autorul acestor cărţulii verzi.

Ca să vezi! — nu în urma plăcerilor trupeşti, da’ cum altfel?

S-a întâmplat odată, în timp ce stătea întins lângă Inga pe pat… Victor, deja fără nicio speranţă de a mai face sex şi gândindu-se la fiul său, i-a atins sânul. Inga s-a strâns brusc la pieptul lui şi l-a îmbrăţişat…

Dimineaţa, în timp ce Inga încă mai dormea. Victor a mers la lac. Lumea împrejurul lui era schimbată, acum era neobişnuită şi fericită!

Ceea ce s-a petrecut în acea noapte, el nu cunoscuse înainte nici cu Inga, nici cu alte femei. Nu era acel, aşa-zis, sex obişnuit. Era o inspirată pornire spre creaţie. Oamenii se nasc şi mor. Însă, netrăind, în decursul întregii vieţi, ceva asemănător, ei pierd, poate, cea mai importantă parte a vieţii lor. Mulţumită Ingăi, Victor nu o pierduse. Iar pentru singura lui femeie iubită-n viaţă, Inga, i s-au născut sentimente noi, calde, chiar puţin dogoritoare.

***

Toate cele nouă luni de sarcină, Inga şi le-a petrecut pe moşie. A ieşit în oraş doar de câteva ori. A stabilit unde va sta landoul şi unde, pătuţul. L-a pus pe Victor să semene o suprafaţă mică cu gazon pe care să se plimbe micuţul fiul. Iar semnalele naşterii s-au ivit cu o săptămână înaintea sorocului. Se vede că se grăbea fiul să vină pe lume, în încântătorul spaţiu terestru.

Din informaţiile primite pe la cursurile de naşteri, Victor ştia ce trebuie să facă un tată, cum s-ajute la naştere, însă s-a priceput aşa de bine, că a chemat iute o moaşă şi salvarea, aşa, pentru orice eventualitate. Inga a trebuit să-şi umple singură cada, să-şi rânduiască prosoapele, să măsoare temperatura apei. El se învârtea prin cameră, încercând să-şi amintească – fără niciun succes – ce era mai important de făcut.

Inga s-a băgat singură în cadă, nemaisperând la vreun ajutor din partea soţului. Durerile s-au prelungit, însă ea, în clipa în care s-a opintit, a scos, cu vocea ei frumoasă, note de fericire şi triumf.

În cele din urmă şi-a amintit şi Victor, de pe la cursuri, că erau importante emoţiile pozitive. S-a uitat pe fereastră şi a văzut pe pervaz o floare, pusă acolo de Inga. A luat vasul cu floarea, a alergat cu el în baie şi, emoţionat, tot repeta:

— Uite, Inga, floarea ta a înflorit! A înflorit floricica ta! Vezi? Uite cum a înflorit!

A rămas aşa, buimăcit, cu floricica în mână chiar şi după ce micuţul copilaş şi-a făcut apariţia în baie.

Inga îl pusese deja pe burtică pe micuţul nou-născut, când apăru şi moaşa. Văzându-l pe Victor cu vasul în mână, l-a întrebat precipitată:

— Da', ce faceţi?

— Nasc un fiu, a răspuns Victor.

— Aha, înţeleg... s-a învoit îngăduitoare moaşa. Atunci, ia puneţi la loc, pe pervaz, vasul cu floarea şi aduceti-mi...

„Le voi spune la toţi bărbaţii...", a gândit Victor, făcând deja nu se ştie al câtelea tur de casă.

Iubirea veşnică şi autentică vine doar atunci când mult-aşteptatul copil se naşte împreună cu cel iubit.

Asta da, treabă!

Asta da, treabă! Trece viata, iar noi nu încercăm nici cel puţin să pătrundem esenţa structurii sociale. Şi, doară, asta e una dintre cele mai reliefante aspecte ale vieţii. Pe mine, întrebarea asta mă frământă mai de mult. Aş fi vrut ca Anastasia să citească documentele legate de crearea aşezămintelor, aduse de mine, apelul adresat Preşedintelui Rusiei şi proiectul de lege întocmit de cititori.

După o îndelungă chibzuire, am găsit de cuviinţă să nu i le dau Anastasiei. Parcă n-aş fi deranjat-o. Mai ales acum că era însărcinată. Avea nevoie de emoţii pozitive şi nu negative.

În cele din urmă, i-am dat dosarul cu toate documentele bunicului ei, şi l-am rugat să-şi dea cu părerea.

— Eh, eh, a făcut bunicul luând pachetul cu documente din mâna mea, tu vrei să le citesc eu?

— Da, aş vrea să aud părerea dumneavoastră despre situaţia nou-creată.

— În ce scop?

— Ca să văd cum să procedez mai departe.

— Mai departe ar trebui să mergi singur, fără tot felul de sfaturi.

— Să înţeleg că nu vreţi să citiţi?

— Bine, bine, hai că citesc, altminteri tu eşti în stare să te superi.

— Nu, nu mă supăr. Ce rost ar avea să citiţi dacă nu vă trage inima?

— Ce rost?... Rostul e că nu are sens să iroseşti vremea pe lucruri inutile.

Bunicul s-a aşezat pe iarbă, sub cedru, a deschis dosarul şi s-a apucat să-i răsfoiască pe îndelete paginile. Din când în când, privirile îi întârziau pe câte o pagină. Alteori răsfoia fugitiv anumite pagini. Peste câteva momente, a spus:

— Vladimir, o să citesc totul cu atenţie, tu mergi şi te plimbă!

M-am îndepărtat vreo douăzeci de metri de el şi am început să mă plimb înainte şi înapoi nerăbdător, aşteptând ca bătrânul să citească documentele şi articolele realizate pentru almanah aduse de mine. O să vi le fac cunoscute şi vouă, stimaţi cititori.

De vorbă cu preşedinţii

Mult-stimaţilor domni preşedinţi, cancelari şi prim-miniştri, vă rugăm să ne explicaţi cine cârmuieşte de fapt statele?

La prima vedere, întrebarea asta ar putea să pară stranie. Chiar şi un şcolar, răspunzând la ea, ar putea spune: „Ţara este condusă de Preşedinte, de Guvern şi Camera Deputaţilor”.

Însă acest răspuns vorbeşte doar despre iluzia, difuzată pe scară largă, în care trăiesc masele, şi nu numai în ţară la noi. În această iluzie înoată atât cei săraci, cât şi însăşi conducerea. Dar ea trebuie şi poate fi risipită doar printr-o gândire logică. Cei care nu sunt în stare să devină conştienţi de această condiţie iluzorie se nasc şi mor fără să-şi trăiască vieţile, întrucât, aşa-zisa lor viaţă nu e altceva decât o iluzie.

Deci, deşteptarea! Haideţi, înainte de toate, să-i dăm o

definiţie expresiei *guvernarea ţării.* Guvernarea proceselor obşteşti şi a fenomenelor care au loc în societate este importantă. Numărul unu în tot acest proces este considerat preşedintele.

Aşa că, haideţi să-l întrebăm:

— Domnule Preşedinte, vă rugăm să ne spuneţi, Dumneavoastră guvernaţi extinderea narcomaniei în ţara noastră?

— Nu, va răspunde preşedintele, acest proces nu-l controlez eu!

— Dar creşterea vertiginoasă a prostituţiei?

— Nici asta!

— Corupţia şi nepotismul?

— Nici asta!

— Dar creşterea mortalităţii în rândul populaţiei?

— Ce vreţi să spuneţi? Nu, nu fac eu toate astea!

La fel de bine pot fi formulate o multitudine de alte întrebări, la care veţi primi acelaşi răspuns: „Nu, nu mă ocup eu de asta!”. Nici nu ar exista un alt răspuns, deoarece, dacă ar răspunde afirmativ, preşedintele ar fi caracterizat drept un delincvent

Toate astea conduc spre concluzia că în societate au loc procese evidente, de proporţii, care au influenţă asupra fiecărui om, cu care nici conducerea, nici armata şi nici toţi oficialii ei nu au nicio legătură. Şi-atunci, rolul lor care este? Analizând totul cu atenţie, vom descoperi că activitatea lor – în mod involuntar şi inconştient – este tocmai tăinuirea adevăraţilor cârmuitori, care, înţelegeţi şi voi, au şi de ce să se ascundă.

Apropo, niciun preşedinte, cancelar sau premier nu poate conduce statul, nici teoretic şi nici practic – ei doar exprimă dorinţa altcuiva, însuşindu-şi-o ca fiindu-i proprie. Asta poate fi demonstrat ştiinţific, bunăoară de către profesorii în psihologie.

Putem înţelege şi noi, doar dacă ne analizăm cu acurateţe, propriile vieţi.

Nu e adevărat, oare, că există cineva care ne

guvernează vieţile încă de la grădiniţă, şcoală şi până la facultate? Cineva care, dacă vrea, face din noi comunişti, dacă vrea, fascişti sau democraţi, ca acum… declanşând procesele corespunzătoare din societate tocmai prin această educaţie-sugestionare?…

„Realitatea trebuie s-o stabilească fiecare singur”, spune Anastasia. Cuvinte drepte şi valabile. Însă, pentru a cunoaşte realitatea, se cere gândire, şi pentru a reflecta asupra stilului de viaţă contemporan, lipseşte timpul. Uitaţi, aşadar, motivul pentru care luăm drept autentică o definiţie a realităţii făcută de un gând străin.

Cât despre şefii statului, aceştia, deseori au timp chiar mai puţin decât oamenii simpli. Programele lor zilnice de activitate sunt întocmite pe ore şi pe minute – şi rareori de ei înşişi.

La fel vorbeşte şi istoria cunoscută a trecutului: ocârmuitorii cunoscuţi de popor ca fiind în drepturi, se aflau întotdeauna în imposibilitatea de a guverna autonom.

Se ştie că în Egiptul Antic, faraonul era educat de sacerdoţi care, implicit, cunoşteau dinainte multe dintre deciziile pe care acesta avea să le ia. Dar, chiar şi aşa, îi dădeau multe poveţe în timpul domniei. În realitate, faraonul exprima dorinţa altcuiva.

Şi în Orient conducătorii erau înconjuraţi la curte de înţelepţi cu care se sfătuiau.

Nici sacerdoţii Anticului Egipt, nici înţelepţii de la curţile Orientului şi nici magii epocii vedruse nu erau prinşi în treburile de stat. Sarcinile principale ale acestora erau analiza şi meditaţia.

Lipsa acestei posibilităţi îi privează pe conducătorii şi parlamentarii contemporani de a avea o reală influenţă asupra proceselor din societate şi-i despoaie de autoritate.

De asta m-am convins prin exemplul unui binecunoscut deputat, învestit consecutiv cu trei mandate, profesor şi doctor în ştiinţe economice. Ce-i

drept, asta s-a întâmplat doar după ce şi-a terminat mandatul de deputat, atunci când a avut posibilitatea să judece şi să analizeze.

O altă dovadă a mai fost şi incidentul scandalos, prezentat de presă, în care un deputat al Dumei de Stat l-a denunţat în faţa Curţii Constituţionale pe adjunctul Administraţiei Prezidenţiale pentru că a sfătuit în mod imparţial un grup de deputaţi să nu comenteze, ci să voteze necondiţionat, aşa cum le-a fost indicat.

Poate să pară paradoxal, însă şeful Administraţiei Prezidenţiale s-a dovedit a fi, chiar dacă intuitiv, cel mai aproape de adevăr. I s-a părut mult mai operativ şi eficient să ia decizia de unu' singur, decât să se uite la gloata dimprejurul lui care, privată de posibilitatea de a gândi, bătea pasul pe loc în luarea acestei decizii. Că este aşa, o dovedeşte lipsa unui program cât de cât viabil şi coerent, prezentat de partidele care compun Duma de Stat. Situaţia cu ideile şi programul Anastasiei, deja bine glăsuite, a demascat net incapacitatea sistemului actual de a lua deciziile în mod autonom.

Programul Anastasiei este susţinut de foarte mulţi oameni şi, după cum arată cercetările, majoritatea lor duce un mod de viaţă conştient şi e înclinată să ia singură deciziile. Grupuri de oameni din diferite regiuni ale ţării au depăşit multe obstacole şi au trecut la realizarea programului. Toate acestea, în timp ce în Guvern încă mai există persoane care nu au înţeles ce se petrece în popor.

Ba, mai mult, s-a declanşat un proces de opoziţie şi tocmai acesta a pus în lumină influenţa pe care o exercită asupra Rusiei oarece puteri externe şi a demonstrat că ţara nu este, nici pe departe, guvernată de propriul guvern.

Se înţelege, această opoziţie nu vine din partea preoţimii, care plăsmuieşte programe seculare şi milenarii. Opoziţia este mult mai concretă şi este produsul sistemului mondial actual, în care Rusia

reprezintă izvor de materie primă şi piaţă de desfacere a produselor de proastă calitate din Occident.

Prin Occident să nu se înţeleagă populaţiile Europei şi Americii. Acesta înseamnă acel grup de companii multinaţionale şi finanţişti cointeresaţi de câştigurile lor.

După cum ne putem convinge cu toţii, în ultimele decenii, planurile lor se realizează, iar conducătorii noştri — ca să folosesc un eufemism – nici măcar nu se opun realizării acestora. Asta e încă o dovadă a faptului că nu au nicio putere.

Programul Anastasiei este unica opoziţie la procesul de dezmembrare a statului şi la nimicirea unei părţi a populaţiei.

„Şi atunci” – ar putea observa pertinent mulţi cititori – „de ce continuaţi să vă adresaţi celor care nu mai au nicio putere şi nu schimbaţi ceva?” Eu o să le răspund.

Unu’: Stimaţi cititori – vedeţi – eu nu mă adresez doar guvernului, ci, în primul rând vouă, în speranţa că, unindu-ne forţele, vom înţelege împreună situaţia în care am nimerit. În speranţa că această situaţie va fi aşternută de voi în cărţile familiilor (Cartea Neamului). Acest lucru este vital! Altminteri, viitorul incert nu ne paşte numai pe noi, ci şi pe urmaşii noştri.

Doi: Mi-amintesc întrebarea Anastasiei: „Cine e vinovat de neacceptarea adevărului? Cei care îl poartă sau cei care nu-s în stare să-l înţeleagă?”. Cred că pentru lipsa asta de sprijin consistent din partea statului pentru cei care şi-au încropit vatra familiei, o parte din vină este şi a mea. Nu am fost în stare să expun ideea şi pe înţelesul funcţionarilor de stat. S-ar părea că limba rusă e una, însă nu toate păturile sociale o folosesc la fel – cuvintele şi înţelesurile sunt diferite între ele.

Aşadar, s-ar părea că nu stăpânesc limba funcţionarilor.

Din Administraţia Prezidenţială, din Guvern şi din Parlament fac parte oameni ca şi noi. Au şi ei copii, soţii şi nepoţi cărora, ca oricare alt părinte, le doresc un viitor

luminos. Şi, dacă vor înţelege situaţia, îşi vor redobândi autoritatea şi vor putea exercita o influenţă eficientă asupra proceselor din societate, transformându-le în procese pozitive. Însă, cum şi unde să găsesc cuvintele menite să oprească rutina rutinelor? Trebuie căutate! Altfel, vin alţi politicieni şi nimeresc şi ei în acelaşi sistem, care le blochează gândirea. Tocmai de asta mă adresez vouă, stimaţi cititori, cu încă o rugăminte: haideţi să căutăm împreună cuvintele pe înţelesul tuturor păturilor sociale.

Şi tocmai de asta, abandonând poziţia în care mă aflu, mă adresez Preşedintelui nostru şi Guvernului.

Către Preşedintele şi Guvernul F.R.

Fără îndoială, Dumneavoastră, în calitate de cea mai înaltă figură a Guvernului Rusiei, sunteţi, mai mult ca oricine altcineva, interesat de dezvoltarea ţării noastre. Ca oricare alt şef de stat, vă aşteptaţi la preţuire din partea poporului şi vreţi să lăsaţi despre perioada guvernământului Dumneavoastră amintirea celei mai luminoase perioade, care a pus bazele înfloririi ţării şi locuitorilor ei.

Fiecare familie rusă vrea să-şi clădească viaţa şi existenţa demnă de cea a unei fiinţe umane. Şi fiecare mamă dătătoare de viaţă visează la viitorul fericit al copilului şi este conştientă că asta se poate întâmpla doar atunci când statul întreg caută făgaşul bine determinat şi, de dorit, orientat în direcţia justă.

Dumneavoastră faceţi eforturi să ghidaţi Instituţiile de Stat, Guvernul, Ministerele şi conducerile regionale în această direcţie. În pofida acestora, şi indiferent de intenţiile Dumneavoastră pure şi de eforturile aparatului de stat, în ţară continuă să existe corupţia, narcomania, prostituţia, delicvenţa infantilă şi multe alte fenomene negative.

Se înrăutăţeşte condiţia ecologică şi demografică. Se

dezbină familiile. Populaţia ţării se reduce zilnic. Poporul piere. Tot ceea ce întreprindeţi Dumneavoastră este foarte important: consolidarea puterii verticale, reorganizarea aparatului de stat, reforma armatei şi dublarea PIB[11] – ului. Toţi indicatorii sunt pozitivi, la fel şi dinamica, însă oamenii nu percep toate astea. Cetăţenii ţării noastre – vecinii noştri, angajaţii, colegii de muncă, rudele şi copiii – se înţeleg tot mai dificil între ei, găsesc tot mai greu cuvinte bune şi îngăduitoare, le vine tot mai anevoie să închege relaţii sincere, de încredere şi integritate. Au o tot mai crescută frică pentru ziua de mâine şi pentru viitorul copiilor. Nu sunt aceştia indicatorii importanţi?

Lupta cu fenomenele negative este tot mai acerbă, însă răul nu se diminuează. De ce? Deoarece dorinţele poporului şi aspiraţiile Preşedintelui nu coincid cu actualitatea?

Nu ar fi timpul să privim adevărul în ochi şi să luăm o decizie? Lupta se duce doar împotriva efectelor şi nu împotriva motivelor care le declanşează. Nu ar fi timpul ca Dumneavoastră să acceptaţi existenţa în ţară la noi a unei ideologii sociale nemernice şi să realizaţi că multe procese negative sunt provocate de oarece forţe? Este imposibil ca Dumneavoastră – ofiţer de securitate – să nu ştiţi asta.

Aceste forţe au îndobitocit într-atât poporul, încât acesta începe să perceapă prezentul în mod deformat. Cel mai banal exemplu este reclama!

Ştiu psihologii şi ştiu, la fel de bine, şi oamenii simpli că reclama intensă nu este altceva decât un mecanism cu o enormă putere de influenţă asupra psihicul uman. Prin acest mecanism, popoarele multor ţări pot fi puse să

[11] PIB (Produsul intern brut) - este un indicator macroeconomic care reflectă suma valorii de piaţă a tuturor mărfurilor şi serviciilor destinate consumului final, produse în toate ramurile economiei în interiorul unei ţari în decurs de un an. (n.t.)

consume alimente dăunătoare sănătăţii, să se îmbrace cu haine incomode şi să voteze anumiţi politicieni. Şi s-ar părea că acest mecanism, cu această putere colosală de influenţă asupra maselor, se află tocmai în mâinile Dumneavoastră, în mâinile Guvernului ţării. Să fie, oare, aşa? Nici pe departe adevărat! Patronii sunt alţii! De-ar fi să se-ncerce să se facă lumină în chestiunea asta, ar apărea neîntârziat acuzaţii de înfrângere a libertăţii cuvântului. Aceste acuzaţii le avansează tocmai cei care, în realitate, îi neagă poporului libertatea cuvântului. Mijloacele de informare în masă se află în mâinile magnaţilor financiari.

Cu această minciună monstruoasă sunt sugestionate popoare întregi, mentorii ascunzându-se în dosul explicaţiilor cinice, care dau de înţeles că cei care comisionează reclama plătesc televiziunilor şi sponsorizează toate transmisiunile interesante, *de voi atât de îndrăgite.* În realitate, niciun beneficiar al reclamelor nu plăteşte nimic televiziunilor. Aceştia doar le cedează o parte din banii obţinuţi de la populaţie prin adăugarea la preţul produselor lor a cheltuielilor suportate pentru reclama făcută la tv, radio, pe mijloacele de transport sau cea stradală. În acest fel, întreaga populaţie plăteşte serviciile televiziunilor, cumpărând produsele alimentare chimizate şi alte produse de larg consum, de proastă calitate. Plăteşte programele şi serialele tv lipsite de talent şi de-a dreptul de prost gust, care sugerează modelul unui om de Neanderthal maniacal, prins în treburi.

Ştiinţa imagistică.
În mâinile cui se află ideologia ţării.

Ideologia ţărilor, în toate epocile, a fost emanată cu ajutorul pârghiilor de influenţă asupra societăţilor. Prin intermediul imaginilor-viziuni şi a cunoştinţelor din antica ştiinţă imagistică. Unii ar putea face observaţia că

această ştiinţă nu există. Însă există! Iar existenţa ei nu se deduce din aspiraţiile învăţaţilor, ci din însăşi esenţa omului. Omul a fost creat astfel încât să gândească şi gândurile lui să formeze imagini-viziuni.

În ultimul timp, existenţa ştiinţei imagistice este deseori corelată cu Egiptul Antic. Sunt cunoscute din istorie cazuri în care, prin imaginile create de sacerdoţi, au fost eliberate ţări sau au fost ocupate popoare întregi.

În posesia acestor cunoştinţe au încercat să intre serviciile secrete din Germania hitleristă, iar în epoca sovietică, Departamentul 13 – *KGB*[12].

Consultanţii politici occidentali contemporani, şi acum şi ai noştri, folosesc în mod intuitiv elemente ale acestei ştiinţe. De aici expresiile: *crearea de imagine, standard de viaţă, curent de gândire, imaginea candidatului.*

—Pentru consultanţii politici, importante nu sunt aspiraţiile care-l mână pe candidat, ce om este ori dacă este un bun specialist. Pentru bani şi prin intermediul mijloacelor de informaţie în masă, aceşti consultanţi îi vor crea o imagine pe gustul poporului. Iar poporul votează nu atât candidatul, cât imaginea proiectată de consultanţi.

Peste puţin timp vom vota candidaţi de gumă şi preşedinţi de gutapercă.

Abilitatea cea mai mare a consultanţilor politici de rang înalt este formarea unul model pentru state şi popoare întregi.

În istoria multiseculară a umanităţii există o serie întreagă de exemple de ocârmuire a statelor cu ajutorul imaginilor-viziuni. Un exemplu elocvent şi strălucitor al activităţii acestor consultanţi politici de rang înalt – al *preoţilor contemporani* – pentru omul modem, poate fi situaţia în care s-a aflat ţara noastră în decursul ultimilor o sută de ani.

Uniunea Sovietică – unul dintre cele mai puternice

[12] *KGB (КГБ: Комитет государствэннои Бэзопасности*) - Comitetul Securităţii Statului (n.t.)

imperii din istoria lumii – s-a dezmembrat. Dar ce-a precedat naşterea URSS-ului şi recenta sa decădere?

Înaintea înfiinţării Uniunii Sovietice a fost creată o imagine-viziune foarte ademenitoare: cea a viitorului socialist şi a statului comunist. Bogătaşii şi industriaşii au devenit vampirii trudei populare. În Rusia, încă mai domnea ţarul. Monarhia părea de neclintit. În paralel era deja activă imaginea-viziune care a atras adepţii, care au găsit toate căile posibile de nimicire a monarhiei şi întemeiere a unui stat nou. După modelul nou.

Dezmembrarea Uniunii Sovietice a fost precedată de crearea unei imagini a URSS de stat totalitar şi de avansarea ipoteticii necesităţi de a crea un stat nou – fericit, liber şi democratic, după modelul occidental.: Guvernul şi liderii statului au început să joace rolul sângeros de sufocanţi ai libertăţii şi ai poporului. Modelul socialist a devenit inacceptabil şi neviabil. Viziunile comuniştilor, interpretate de regizori, actori şi artişti – care au educat întregi generaţii – au fost date la o parte. Şi în locul lor?

Golul apărut a început să fie umplut cu viziunea prosperă a *businessman-ilor,* a bandiţilor, a prostituatelor şi frumuseţilor *hollywoodiene.* Tinerii tind să le imite caracterele şi comportamentele. Criteriul prosperităţii a devenit, necondiţionat, bunăstarea materială. Care, cum a atins-o – nu contează. Întregul popor să ştie că statul trebuie să fie unul dezvoltat şi democratic, dar, în tot acest timp, se tace, se mai tace atunci când vine vorba de problemele nesoluţionabile, existente peste hotare: narcomania, colosala corupţie, deprimarea condiţiilor climaterice, depresia psihologică a oamenilor, reducerea natalităţii şi multe altele.

Femeile refuză să nască copii când nu văd un viitor pentru ei.

Popoarele statelor democratice nu reuşesc să vadă viitorul, dar preoţii contemporani propun democraţia contemporană ca pe unica variantă de edificare a

societătii umane. De ce? Deoarece, în condiţiile democraţiei contemporane, e totul mult mai simplu de ghidat. E mult mai facil să se ascundă în dosul libertăţii cuvântului, al afacerilor şi alegerilor electorale, aruncându-i poporului negruşca[13].

Şi asta nu se face cazual, ci pe deplin premeditat şi cu intenţii foarte precise. Vei deveni cel proiectat de viziunea pe care-o simpatizezi. Consultanţii politici ştiu bine ce va fi cu poporul. Cine sunt promotorii catastrofelor din Rusia e simplu de ghicit.

Ajunge să observăm spre ce sunt orientate valorile umane şi resursele materiale.

După revoluţia din 1917, fluxul enorm de emigraţie spre Occident a scos din Rusia un capital impresionant: valori istorice, tradiţii şi, cel mai important, resurse umane.

După dezmembrarea Imperiului Sovietic, reformele şi modelul amăgitor al statelor civilizate, fericite au scos din ţară, şi continuă încă s-o facă, resursele noastre materiale şi intelectuale.

Dar, cel mai trist este modelul contemporan, format pentru statul nostru, menit să distrugă ţara şi poporul care trăieşte aici. Şi, pentru asta, nu e nevoie, câtuşi de puţin, de o intervenţie militară. Aici operează o forţă mult mai eficientă decât cea fizică a armelor. Operează viziunea, combinaţia concepută, pe care analiştii, chiar şi azi ar putea-o defini. Ea este simplă. Să-ncercăm să judecăm.

Ce clădim noi, azi? Încotro ne îndreptăm? Consultanţii politici susţin că: „Noi edificăm un stat democratic," dezvoltat, după modelul occidental. Cum e logic, tot ceea ce facem va duce la bogăţie şi fericire". „Atunci", au

[13] negruşca (cernuşca) – numele a două plante: a) negruşca; b) negrilica. Sămânţa acestor plante, întrebuinţată drept condiment. Din rus. *Cernuska* Sursa: DEX online Copyright 2004-2010 DEX online (http://dexonline.ro)

gândit milioane de concetăţeni, „din moment ce în lume există deja state democratice, dezvoltate şi fericite, de ce nu am merge noi direct acolo?". Şi au plecat cu milioanele în Germania, Israel şi America, şi continuă să plece, oferind acestor state capitalul lor material şi intelectual. Au devenit slugi acolo. Imaginea-viziune funcţionează!

Iar cei rămaşi în Rusia ce să facă?

„Să edifice un stat democratic şi dezvoltat şi să devină bogaţi" – recită viziunea. Şi ce ar trebui să facă pentru această edificare angajatul din *GAI*[14]*?* Vânzătorul sau funcţionarul din administraţia publică? Puţini înţeleg ce.

Cum să devii bogat cu un salariu de trei-patru mii de ruble[15]? Nici asta nu-i prea clar. Doar că vezi, unii s-au descurcat cumva, se plimbă în maşini scumpe, îşi ridică *cottage-uri* luxoase şi se desfată prin staţiuni scumpe. S-au descurcat cumva...

Eh, acuşi o să se descurce toată ţara: vânzătorii şi clienţii, poliţiştii şi funcţionarii, ofiţerii şi soldaţii, profesorii şi studenţii. Însă cel care cunoaşte ştiinţa imagistică, de aceste eforturi doar râde! „Haideţi, prindeţi-i pe infractorii cu epoleţi, că apoi vom înfiinţa un serviciu de securitate în cadrul serviciului de securitate". Noi nu ne batem cu cauza, ci cu efectul – viziunea şi-a făcut treaba! Ea este în măsură să se cuibărească lesne în mintea politicienilor şi a generalilor, a funcţionarilor de rang înalt şi a oamenilor simpli. Pentru ea, pentru viziune, bariera uşilor închise ale cabinetelor nu există. Ea poate să atragă fata din cătunul uitat de lume, din Rusia, în ţările de peste mări, ademenind-o cu o viaţă, chipurile, fericită şi o pune să se prostitueze în Cipru, în Israel sau în New York.

De dragul acestei pretinse vieţi fericite, funcţionarul împrumută bani, iar miliţianul intră în cârdăşie cu

[14] *GAI (ГАИ: Государственная Автомобилыная Инспэкция)* – Inspectoratul Auto de Stat (n.t.)

[15] trei-patru mii de ruble - la cursul zilei, echivalentul a 75-300 € (n.t)

răufăcătorul. Viziunea este o energie puternică. Iar politicienii noştri îi trag înainte cu „statul democratic, dezvoltat” şi cu „Occidentul civilizat”, fortificând modelul păgubitor pentru ţară.

Oamenii devin conştienţi că în ţară se petrece ceva neclar, de asta se comportă cu îngăduinţă când Dumneavoastră, Vladimir Vladimirovici, vă străduiţi să restabiliţi ordinea.

Dar cum s-o faceţi? Doar fortificarea puterii verticale nu ajunge. Dumneavoastră fortificaţi puterea verticală, însă, prin asta, Dumneavoastră nu întăriţi doar propria putere, ci şi pe cea a viziunilor.

Mii de funcţionari au fost învestiţi cu o mare autoritate, dar, dat fiind faptul că ei se află sub influenţa viziunii, implicit şi involuntar, vor opera în avantajul ei. Şi în al celor care au emanat-o. Iar în opinia acestora, soarta Rusiei a fost deja pecetluită. Acţiunile s-au deşănţat şi au devenit absolut imorale. Pentru întărirea puterii lor şi pentru crearea unei imagini dăunătoare ţării, în Rusia au fost detaşaţi, în mod expres, specialişti bine pregătiţi. Eu pot afirma cu titlu oficial că, în Rusia, operează persoane instruite special, în sarcina cărora intră detectarea şi, în caz de necesitate, corectarea ideologiei de bază a statului. Dar cred că ştiţi şi asta.

Haideţi să înţelegem, de ce în ultimii ani, în ţară la noi, atât în literatură, cât şi în filme şi televiziune, există aşa puţine viziuni pozitive? Viziuni care să atragă oamenii, să-i antreneze în ele, şi să-i ajute să edifice un viitor minunat pentru copii. Noi încă ni le mai amintim şi le mai trăim – acele viziuni pozitive – dar copiii noştri?...

Ni se spune că astea sunt cerinţele: că toţi vor să vadă doar frumuseţi *hollywoodiene,* filme cu răfuieli banditeşti sau ştiri sângeroase. Minciuni! Oamenii nu vor aşa ceva! Apoi, ni se mai spune: „Nu vrei – nu te uita, nu-ţi place – nu asculta”. Va să zică, libertatea expresiei! Da’ de unde? Dimpotrivă! În realitate, nu există alternative! Nici pentru copii, nici pentru adulţi şi, mai ales, pentru vârstnici. Iar

dacă în viaţă nu eşti cinic, nesimţit şi lipsit de scrupule, calea spre bunăstarea făgăduită îţi este închisă. Altă cale nu există. Oare nu e aşa împrejurul Dumneavoastră? Sau împrejurul nostru? Toată această tevatură este creată special. Demult sunt folosite aceste mecanisme de sortare. Poeţii, pedagogii-inovatori, regizorii sau scriitorii care îndrăznesc să creeze viziuni pozitive pentru Rusia sunt aspru persecutaţi. Pentru ei totul este închis.

Toate astea se fac şi sub forma bătăliei agenţiilor străine împotriva sectarismului. Astfel de declaraţii pot fi auzite nu doar din gura ofiţerilor serviciilor ruse, ci şi din acea a funcţionarilor din organizaţiile sociale şi politice. A celor mai importanţi funcţionari din administraţia Preşedinţiei Federaţiei Ruse – administraţia Dumneavoastră. Astfel, adjunctul administraţiei, Surov, într-unul din interviurile date unui ziar, a declarat:

„Împotriva Rusiei se duce o bătălie secretă de către unele cercuri din America, Europa şi Asia, care privesc ţara noastră ca pe un potenţial inamic. Ei consideră colapsul fără vărsare de sânge al Uniunii Sovietice un merit al lor şi acum tind să-şi amplifice succesul. Misiunea lor este distrugerea Rusiei şi popularea vastului său teritoriu cu o multitudine de formaţiuni cvasi-statale, marionetă.”

Această declaraţie sună absolut coerent, chiar şi pentru simplul fapt că forţele care au dezmembrat Uniunea Sovietică există şi, după ce au obţinut victoria într-o anumită fază, nu se vor poticni şi îşi vor continua, fără doar şi poate, acţiunea.

Şi aici nu e importantă doar constatarea stării de fapt, ci şi înţelegerea mecanismului prin care se dirijează acţiunile distructive.

Noi deja ştim că dezmembrarea URSS nu a fost rezultatul unei incursiuni militare, ci al manipulării ideologice a populaţiei. Ideologia! Iată mecanismul număru’ unu, cu ajutorul căruia se poate ucide sau fortifica oricare ţară. Orice ideologie poate influenţa

masele, dacă, pentru asta, se creează o bază operativă eficientă şi bine proiectată. Şi ea deja există, şi nu este a noastră. Această ideologie nu operează pe baza viziunilor noastre. Dar a noastră unde a dispărut? Am ucis-o?

În URSS, în afara instituţiilor ideologice şi canalelor de difuzare, a departamentelor ideologice ale *C.C al P.C.U.S* [16]şi a Ministerului Culturii şi Presei, mai exista şi o vastă reţea, în patrimoniul căreia intrau palatele şi casele de cultură, cluburile raionale şi comunale. Acele aşezăminte permiteau milioanelor de tineri cetăţeni să participe în mod absolut gratuit, la cercurile artistice de amatori.

Acolo se citeau prelegeri şi se organizau întruniri. Ideologia adoptată a penetrat în popor şi a fost înţeleasă.

La începutul perestroikăi, când s-a schimbat ideologia, această reţea de aşezăminte a fost lichidată, prin întreruperea finanţărilor.

Este greu de imaginat un şofer care îşi conduce automobilul pe stradă şi care, aflând pe neaşteptate că merge în direcţie greşită, în loc să încerce să întoarcă şi să se îndrepte în direcţia justă, începe să-şi dezmembreze maşina în bucăţi.

Dar tocmai aşa s-a întâmplat în ţara noastră. Când societatea a înţeles (desigur, nu fără sprijinul unor forţe) că a ales calea greşită, în loc să se întoarcă, folosind mecanismul deja existent, l-a distrus pur şi simplu. Şi, în schimb?

Sarcina principală a educării spirituale a populaţiei şi, cu precădere, a tineretului, a fost pusă pe umerii Bisericii Ortodoxe Ruse. Totuşi, apar tot mai multe probe că, mai înainte de oricine altcineva, ar trebui educată cea mai mare parte a însăşi duhovniciei.

Biserica Ortodoxă Rusă, ca institut spiritual, a înşelat catastrofic speranţele. De ce? E simplu: deoarece, cu sprijinul statului, s-au redeschis douăzeci de mii de biserici în numai câţiva ani, în timp ce, pentru educarea a

[16] *C.C. al P.C.U.S.* – Comitetul Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice.

douăzeci de mii de sacerdoţi de înaltă ţinută spirituală, cu adevărat destoinici de a consola şi educa oamenii, ar fi trebuit secole şi condiţii deosebite.

Şi condiţii, nu din acelea în care însuşi statul aruncă cu înlesniri şi finanţări, fapt care doar perverteşte şi favorizează oportuniştii şi ticăloşii. În aceste situaţii nu va avea de câştigat păstorul încă spiritual, ci aceia care-s mai iuţi de mână şi mai aproape de treucă. Nu biruie calea urmată de stareţul de înaltă moralitate, ci cel care a reuşit să pună mână pe finanţare.

Procesul apropierii enoriaşului şi ridicarea moralităţii lui este un proces lung care se poate desăvârşi de-a lungul mai multor ani. Dar iată că, preotul de la ţară îşi cârpeşte mantia, neputincios de a-şi cumpăra una nouă, în timp ce un altul se plimbă într-o maşină străină.

Despre lăcomia şi avariţia sacerdoţilor Bisericii Ortodoxe Ruse a vorbit şi Patriarhul Moscovei şi întregii Rusii, Preasfinţia Sa Alexei al II-lea. Pe 15 decembrie 2004, la Şedinţa Sfântului Sinod din Catedrala *Iisus Mântuitorul,* în cadrul soborului anual al Eparhiei oraşului Moscova, acesta a declarat:

„Astăzi asistăm la manifestarea unei serii de fenomene negative. Tot negativă este şi situaţia generală a vieţii bisericeşti, caracterizată printr-o lipsă de dinamică în viaţa enoriaşilor, o frecvenţă redusă la slujbe a credincioşilor şi o lipsă profundă de interes religios la tinerele generaţii”.

„Semnalul de alarmă al decăderii conştiinţei ortodoxe, desconsiderarea bisericii şi întunecarea spiritualităţii, este comercializarea intensă a tot mai multor sfere din viaţa enoriaşilor… Interesul material primează tot mai mult, ascunzând îndărătul lui şi ucigând tot ce este viu şi spiritual. Deseori, lăcaşurile – aidoma societăţilor comerciale – vând pres*taţii bisericeşti”.*

„Nimeni nu îndepărtează atât de mult oamenii de credinţă, ca lăcomia sacerdoţilor şi slujitorilor bisericii. Şi, pe bună dreptate, avariţia este supranumită criminala

josnică a pasiunii şi unica trădătoare a relaţiei cu Dumnezeu – păcatul infernal”.

Patriarhul a interzis perceperea plăţii pentru celebrarea sacramentelor bisericii: împărtăşania, miruirea, cununia şi înmormântarea, şi comercializarea *prestaţiilor.*

Oare vor respecta slujitorii bisericii interdicţia impusă da ierarhul cel mai înalt, din moment ce au încălcat deja ceva mult mai înalt – poruncile lui Dumnezeu?

Să fie Biserica Ortodoxă Rusă întocmai rusă?

Asupra Bisericii Ortodoxe Ruse au avut o influenţă foarte negativă, printre altele, şi agenturile occidentale. Dar asta s-ar fi putut prevedea. Bineînţeles, dacă ar fi fost cineva însărcinat s-o facă. Noi am înţeles că orice reformă din ţară este precedată de o îndoctrinare ideologică. Ar fi putut, oare, agenturile occidentale responsabile de reforma ideologică a gazdelor din Rusia, să omită o instituţie atât de importantă precum Biserica Ortodoxă? Bineînţeles că nu! Altminteri, munca lor nu ar fi fost profesională. În plus, în Rusia, condiţiile pentru o diversiune ideologică se creaseră, mai mult decât optime. Serviciile noastre speciale, angajate în reorganizarea internă, au fost ocupate cu adevărate demolări interne (ca să folosesc o expresie lejeră) care, cred eu, mai continuă şi azi.

Imposibil de analizat toate operaţiunile făcute de agenturile occidentale prin Biserica Ortodoxă Rusă. Una, însă, a avut un răsunător ecou în opinia publică. Efectele ei devastatoare le mai simt şi azi milioane de ruşi şi, în acelaşi timp, şi slujbaşi ai Bisericii.

Este vorba despre acea structură cuibărită sub aripa Bisericii Ortodoxe Ruse, care se etichetează în Rusia cu titluri laice şi clerice, trezind, prin existenţa ei,

resentimentul fată de Biserică.

Prigonitorii de secte au operat tot în numele Bisericii. Ba mai mult, după cum susţin ei, cu binecuvântarea Patriarhului Alexei al II-lea. Ca replică la acţiunile lor, oamenii care înainte erau loiali Bisericii şi frecventau altarele, botezaţi, şi-au rupt fără ezitare crucile care le atârnau la piept.

O altă stratagemă a *prigonitorilor de secte:* prin demascarea *sectelor* născocite chiar de ei înşişi, de fapt criticau şi luau în derâdere Biserica Ortodoxă Rusă.

Prin asta i s-a adus un mare prejudiciu Bisericii.

Mai departe, au decis să treacă şi la supunerea organelor de guvernământ ale F.R.

Oamenii din diferite regiuni ale Rusiei, care au acceptat cu sufletul şi cu inima ideea unui viitor luminos al Rusiei, expusă în cărţile mele, s-au prezentat dinaintea administraţiilor locale şi continuă s-o facă, cu rugămintea de a le fi împroprietărite familiile cu terenuri pe care să-şi aşeze vatra familiei.

Şi pentru prima oară, oamenii, în mod surprinzător, nu mai cer înlesniri şi nici *suplimentări,* ci doar o bucăţică din natura Patriei lor, unde să-şi creeze singuri condiţiile vieţii – nu a supravieţuirii!

S-ar părea că impulsul poporului este binevenit! Iar acest impuls nu este vremelnic. Ultimii patru ani arată că dorinţa acestor oameni este fondată şi netrecătoare. De idee sunt atrase diferite pături sociale: studenţi, învăţaţi şi antreprenori, profesori, medici şi pensionari, ofiţeri şi politicieni, artişti, poeţi şi scriitori. Printre ei se află guvernatori, academicieni şi soţii ale preşedinţilor fostelor Republici Sovietice.

Cu ajutorul acestor oameni se pot rezolva multe probleme socio-economice din ţară, se poate schimba rapid situaţia demografică, problemele siguranţei alimentare, problema serviciului în rândul populaţiei şi sănătatea naţiunii. Dar cel mai important – atingerea puterii supreme a poporului, care, încropindu-şi propriul

spaţiu, fortifică ţara iubită şi guvernul care-i dă această oportunitate.

Dar se vede treaba: cuiva anume nu i-au priit aspiraţiile spre bine, născute în poporul rus.

Ocupanţii în acţiune

Unii membri ai actualului aparat executiv al F.R. împreună cu anumiţi indivizi din învăţământul municipal au dispus ca cititorii mei să fie consideraţi sectanţi şi terorişti şi, prin urmare, să le fie preîntâmpinată orice încercare, cu precădere a acelora care vor să-şi întemeieze vatra familiei în mediul rural.

Mass-media a fost intimată şi chiar ameninţată cu concedierea jurnaliştilor, să nu vorbească despre aceste încercări. Iar dacă se pomeneşte despre ele, să se spună că sunt *re-purtătoare* în pădure, înapoi în trecut.

Angajaţilor din locaşurile de cultură li s-a impus să împiedice organizarea de manifestări legate de cărţi şi de ideile expuse în ele.

Declaraţiile făcute de cititori dovedesc evident faptul că pe teritoriul ţării noastre operează niscai organizaţie, agenţii căreia sunt infiltraţi în structurile guvernamentale şi bisericeşti, de unde propagă politica lor distructivă.

Şi asta nu este doar convingerea mea. Despre asta vorbesc şi analiştii profesionişti care au luat cunoştinţă de materialele adunate.

A luat naştere termenul *cultul Anastasiei.* La ce sau la cine se face aluzie cu acest termen? La mine, ca scriitor? La cartea mea, *Anastasia*? La eroina cărţilor, Anastasia? La milioanele de cititori sau la năzuinţa lor de a materializa ideea Anastasiei despre minunata şi prospera Rusie? Se pare că la toţi şi la toate, deodată.

Este trist să vedem cum diaconii de peste mări şi autohtoni, străini credinţei creştine, ocupanţi ai Bisericii Ortodoxe, au putere asupra funcţionarilor aparatului de stat. Creştinismul pentru ei este o bună acoperire. După

faptele lor se vede că sunt departe de moralitatea creştină. Metodele lor sunt vechi. Prin aceleaşi metode – ale minciunii şi siluirii – a fost nimicită şi cultura Rusiei Antice şi tot aşa i-a fost injectată poporului şi ideologia nemernică. Eu am scris despre asta în cărţile precedente. Imediat am şi fost acuzat de păgânism. Dar, ce e această acuzaţie de păgânism? Nu este altceva decât acuzaţia că vreau să cunosc istoria ţării mele şi cultura înaintaşilor.

Totuşi, există şi întâmplări fericite şi încurajatoare. Viaţa, tot mai des creează situaţii în care faptele lor reprobabile sunt iluminate de un fascicul invizibil de lumină. Se poate spune că-i pune într-o lumină ridicolă. Judecaţi singuri.

Cartea Neamului
şi
Letopiseţul Familiei

În 2002, editura *Dilya* publică încă o carte din seria *Cedrii sunători ai Rusiei,* şi anume, *Cartea Neamului,* în care îi anunţă pe cititori: „Editura noastră a îndrăgit şi a înţeles ideea *Cărţii Neamului”.* Înmânând cartea spre tipografie, am decis să trecem neîntârziat la realizarea *Cărţii Neamului*[17], în care să fie aşternută cronica familiei. La scurt timp după editura *Dilya,* în 2003, editura *Casa Rusă* scoate o carte cu numele *Letopiseţul Familiei*[18]*.* Unul dintre redactorii acesteia este Arhimandritul Tihon[19] (Şevkunov).

Cuvântul înainte, din deschiderea cărţii, aparţine Preşedintelui Rusiei, V. V. Putin şi Patriarhului Moscovei şi întregii Rusii, Alexei al II-lea.

„Letopiseţul Familiei nu este doar o povestire a câtorva destine umane sau a unui întreg neam – această carte este povestea istoriei întregii ţări. Destinul Rusiei este istoria seminţiei de generaţii care-şi dau schimbul de-a lungul vremii”.

„Această cunoaştere este necesară pentru ca fiecare

---

[17] Cartea Neamului – aici nu se are în vedere volumul şase al seriei *Cedrii sunători ai Rusiei,* d un letopiseţ: gol, în care cititorii sau cei care urmează să-şi scrie *Cartea Neamului,* să aştearnă cronica propriului neam. Concepută şi realizată din iniţiativa editurii Dilya. (n.t.)

[18] Letopiseţul Familiei – este o idee asemănătoare Cărţii Neamului, dar concepută şi editată un an mai târziu de editura *Casa Rusă* la îndemnul Bisericii Ortodoxe Ruse. Vezi postfaţa (n.t.)

[19] Tihon (pe numele lumesc Gheorghi' Aleksandrovici' Şevkunov) - Ministrul de Cult al Bisericii Ortodoxe Ruse, Arhimandrit. De pe 16 iunie 1996, stareţul mănăstirii moscovite Sretenski'. (n.t.)

cetăţean al Rusiei să ştie care-i sunt rădăcinile şi apartenenţa la istoria măreţei noastre Patrii”.

Preşedintele Rusiei, *V. V. Putin*

„Atmosfera familiei, căminul, legătura cu membrii familiei, memoria înaintaşilor şi educarea urmaşilor – toate acestea au o imensă însemnătate în întărirea morală individuală şi, prin urmare, a ţării. Nu degeaba, la multe popoare se spune că iubirea de Patrie începe cu familia”.

Patriarhul Moscovei şi întregii Rusii, Alexei al II-lea

Dar, mai întâi a răsunat această idee a Anastasiei:

„Nu vor mai trece multe zile şi milioane de taţi şi mame, cu propriile lor mâini vor scrie Cartea Neamului şi paginile îi vor umple. Vor fi multe – Măreţele Cărţi ale Neamului! Şi în fiecare va sta adevărul, din inimă de părinţi copiilor lăsat. Ipocrizia-n ele, locul nu şi-l va afla. În faţa lor, minciuna istorică se va prăpădi.”

Anastasia

Nu vom intra în detalii, cum şi mulţumită cui, *Casa Rusă* a succedat-o pe *Dilya.* Importantă este realizarea ideii în sine. Acum vedem cu toţii că ideea este sprijinită de Preşedintele Rusiei, de Patriarh şi de Preşedintele Dumei de Stat, care le-a înmânat copiilor *Letopiseţul Familiei* în Ziua Cunoaşterii[20].

Şi-acum, ce-or să mai facă bieţii clevetitori? O să-i bage în tagma sectanţilor şi pe Preşedinte, şi pe Patriarh,

[20] Ziua Cunoaşterii – se comemora şi se mai comemorează încă la întâi septembrie al fiecărui an, începând din 1984, atât în fosta Uniune Sovietică, cât şi în actuala Federaţie Rusă. Pentru elevii clasei întâi, această zi reprezintă *ziua primului clopoţel,* iar pentru toţi ceilalţi elevi, *prima zi a noului an şcolar.* În prima zi de şcoală, elevii şi părinţii dăruiesc flori profesorilor, cu ocazia începutului noului an şcolar.

Sursă; ru. Wikipedia.org (n. t)

şi pe Preşedintele Dumei? Sau şi pe fostul Preşedinte al Ucrainei, care a dat decretul *Gospodăria Ţăranului*, conform căruia, ucrainenii au dreptul să primească nu un hectar, ci două?

Poate şi pe guvernatorul Ayaţkov, care a declarat într-un interviu acordat canalului de televiziune NTV, despre *anastasiivţî*[21]*:* „Ei sunt viitorul ţării”? Apoi le-a propus subordonaţilor din aparatul său administrativ să-şi ia pământ şi să-şi facă acolo moşiile.

Şi pe guvernatorul regiunii Kemerovo, Tuleev, care a repartizat loturi pentru un aşezământ? Sau şi pe Preaînaltul Muftiu al Rusiei, Talgat Tadjudin, care, la întrebarea unui corespondent al studioului *Creaţia*: „Cum vedeţi Dumneavoastră cărţile seriei *Cedrii sunători ai Rusiei?”,* a răspuns:

„Eu ador aceste cărţi, le citesc şi învăţ multe. Simt că omul, citind aceste cărţi, îşi întăreşte credinţa în Dumnezeu.

Deoarece, credinţa în Dumnezeu hrăneşte fiecare zi din viaţă. Iar pentru asta, cel mai important nu este doar ca ochii să fie deschişi, ci şi inima.

De asta a şi fost dată inima: pentru a iubi. Şi cărţile lui Vladimir Nicolaevici Megre ne ajută să-l iubim pe Dumnezeu.

El poartă acest adevăr oamenilor, prin vorbele Anastasiei. Probabil pentru teologi, unele aspecte sunt discordante, probabil unii spun că este doar o ipoteză, însă credinţa în Dumnezeu şi, mai mult, iubirea pentru Dumnezeu se adună mai întâi pe bucăţele, apoi devine nesfârşită. Iar omul, încă pe lumea asta, înainte de a trece în cealaltă, devine fericit. Cât despre cărţile *Cedrii sunători ai Rusiei* – ele ne ajută în asta".

Însă, în ajunul acestor evenimente, evident sub presiunea intrigilor şi a terorii propagate de toţi aceşti

[21] *anastasiivţî* (în româneşte ar putea suna *„anastasişti"*) - adepţi ai ideilor Anastasiei. Vezi postfaţa (n.t.)

vânători de sectanţi, unul dintre arhiepiscopii ortodocşi (nu o să-l numesc pentru a nu-l băga în istorie) a subscris o epistolă prin care se ameninţa că vor fi excomunicaţi de Biserică toţi aceia care vor citi cărţile sau vor participa la răspândirea seriei *Cedrii sunători ai Rusiei.*

Aşadar, acest arhiepiscop îl va excomunica pe însuşi Patriarhul, care susţine ideea realizării *Letopiseţului Familiei* şi care a semnat, împreună cu Preşedintele, cuvântul înainte? Să admitem că Patriarhul nici n-a ţinut în mână cărţile mele, dar nu asta contează, deoarece nu hârtia tipărită cu litere este importantă, ci ideile aşternute pe ea. Una dintre idei a fost susţinută. Sunt convins că, în curând, vor fi susţinute la nivel guvernamental şi altele.

Pentru moment, însă…

Cred că ar fi timpul să le atragem atenţia responsabililor cu menţinerea legii şi a ordinii cine sunt, în realitate, aceşti *vânători de sectanţi.* Ce metode folosesc şi cu ce intrigi operează, mascându-se atât de lesne în dosul cuvintelor *Biserica Ortodoxă Rusă.* Se înţelege că nu pentru molitve! Aţâţarea la discordie între religii, discreditarea organelor statului – iată cu ce se ocupă ei.

Ar fi naiv până şi să presupunem că un grup oarecare de *vânători de sectanţi* s-ar preocupa de propria mea evoluţie spirituală. Acţiunile arată limpede că misiunea lor este preîntâmpinarea oricărei forme de schimbare în bine în Rusia. Munca lor de diversiune ideologică se poate vedea evident şi în exemplul ce urmează.

Chestiunea evreilor

În ultimul timp, nu se mai ştie pentru a cât-a oară în ultimul mileniu, redevine incandescentă chestiunea evreilor.

Tot mai des se vorbeşte în Europa şi în Rusia despre escaladarea extremismului atât la modul general, cât şi în mod particular împotriva evreilor. Congresul comunităţii evreieşti, ţinut în Europa, a corelat această situaţie cu

creşterea în ţările europene, a populaţiei musulmane, lăsând să se înţeleagă că asta ar fi, de fapt, o manifestare agresivă, orientată împotriva evreilor. Însă multe exemple istorice concrete arată că agresivitatea poate fi provocată. Şi acest lucru este făcut astăzi în mod activ de unele cercuri. Iar provocatorii pot fi chiar şi din rândul evreilor.

În aer pluteşte senzaţia că se pune iarăşi la cale un genocid. Genocidurile evreilor sunt avantajoase pentru unii, vreau să spun, totodată, şi din punct de vedere material. Organizaţiile extremiste nu au niciun câştig din asta, ci, mai degrabă, cheltuieli. Iar ţările în care, scăpând din calea genocidului, se precipită o parte din oligarhii bancheri din rândul evreilor, pentru a-şi legaliza câştigurile multimiliardare şi pentru a primi imunitate internaţională, au câştiguri remarcabile.

De dragul câştigului, aceştia sunt gata să lovească şi în evreii de rând, inocenţi, din Rusia. Aşa s-a întâmplat de multe ori în istoria atât de încercatului popor evreu.

Care e scopul genocidului? Logica este simplă. În societate creşte intoleranţa faţă de oligarhi şi maşinaţiile lor financiare. Datele statistice arată că în jur de 70% din populaţia ţării consideră că aceştia ar trebui judecaţi neîntârziat şi despuiaţi de averi. Preşedintele Guvernului şi Procuratura Rusiei încearcă să urmărească activitatea unora din ei, pe baza legii. A fost anunţată bătălia împotriva corupţiei şi, în următorii patru ani, mai mult sau mai puţin, oligarhiile ar putea să-şi piardă capitalurile. Este evident că, în acest caz, vor părăsi Rusia. Rămâne, totuşi, problema legalizării capitalurilor transferate în Occident. Cel mai sigur mod este acela de a provoca un genocid care să cutremure întreaga societate umană. Mai departe, totul e simplu. Ajungând, în timpul acestor genociduri, într-una din ţările occidentale, magnaţii financiari se declară refugiaţi politici şi, cum e şi firesc, primesc azil şi îşi legalizează capitalurile, păstrând, chiar dacă numai parţial, controlul asupra resurselor şi uzinelor

prin intermediul unor angajaţi sau împuterniciţi.

Acum vreau să mă adresez direct tuturor ruşilor şi, în primul rând, acelor organizaţii care se consideră patriotice. Sub nicio formă să nu vă lăsaţi intimidaţi de provocări şi să nu daţi curs invitaţiei de a lua parte la genocid. Deoarece veţi juca după un scenariu care nu vă aparţine!

Nu pot fi învinuiţi de intrigi şi acţiuni reprobabile toţi evreii. Printre evrei, aşa cum şi printre bieloruşi, ucraineni şi ruşi, trăiesc oameni diferiţi între ei. Ca dovadă spun următoarele:

La conferinţa cu cititorii din *Kazan*[22]*,* la care au participat oameni de diferite naţionalităţi, în acelaşi timp şi foarte mulţi musulmani, eu am citat un capitol din cartea scriitorului şi poetului evreu, Efim Kushner[23], *Revoluţie nesângeroasă.* Înainte de a da curs lecturii, am spus că el e un scriitor evreu şi că trăieşte în Israel, dar scrie despre Rusia şi despre viitorul ei. Apoi am citit capitolul. Când am terminat, sala a explodat în aplauze.

Musulmanii aplaudau scriitorul şi poetul evreu.

De ce s-a întâmplat aşa? De ce musulmanii consideraţi agresivi au aplaudat spontan un scriitor evreu?

E simplu. Deoarece el, în cartea sa vorbeşte despre

---

[22] *Kazan'* (în rusă: Казань; în tătară: Казан, *Qazan)* – este capitala Republicii Tatarstan. Cu o populaţie de 1 105 000 (2002), este al optulea cel mai mare oraş al Rusiei. Kazan' se află la confluenţa dintre râurile Volga şi Kazanka, în Rusia Europeană. În aprilie 2009, Oficiul Rus pentru Patente i-a conferit Kazan'-ului dreptul de a se numi „A Treia Capitală" a Rusiei. În 2009 a fost ales drept „capitala sportivă a Rusiei". Kremlinul din Kazan este în Patrimoniul UNESCO. Sursă: en. Wikipedia.org (n.r.)

[23] Efim Kushner - poet şi scriitor evreu, născut în 1940 în oraşul Bobruisk, Bielorusia. A obţinut diploma de economist la Moscova, în 1966. Odată cu deschiderea frontierelor URSS, a emigrat în Israel. Interesat de ezoterică, a scris poezii şi proză legate de ideile prezentate în cărţile seriei *Cedrii sunători ai Rusiei* (n.t)

viitorul minunat al Rusiei, descris în cărţile *Cedrii sunători ai Rusiei.* Îndeamnă conducerea Rusiei să implementeze un program bazat pe aceste idei.

Vreau să precizez din capul locului că el nu este singurul evreu care a acceptat şi sprijinit concepţia Anastasiei, prezentată în cărţi.

În Israel, există un club organizat de cititorii cărţilor despre siberiana Anastasia. Israelienii compun cântece în limba rusă şi ebraică despre eroii cărţilor seriei *Cedrii sunători ai Rusiei.* În genere, am senzaţia că, frâiele mişcării care va duce la realizarea acestor idei, de fapt, le ţin evreii, care vor trage după ei popoarele multor alte tări.

Cel puţin, eu aduc la cunoştinţă faptul că, anume în Israel, au fost deja alocate fonduri serioase pentru realizarea de aşezăminte curate, ecologice. „Ah, sunt şmecheri. Îşi apropriază ideea rusă" – vor spune unii.

Nu-şi apropriază nimic. Dimpotrivă, salvează! Fiţi buni şi spuneţi-ne, cine împiedică conducerea Rusiei să aplice ideile aşternute în cărţi? Tocmai celor din conducere li se adresează, deja de mai bine de cinci ani, prin scrisori colective şi individuale, ruşii din diaspora apropiată şi depărtată.

E o situaţie ridicolă. O serie întreagă de analişti susţine că poporul rus are acum o idee naţională. O idee care, în condiţiile actuale, e aplicată mai întâi în Israel. Cine e vinovat?

În genere, consideraţiile asupra chestiunii evreilor, cel puţin cele pe care am avut eu oportunitatea să le citesc prin publicaţiile pe această temă, sunt, puţin spus, rudimentare. Aproape în totalitatea lor, se rezumă la constatarea faptului: „Presa din multe ţări este sub influenţa evreilor", „Televiziunea este în deplina lor stăpânire", „Evreii controlează majoritatea resurselor financiare".

Toate acestea sunt valabile şi pentru Rusia contemporană. Însă asta este doar constatarea faptului,

nimic mai mult. Mult mai interesant ar fi dacă s-ar putea explica motivul pentru care situaţii asemănătoare se creează în atâtea ţări, cu vădită continuitate, de-a lungul atâtor secole.

Vă spun ceva: Evreii sunt obligaţi să facă asta, iar noi suntem obligaţi să ne conformăm, până şi la nivel parlamentar.

Încercaţi să raţionaţi. Duma de Stat Rusă a promulgat o lege care prevede ca, în ţara noastră, religiile principale recunoscute să fie doar patru. Două dintre ele sunt Creştinismul şi Iudaismul.

În concepţia religiei creştine, omul-creştin este robul lui Dumnezeu. Bogăţia nu e binevenită. În Sankt-Petersburg, de la fereastra hotelului în care scriu aceste rânduri, se vede impozanta catedrală ortodoxă *Maica Domnului de Vladimir,* pe faţada căreia, cu litere aurite, de-o şchioapă, stă scris: „Primeşte, stăpâne, rugăciunea robului tău”.

În concepţia Iudaismului, evreul este alesul lui Dumnezeu. Lui i se cuvine bogăţia, pământul. Cămătăria este permisă.

Ştim cu toţii cât este de mare puterea pe care o are religia asupra psihicului, asupra formării personalităţii individuale şi a vieţii omului.

Aşa că, implicit, vom fi consecvenţi acestor principii şi în acţiunile noastre. Organul suprem al parlamentului ţării noastre a permis coexistenţa acestor două concepţii, prin asta stabilind cine să fie rob, cine domn.

Dar haideţi să nu ne mai pisăm unii pe alţii, devreme ce noi, cetăţeni care respectă legile date de parlamentul ţării noastre, acceptăm ca necesară puterea evreilor asupra noastră.

Situaţia asta, cuiva ar putea să nu-i placă.

Altcuiva, aceste afirmaţii or să-i pară absurde. Dar haideţi să stabilim cauza fenomenului, să nu mai închidem ochii în faţa vieţii reale continuând să savurăm cu idioată constanţă consecinţele.

Dacă cuiva, situaţia dată nu-i place, atunci să ne ajute să găsim o ieşire din ea.

Ieşirea o poate constitui o idee pe care s-o accepte cu aceeaşi pasiune atât musulmanii, cât şi creştinii, iudeii şi reprezentanţii altor confesiuni.

Iar o astfel de idee există deja. Şi ea va îndrepta situaţia de după ea şi pe viitor. Fapte concrete şi situaţii de viaţă o dovedesc.

Să creăm

Preşedintele F.R., în discursul său de la Adunarea Federală, a stabilit ca PIB-ul să fie dublat în următorul deceniu.

Ce să zicem, sarcina e sarcină. Şi trebuie luate măsuri în vederea realizării ei.

Mai înainte de orice, trebuie implicat poporul. Că doar va fi el – poporul – cel care va munci pentru asta. Ce s-a întâmplat după ce figura cea mai de seamă a actualului guvern a trasat sarcina?

Chestii de necrezut!

În loc de a trece la îndeplinirea sarcinii trasate, o parte dintre funcţionarii înstăriţi au început să-şi exprime îndoielile cu privire la realizabilitatea acesteia, în timp ce alţii au fost de acord că, totuşi, ar trebui trecut la fapte. Şi-atât! Nimic mai mult! Şi-au irosit vremea cu aceste contradicţii, iar la finele anului 2004, situatia care s-a prezentat era lamentabilă: PIB-ul înregistrase o creştere de abia 6,4%.

Din momentul stabilirii obiectivului, despre el s-a dezbătut neîntrerupt în presă, cu un subtext interesant – *c-o fi realizabil, că n-o fi* – dar fără intenţia concretă nici măcar de a demara în acest sens.

Această situaţie spune ceva evident că în Rusia, puterea este în pragul colapsului.

Imaginaţi-vă acest scenariu: comandantul suprem dă ordinul *pregătiţi-vă de acţiune,* însă subordonaţii lui –

generalii şi coloneii – în loc să pună la punct un plan de acţiune, nu fac altceva decât să comenteze: *se poate ori nu se poate realiza*? Ca rezultat, pierderea este inevitabilă. Ceea ce s-a şi întâmplat.

Dar poate că, într-adevăr, sarcina trasată de Preşedinte să fie delirantă. Nu o putem judeca până ce nu trecem la realizarea ei. Anticipând, eu pot spune: este realizabilă!

Şi prevăd şi mirarea cititorilor: ce treabă are Biserica Ortodoxă Rusă, vânătorii de sectanţi şi agenturile occidentale cu obiectivul de a dubla PIB-ul, propus de Preşedinte? Nu vă grăbiţi. Legătura, în acest caz, e foarte strânsă.

Haideţi să înţelegem împreună cine trage foloase din această dublare a PIB-ului? Rusia, desigur. Şi cine nu? Occidentul! Care consideră Rusia doar o piaţă de desfacere a produselor sale, nu tocmai de calitate.

Iar agenturile occidentale, ca de fiecare dată, s-au arătat la înălţime, *întrecându-l* şi pe Preşedintele Rusiei, şi pe funcţionari, luându-i în derâdere încă în stadiul trasării obiectivului. Deci, în ordine.

În scopul dublării PIB-ului în ansamblu, ar fi fost necesară identificarea sectoarelor din economie în care să se înregistreze o creştere substanţială a producţiei, totodată şi a celor unde creşterea nu ar fi dezirabilă. În al doilea caz ar fi dublarea producţiei de vinuri şi spirtoase şi cea a produselor de tutungerie. Şi aşa Rusia se-neacă-n vodcă şi se năduşeşte-n fum de ţigară. Să nu fie dublată nici producţia de armament, nici construcţia de noi cazinouri şi nici exportarea resurselor de materii prime din tară.

Şi dacă ar fi fost să fie aşa, atunci pe sectoarele economice rămase ar cădea sarcina, nu doar de a dubla, ci de a întrei sau chiar împătri producţia. Însă aceste sectoare nu au fost identificate şi, prin urmare, nu le-au fost repartizate sarcinile.

„Şi la ce bun toate astea?”, ar spune unii, „de vreme

ce chestiunea care se ridică nu este dacă producţia s-ar putea împătri, ci dacă barem s-ar putea dubla? A o spori de patru ori e imposibil.”

Însă eu zic că e posibil! Este posibil chiar şi fără noi investiţii de capital.

Haideţi, de exemplu, să vedem producţia gospodăriilor agricole, care se reduce anual, fapt care – deja el singur – pune în pericol securitatea naţională. Asupra acestui aspect s-au pronunţat politicienii, deputaţii din Dumă şi unii activişti din Guvern.

Şi nu degeaba vorbesc: în momentul de faţă, ţara importă de peste hotare unele produse alimentare în proporţie de până la 40%. Starea asta de lucruri pune la încercare securitatea naţională. Ce ne aşteaptă, aşadar? Iată ce:

Până în 2005 a fost prevăzută o scădere a populaţiei rurale cu 25%. Asta agravează problema. Sau, ca să fiu mai precis, pune ţara într-o situaţie de totală dependenţă. În schimbul alimentelor, guvernul este constrâns să cedeze nu numai resursele naturale, ci şi rachetele, altminteri populaţia îl dă jos.

Deci, trebuie schimbată situaţia în sfera agroalimentară. Să fie dublată sau întreită producţia. Totuşi, metoda de întreire a producţiei nu poate fi aplicată în mod standard atâta timp cât toate propunerile avansate se rezumă doar la suplimentări subsidiare. Nu se înţelege bine, cui au de gând să trimită aceste subsidii, devreme ce populaţia rurală e în continuă scădere? În acest caz nu mai pot ajuta nici super-tehnologiile. Cine să lucreze cu ele?

Aşadar, prima sarcină ar fi reîntoarcerea la sate a oamenilor apţi de muncă. A milioanelor de oameni. Zecilor de milioane... A oamenilor care să vrea să lucreze cu drag pământul. Dacă aceştia nu se întorc, e inutil să mai vorbim de restul.

Pentru mulţi funcţionari de stat, reîntoarcerea acestor oameni la sate este doar o himeră. Ei nu cred în asta şi

nu au crezut nici atunci când s-a întâmplat.

Da', domnilor... himera asta există deja!

Mulţumită unui singur om – siberienei Anastasia.

Cuvintele ei, fantastice şi incredibile în accepţia unora, au funcţionat! Ele au dezlănţuit în inimile şi în sufletele oamenilor un elan neînfrânat.

Zeci de mii de oameni din diferite regiuni ale ţării au jinduit şi jinduiesc să-şi refacă viaţa mutându-se definitiv cu traiul la ţară, şi acolo să-şi creeze cuiburile familiilor lor. Aceştia sunt tot mai numeroşi pe an ce trece.

Creează organizaţii regionale şi cer: *DAŢI-NE PĂMÂNT! Noi suntem dispuşi să-l lucrăm.*

Aceşti oameni s-au reunit într-o organizaţie obştească pan-rusească, care a fost înfiinţată pe 5 iunie 2004 la conferinţa care a avut loc în oraşul Vladimir.

Această conferinţă a arătat că, pentru prima oară, pe teritoriul fostei Uniuni Sovietice, a luat fiinţă o forţă populară care nu are egal în momentul de faţă.

Locurile în sală s-au dovedit insuficiente. A venit foarte multă lume, fără să fie delegaţi, ci doar doritori să vadă ceea ce se petrece.

Conferinţa a avut ca scop înfiinţarea mişcării *Cedrii sunători ai Rusiei.* Şi a înfiinţat-o! Obiectivul primordial al acestei mişcări este susţinerea ideii Vetrelor de Familie. Este o mişcare populară, care nu se opune nici puterii şi nici partidelor. Dimpotrivă, ea se adresează tuturor cu îndemnul: „Să creăm"!

A luat fiinţă o mişcare socială care are un program precis, bine definit, pe înţelesul poporului şi susţinut de acesta.

Ce ar putea câştiga Rusia în urma realizării a cel puţin unui punct din acest program? A unui punct, banal la vedere, care vorbeşte despre un hectar de pământ...

Iată cam ce s-ar putea realiza, pe puncte:

— Îmbunătăţirea condiţiei ecologice;

— Ameliorarea fertilităţii solului;

— Rezolvarea chestiunii alimentelor de calitate pentru

populaţia ţării;

— Creşterea de două-trei ori a salariilor în toate sferele economiei naţionale, fără inflaţie;

— Îmbunătăţirea instantanee a condiţiei demografice, ameliorarea sănătăţii şi întinerirea populaţiei;

— Rezolvarea chestiunii capacităţii de apărare a ţării;

— Oprirea expatrierii capitalului din ţară şi, dimpotrivă, intrarea acestuia în Rusia prin întoarcerea resurselor intelectuale;

— Reducerea, chiar din anii imediat următori, a luării de mită, corupţiei, banditismului şi terorismului;

— Reunificarea într-un singur ideal, a statelor din vecinătate şi a celor din fostul tratat de la Varşovia – Polonia, Cehia, Slovacia, Ungaria, Bulgaria şi toate cele trei ţări baltice;

— Încetarea cursei înarmării, într-o strânsă colaborare dintre Rusia, SUA şi ţările musulmane din Orient

Aceste deducţii nu le-am tras doar eu. Ele sunt întărite şi de lucrările de diplomă ale studenţilor (un exemplu – lucrarea de diplomă a viitoarei juriste, Tatiana Borodin). Despre ele vorbesc în lucrările lor şi oamenii de ştiinţă (de exemplu, doctorul în ştiinţe economice, deputat cu trei mandate parlamentare consecutive, profesorul Medicov Victor Yakovlevici).

Se vorbeşte în broşurile samizdat ale cercetătorilor profesionişti şi vorbesc oamenii simpli.

Eu o să mă străduiesc să prezint aici o scurtă argumentaţie a câtorva din aceste puncte.

Deci, să ne imaginăm că ţara a trecut la realizarea programului propus de Anastasia.

Fiecare familie care doreşte, să aibă dreptul de a obţine în mod gratuit un hectar de pământ pe care să-şi fondeze vatra familiei, cu dreptul de a-l lăsa moştenire urmaşilor. Recolta sau alte bunuri obţinute pe această proprietate, ca şi pământul de altfel, să nu fie supuse nici unei taxe.

Efectele acestei decizii vor fi următoarele:

— Ameliorarea perceptibilă a situaţiei ecologice.

După cum arată practica, oamenii care deja au primit pământ pentru moşii încep prin a planta puieţi de specii forestiere, în medie câte 200 – fiecare familie. Gardul viu, din arbuşti şi tufişuri cu fructe de pădure (bace) – circa 2000 de bucăţi, pomi fructiferi – circa 50.

În opinia analiştilor – ca o apreciere sumară – în cazul adoptării programului în discuţie la nivel statal şi al aplicării corecte al acestuia, familiile care şi-ar dori să-şi clădească vatra familiei în Rusia, ar fi, într-o primă fază, în jur de zece milioane.

Asta înseamnă că, încă din primii ani (unu-doi) de la adoptarea programului, oricare ar fi sau nu subsidiile, în ţară vor fi plantate două miliarde de tufişuri de fructe de pădure, douăzeci de miliarde de arbuşti şi cinci sute de milioane de pomi fructiferi. Şi asta ar fi doar începutul procesului[24]*.*

— Restabilirea fertilităţii solului.

După cum arată practica, un alt prim pas pe care-l fac oamenii care, primesc teren în folosinţă pe viaţă, nu în concesiune de scurtă durată, este de a restabili fertilitatea solului.

Şi asta nu se face doar prin împrăştierea de îngrăşăminte organice, ci printr-o metodă şi mai naturală – prin însămânţarea în primii ani a plantelor care regenerează solul.

— Soluţionarea chestiunii aprovizionării populaţiei ţării cu produse alimentare de bună calitate.

Vă mai amintiţi întrecerile între gospodării din vremea sovietelor? Vă amintiţi cum erau duşi studenţii, elevii şi întreprinderile la strângerea recoltei prin C.A.P.-uri şi Gostaturi? Am luat şi eu parte la astfel de iniţiative de masă: am săpat şi am strâns ceapa de pe terenurile

[24] "Ca să nu mai vorbim de pădurea ce se va crea cu timpul, ca factor esenţial în restaurarea ecologică a primordialităţii (n.r.)

Gostaturilor de lângă oraş.

Dar, chiar şi aşa, nu a fost niciodată atins un surplus de producţie în ţară. Tot atât de adevărat e şi că generaţiile mai în vârstă îşi amintesc de cartofii care se vindeau prin magazine, o treime putrezi, şi de legumele neprezentabile.

Apoi s-a declanşat mişcarea dacinicilor. Oamenii primeau câte şase ari de teren. Şi miracolul s-a petrecut. Datele statistice sunt arhicunoscute. Populaţia ţării, prin forţe proprii, fără niciun ajutor din partea ministerelor şi fără nazuri, a asigurat aproape 80% din producţia de legume (din nefericire, astăzi, condiţiile impuse dacinicilor sunt tot mai neprielnice – transportul este tot mai scump, au crescut taxele funciare, s-a scumpit energia electrică). Toate astea, pe o suprafaţă de doar şase ari, unde este imposibil să se creeze o adevărată economie, unde nu pot fi plantaţi pomi foarte înalţi, nu poate să fie ameliorat solul sau să se amplaseze bazine de retenţie a apei. Şi unde, în genere, se lucrează doar în zilele de odihnă şi fără o bogată experienţă sau cunoaştere.

Hectarul de pământ permite crearea unor condiţii mai favorabile unei bune economii. Printr-o organizare optimă a muncii, pe un metru pătrat, forţele necesare pot scădea de treizeci de ori. Nu dintr-odată, se înţelege, ci repet: printr-o planificare optimă. Astfel procedând, şi o dovedeşte atât experienţa deja asimilată, cât şi calculele teoretice, succesul în realizarea acestui program îl pot dobândi toţi producătorii din ţară.

Câteva cuvinte despre calitate. Cred că e de prost gust să presupunem că omul care cultivă produsele agricole pentru a-şi întreţine familia, va folosi îngrăşăminte chimice în sol. Sau că va cultiva produse manipulate genetic. Toată această spurcăciune intră în ţară la noi şi se vinde exclusiv datorită lipsei unei producţii agricole îndestulătoare. În prezenţa unei producţii abundente, pe primul loc va trece calitatea.

Sper să fi fost explicit...

— Creşterea de două-trei ori a salariilor din toate sferele de activitate economică, în lipsa inflaţiei cauzate de deprecierea valorii tuturor formelor de producţie internă naţională. Scăderea tensiunilor sociale.

Unii ar putea să gândească: ce legătură ar putea exista între realizarea programului „Vatra Familiei" şi majorarea salariului, să spunem, a unui şofer de troleibuz, a unui vânzător, a unei sore medicale sau a unui profesor? Există! Şi încă una directă şi nemijlocită.

Judecaţi singuri. Astăzi, aproape toate întreprinderile sunt privatizate, se află în mâinile unor privaţi. Acele figuri, pe care le numim oligarhi, îşi trag fabulosul câştig de pe urma a ce? În cea mai mare parte din minimizarea salariilor muncitoreşti. Şi ce sens ar avea ridicarea unui salariu de cinci mii de ruble, să zicem, la douăzeci de mii, de vreme ce, şi aşa, oamenii stau la coadă pentru a-şi găsi o slujbă. Oamenii, efectiv, nu au de ales.

Cu totul alta va fi situaţia în care, familia împroprietărită cu pământ obţine, prin munca sa, în jur de zece mii de ruble lunar (ceea ce este absolut real şi demonstrat în practică) susţinând cheltuieli minime de întreţinere. Nu plăteşte impozitele comunale, nu cheltuieşte bani pe deplasarea zilnică la şi de la locul de muncă şi nici pe mâncarea cumpărată la restaurantele din oraş. Astfel, pentru ca o întreprindere de stat sau privată să atragă un om care trăieşte pe moşia proprie, la muncă, ar trebui să-i ofere un salariu superior câştigului său cu cel puţin o dată jumătate sau două ori şi, pe deasupra, şi compensarea cheltuielilor de navetă şi de masă zilnică.

Actual, un oligarh, proprietarul unei uzine sau a unei întreprinderi privatizate, care operează în extracţia petroliferă, îşi permite un stil de viaţă londonez (ceea ce se şi întâmplă de fapt) şi poate obţine un câştig lunar de un milion de dolari, în timp ce muncitorul care-i asigură

acest câştig nu primeşte nici măcar a mia parte.

Această condiţie nu poate dura la infinit. Nemijlocit va duce spre revoluţie, privarea proprietarilor de întreprinderile lor şi răsturnarea guvernului care a permis această inechitate. Ieşirea este una singură: câştigurile să fie împărţite între toţi, în mod echitabil. Oligarhul nu va accepta asta de bună voie şi nu va rezolva circumstanţele ivite.

Noi vorbim despre relaţia dintre proprietarul unei moşii şi cel al unei întreprinderi de producţie. Dar şi celorlalţi cetăţeni de la oraş, care îşi duc existenţa la bloc, va trebui să li se majoreze salariile pentru a rămâne la muncă. Deoarece, şi în faţa lor, se vor arăta două variante: să rămână la muncă, continuând să trăiască în condiţiile de la oraş sau să demareze edificarea unui nou model de viaţă.

Ultima chestiune din acest capitol: cum va dispărea inflaţia şi de ce nu se vor ridica preţurile?

Inflaţia este totdeauna rezultatul unor determinate procese concrete, special declanşate. Mărirea preţurilor este doar efectul. Cauza o reprezintă înstrăinarea omului de condiţiile fireşti de viaţă. Nu e greu să ridici preţurile la benzină sau la alimente, atâta timp cât omul nu are drept de posesie a lor. El este total dependent. Dar, ia încercaţi să scumpiţi merele unui om care are livada lui. Ridicol. Benzina? Şi în asta există o limitare. Astăzi preţul benzinei este atât de crescut, încât, pentru a lucra un teren de două-trei hectare, este mult mai avantajos calul, care, printre altele, mai furnizează şi îngrăşăminte organice de primă calitate.

— Ameliorarea aproape instantanee a condiţiei demografice. Ameliorarea sănătăţii şi întinerirea populaţiei.

După cum e bine-ştiut, situaţia demografică din ţară este catastrofică. Nici măcar acest adjectiv nu se potriveşte. Dacă, în vreme de acalmie, populaţia ţării scade anual cu aproape un milion de suflete, atunci e

monstruos! Numele celor din guvernul unei astfel de ţări ar trebui ocultate populaţiei şi urmaşilor. Discuţiile despre imperiozitatea schimbării condiţiilor actuale sunt deja doar nişte penibile gânguriri, deoarece nu sunt în măsură să schimbe nimic. Ajutorul material acordat lăuzelor este, bineînţeles, binevenit. Şi totuşi, nici acest sprijin material nu schimbă substanţial nimic.

Istoria multimilenară arată un fapt: femeile încetează să mai nască copii atunci când nu întrezăresc pentru ei un viitor clar. În primul rând este necesară definirea unui plan bine conturat, de dezvoltare a întregii societăţi şi, concret, a familiei ca celulă centrală a acesteia.

Fondul Anastasia din oraşul Vladimir a făcut o anchetă în rândul familiilor care s-au reunit pentru a-şi pune bazele propriilor vetre. Dintr-un număr de peste două mii de familii interogate, o mie nouă sute nouăzeci şi cinci au răspuns că vor face copii. Câte trei şi chiar mai mulţi.

Cele care, din motive de sănătate, nu pot avea copiii lor, sunt pregătite să înfieze de la orfelinate. De ce se întâmplă aşa? E simplu: omul care creează minunata oază vie înţelege că creează veşnic şi vrea ca şi copiii să se bucure de viaţă.

Cât despre însănătoşirea şi întinerirea naţiunii, haideţi să vedem iarăşi practica. Observaţi-i pe bătrânii voştri cum se întremează şi întineresc primăvara când merg la „dacii”-le lor. Ce rost mai are să spunem că femeia însărcinată care mănâncă bucate ecologic-pure, care bea apă curată şi respiră aer curat, va da naştere la copii sănătoşi? Cu nemăsurat de mult mai sănătoşi decât cei de azi.

— Soluţionarea chestiunii securităţii naţionale. Reducerea conflictelor armate, începând chiar cu anii imediat următori, lichidarea definitivă a venalităţii, corupţiei, tâlhăriei şi terorismului.

Combativitatea şi spiritul moral al Forţelor Armate, inclusiv al forţelor Ministerului de Interne, se depărtează de valoarea 0 şi scad oscilând spre minus. Nu mai e un

secret pentru nimeni cât de dificil le vine comisariatelor militare să recruteze tineri pentru serviciul militar. Sustragerea de la serviciul militar printre tineri nu mai este considerată oprobriu, ci vitejie. Cei mai înstăriţi încearcă să se răscumpere, cei mai puţin norocoşi, să se „fofileze”, deseori recurgând chiar la auto-mutilare.

Tinerii recruţi pentru armată sunt, oarecum, „târâţi” din rândul nevoiaşilor. O astfel de armată nu ar putea să se apere de un inamic serios. Ba mai mult, ar putea fi periculoasă pentru însăşi ţara care o ţine.

Dar haideţi să încercăm să înţelegem, ce apără astăzi soldaţii Armatei Ruse? Patria – va fi răspunsul standard. Însă azi, conceptul de Patrie este perimat, şi multă lume cu greu îşi imaginează măcar ce e asta, Patrie. Nu demult, ofiţerii ruşi jurau credinţă Uniunii Sovietice, care le era Patrie. Dintr-odată, graniţele s-au schimbat şi parte din teritoriu a devenit străin. Formaţiunile militare dislocate pe aceste teritorii sunt considerate ocupante. Rămâne apărarea oamenilor de pe teritoriile rămase sub numele „Rusia”. A căror oameni, însă? A funcţionarilor care iau şperţ, a oligarhilor? A familiilor? Dar ofiţerul sau soldatul care purcede din familii sărace, de cine să le apere?

Propaganda lansată la nivel guvernamental de mai bine de zece ani îi tot trage cu „noi edificăm o societate civilizată şi democratică, după modelul occidental”. Acum imaginaţi-vă cum ar putea lupta soldaţii ruşi împotriva trupelor NATO sau americane, odată ce li s-a împuiat capul cum că aceştia ar fi civilizaţi şi evoluaţi, iar ei, prin deducţie, primitivi şi necivilizaţi? E absurd! Abracadabra psihologică sau tactică premeditată? Panaceul ieşirii din această fundătură ar fi armata profesionistă! Dar asta e o absurditate încă şi mai mare, deoarece armata profesionistă, din câte ştiu eu, este formată din mercenari care iau arma în mână şi, pentru bani, trag în oricine li se ordonă. Se supun celor care plătesc mai gras.

Din istorie sunt cunoscute nenumărate întâmplări în care guvernele ţărilor s-au temut să întoarcă acasă armatele de mercenari. Aşa s-a întâmplat şi în Roma Antică, şi există un real pericol şi în SUA. Local, există şi în Rusia. Armata profesionistă este pusă să lupte neîntrerupt şi, de preferat, nu pe teritoriul ţării care o deţine. Dacă această armată se întoarce în ţară, ea devine, inevitabil, utilă forţelor care se împotrivesc conducerii de moment sau se divide în formaţiuni mai mici, parte din care se transformă în bande.

Există foarte puţini mercenari luptători care să stea fără ocupaţie. Dacă nu li se dă de muncă, au grijă să-şi găsească singuri, şi pe specializare. O astfel de armată, formată din oameni care să lucreze pe bani, este foarte lesne de angajat.

Acum imaginaţi-vă bazele militare străine, dislocate în Gruzia[25], Turkmenistan sau în Ucraina.

Soldaţi acestora primesc o soldă de trei mii de dolari pe lună, în timp ce ai noştri doar cinci sute. Ce este de imaginat aici? Deja există cazuri concrete...

Aţi remarcat câţi profesionişti cu înaltă calificare, foşti ofiţeri KGB, lucrează astăzi ca ofiţeri de securitate prin structurile comerciale sau la băncile străine.

Aşadar, ieşirea? E una singură! Trebuie făcut neîntârziat ceva, ca aceşti soldaţi ruşi, ofiţeri şi generali să aibă ce să apere!

— Fiecare locotenent al Armatei Ruse, al poliţiei sau din Ministerul de Interne, odată cu primirea gradului de locotenent şi cu micuţa stea de pe epoleţi, va avea dreptul la un hectar de pământ în vederea edificării viitoarei Vetre de Familie.

Lotul să nu le fie oferit în locuri lăturalnice, ci pe terenurile de elită, special amenajate în vederea instituirii aşezămintelor. Ofiţerul să-şi poată alege hectarul în aceste zone şi, odată stabilit acolo sau când vine în

[25] Gruzia (cunoscută şi ca Georgia) - ţară din regiunea Caucazului de Eurasia. Fostă republică sovietică (n.t)

vizită, singur sau împreună cu părinţii, să sădească o livadă tânără, să sape un iaz şi să stabilească locul în care să fie ridicat cottage-ul.

Şi chiar dacă va fi transferat prin ordin, cu serviciul în alte zone ale ţării sau chiar în alte ţări, nu e nimic grav. Nu e nimic dacă va fi constrâns să locuiască periodic în cazărmi, în cămine pentru ofiţeri sau în corturi de campanie. Fiecare ofiţer al Armatei Ruse va şti că acolo, în locul ales de sufletul său, primăvara, înfloreşte livada micii lui Patrii, livada sa. Iar fecioara căreia el i-a căzut drag, la vederea steluţei de pe umeri, va înţelege că iubitul ei are un viitor, are o Patrie şi un cuib pentru viitorii săi copilaşi.

Şi chiar dacă, pentru moment, ea va împărtăşi cu iubitul ei dificultăţile vieţii milităreşti, oricum vor veni în vizite pe micuţa lor Patrie, vor visa şi îşi vor plănui viitoarea Vatră a Familiei. Vor decide unde să sape iazul şi unde să aşeze căsuţa.

Şi chiar dacă luna lui de concediu o vor petrece pe moşie, într-un cort, oricum ei vor trăi o fericire ce nu se poate compara cu altceva pe lume, fericire izvorâtă din viziunea minunatului lor neam din viitor.

Şi chiar dacă sunt încă mici, copăceii viitoarei moşii a neamului, şi gardul verde, abia răsărit, ele toate deja există, vor creşte şi vor înflori, aşteptându-i pe ei – creatorii lor.

— Dacă soţia ofiţerului rămâne însărcinată, statul, în termen de trei luni, trebuie să ridice în locul indicat de cei doi, pe terenul lor, un mic *cottage* după proiectul ales de viitorii părinţi, cu toate comodităţile (tehnologia modernă o permite).

Soţia ofiţerului rus îşi va petrece ultimele luni de sarcină în propria-i casă. Poate că împreună cu ea, în această casă, vor fi şi părinţii ei. Sau poate că va fi singură, trăind în bună megieşie cu sătenii. Dar, cel mai important – împrejurul şi înăuntrul fiinţei ei vor fi atâtea

emoţii pozitive! Deoarece va fi înconjurată de micuţa ei Patrie. A ei şi a iubitului ei...

Şi nu va trebui să meargă să nască pruncul peste hotare sau în vreun incubator, chemat cine ştie de ce, „casă de naşteri”. Îşi va aduce pe lume micuţul, soţia ofiţerului, pe moşia sa, aşa cum fac deja multe alte femei. Fie şi sub observaţie medicală, dar acasă la ea, în condiţiile plăcute şi binevoitoare ei, şi nu într-un pat care a auzit vaietul şi ţipătul atâtor sute de naşteri.

— Pruncul ofiţerului rus se va naşte numai în vatra neamului său.

Iar de s-o găsi undeva departe, în acel moment, tânărul locotenent va auzi, neapărat va auzi şi va simţi primul ţipăt de bucurie al pruncului său şi nu va trece niciun duşman prin Patria sa mare. El, tânărul locotenent, ofiţerul rus, nu-i va permite duşmanului să intre. Deoarece, în inima marii Patrii se află o altă Patrie mai mică, dar mai apropiată şi intimă lui.. Acolo unde iubita lui, prin livada înfloritoare, îl ţine de mânuţă pe fiul care se străduieşte să facă primii paşi din viaţă.

Societatea! Societatea noastră! Aceea care alcătuieşte statul, deja de pe acum poate face în aşa fel, încât tânăra mamă — soţia ofiţerului rus – să nu-şi facă griji pentru mâncarea pruncului ei. Ea să fie autosuficientă. Chiar de nu la fel ca soţiile oligarhilor. Nu are nevoie ea de răsfăţurile ieftine, cum ar fi, chipurile, maşinile costisitoare. Ea va avea mult mai mult — iubire şi viitor! Ceea ce e esenţial ea deja face – îşi întoarce Patria. Asta e munca ei cea mai importantă, sarcina cea mai semnificativă.

Societatea va trebui să-i plătească şi ei salariul, la fel de mare ca al soţului. E puţin, ce-i drept, pentru măreaţa ei creaţie, însă fie ca acesta să fie primul pas spre un început de bunăvoinţă a societăţii şi statului.

Această posibilitate există deja, şi fără bătaia de cap cu găsirea soluţiilor economice rentabile.

Conducta de petrol revarsă peste Rusia o ploaie cu

dolari. Atunci cum se face că o picătură din această ploaie nu se revarsă şi peste ofiţerul rus, peste a sa soţie, copil şi micuţă Patrie?

Cine a rânduit aşa, ascunzându-se prefăcut în dosul panaceului tuturor necazurilor – democraţia?

Să fie asta democraţia – când ofiţerii şi soldaţii ruşi necăjiţi sunt obligaţi să-i apere pe bogătaşi şi căsoaiele lor de pe şoseaua Rublevkaya[26] şi pe alţii ca ei din toate regiunile ţării?

Asta nu e democraţie, ci delirocraţie!

Şi dacă nu schimbăm acest delir, nu vom avea niciodată siguranţă şi pază.

Nu o va avea nici cetăţeanul de rând, nici preşedintele şi, mai, ales, nici marii şi micii oligarhi. Corupţia, narcomania şi miliţianul – devenit de râsul tuturor – care strânge taxele de la şoferi, vor dispărea, dacă vom ieşi din această aiureală.

Ia să-mi spuneţi, de ce trebuie să stea un inspector de circulaţie pe stradă şi să-şi umple plămânii cu praful de pe drum şi cu gazul de eşapament de la maşinile scumpe sau mai puţin, care-i trec pe alături? De ca şi cum ei, toţi, ar fi inteligenţi, iar el un prostănac. Stă şi le garantează lor siguranţa, primind pentru asta un salariu de cerşetor.

Dar dacă nu adună taxele de la proprietarii acestor maşini, îl iau peste picior rudele, îl socotesc anormal, soţia îl „regulează”, iar copiii se îndepărtează de tatăl lor, care nu este în stare să le cumpere nici măcar o pereche de blugi demodaţi.

Iar de propria siguranţă nu-şi face probleme. Dacă-l dau afară – nu-i mare pierdere. Serviciul acesta, dacă ar fi să-l facă onest, nu ar întreţine familia. Înseamnă că trebuie să-şi caute altul. Dar care? Care, pentru a putea atât să muncească cinstit, cât şi să se descurce?

N-are încotro – stă în fum şi în praf pe marginea

[26] *Rublevkaya* (se pronunţă *Rubleovkaia*) - o stradă faimoasă din Moscova, supranumită *„Beverly Hills-ul* noilor bogătaşi ruşi" (n.t)

drumului şi adună taxele. Iar societatea nu-l dezaprobă, ci i le plăteşte. Ce să facem – gândeşte lumea – toţi am putea deveni aşa. Iar asta e îngrozitor! Deoarece ne obişnuim aşa! Şi încetăm să mai visăm la alte conjuncturi.

Ne obişnuim cu oastea de prostituate, cu copiii străzii şi cu hoţii. Şi cu show-ul numit alegeri! Ori, poate că nu ne obişnuim noi, ci ne familiarizează altcineva?

Nu demult, cel mai îngrozitor pentru cei care trăiau la ţară, era să nu fie judecaţi de obşte ca fiind „femeie uşoară" sau „el nu e un bun gospodar".

Eu zic că astfel de vremuri trebuie să se întoarcă. Negreşit se va întoarce vremea în care cea mai plăcută apreciere a obştii va fi „el este un om cumsecade", „are copii sensibili şi bine crescuţi" sau „ce mai gospodărie are!".

Uite, atunci nu va mai fi niciun fel de criminalitate, corupţie sau narcomanie. Aceste vremuri vor veni negreşit!

***

Pe băncuţă, la umbra livezii, şade un vârstnic cărunt şi o mângâie tandru pe creştetul bălai, pe nepoţica de trei anişori, chircită la pieptul lui. Nepoţelul de unsprezece ani a luat de pe spătarul băncuţei tunica de general şi încearcă s-o îmbrace. Pe epoleţii tunicii strălucesc două stele mari. Cândva erau doar două steluţe mici de locotenent.

Dar nu asta contează, gândeşte generalul sur privind la nepoţei. Important este că a apucat să creeze şi să grijească de această livadă pentru nepoţeii lui, să facă iazul şi încântătorul spaţiu al Vetrei Familiei, al micuţei lui Patrii din inima Rusiei. A grijit de Rusia. Şi Ea a înflorit! Patria sa! Vântişorul răcoros poartă îmbătătoarele arome prin întreaga lume... Iar vânturile interplanetare vestesc altor lumi înflorirea Pământului. Ard stelele pe cer, de

invidie albă[27] înfocate, şi visează să-i întâmpine pe oaspeţii de pe Terra, pe înţelepţii şi luminoşii fii şi fiice ale lui Dumnezeu. Întocmai aşa va fi! Pentru moment însă... Voi auziţi, locotenenţilor, cum zvâcneşte, ca un clopot, inima Pământului Rusesc? Cum imploră: „Luaţi-mă, câte-un petecuţ, şi pe mine sădiţi livezi!

O să vă întorc fiecăruia dintre voi Raiul şi o să vă dăruiesc vecinicia! Auziţi? Negreşit veţi auzi!"

— Sistarea scurgerilor de capital din Rusia şi întoarcerea capitalului in ţară. Întoarcerea resurselor intelectuale.

Eu pot demonstra teoretic că, urmând cu stricteţe programul Anastasiei, aşa ceva este realizabil. Teoretic, o dovedesc deja cercetători cunoscuţi şi studenţi cu diplomă.

Pe chestiunea asta s-ar putea intra în polemică. Dovezi de netăgăduit pot fi aduse doar de practică. Şi asta s-a întâmplat deja. Într-un aşezământ deja consolidat, fără un statut juridic, au început să sosească oameni din străinătate. De exemplu, eu cunosc un caz în care, într-un sătuc din apropierea oraşului Vladimir, îşi înalţă casă o tânără pereche din SUA şi un profesor din Turkmenia. Aşa ceva se întâlneşte în multe aşezăminte nu doar de pe teritoriul Rusiei, ci şi al Ucrainei.

Oamenii, nemaiputând aştepta legiferarea împroprietăririi cu pământ, încearcă să se adapteze legilor existente şi îşi cumpără terenuri. Îşi cumpără Patria. Datoria societăţii şi a statului este de a le întoarce aceşti bani. Altminteri va cădea afuriseala pe acela care se va încumeta să ceară mită de la omul născut acolo pentru că a îndrăznit să-şi grijească pământul pe care s-a

[27] invidie albă – un concept care se vehiculează printre popoarele slave (cu precădere la ruşi) care presupune două tipuri de invidie: a) neagră – atunci când cel invidiat este totodată şi urât şi i se doreşte răul; b) albă – atunci când invidiatul este privit admirativ şi ca exemplu demn de urmat (n. t)

născut.

Şi nu mai puţin, oamenii se vor întoarce, chiar dacă, pentru moment, doar câte unu'. Ceea ce se va petrece de-a lungul evoluţiei pozitive a evenimentelor – adică după aprobarea legilor de împroprietărire cu pământ a fiecărei familii doritoare, pe care să-şi încropească Vatra Familiei – judecaţi singuri.

Scrisoare adresată Preşedintelui Rusiei, din Germania

Către Administraţia Prezidenţială a Federaţiei Ruse Slaraya Ploshadi' 4,102132, Moscova

Anastasia e. V Schuetzlerbergstr. 43 D-67468 Frankeneck Telefon: +49 6325 955 99 39 Fax: +49 632518 38 59
www.anastasia-de.com
e-mail: info@anastasia-de.com

Stimate d-le Preşedinte al Rusiei, Vladimir V. Putin! Aceasta este o scrisoare scrisă de un cetăţean al fostei Uniuni Sovietice, stat care acum nu mai există. Din diverse motive, mulţi dintre noi am emigrat peste hotare. Germania a devenit ţinta a peste trei milioane de emigranţi din fostele state ale URSS. Mergând acolo şi dând peste „raiul civilizat" occidental, mulţi dintre noi am conştientizat că, odată cu toate astea, am pierdut Patria, fără de care omul nu poate trăi niciodată în deplina fericire.

Astăzi, în Rusia s-a făcui auzită o idee inedită, care îi garantează omului sănătatea fizică şi morală, idee deja îmbrăţişată de foarte multă lume din diferite ţări, totodată şi din Europa Occidentală. Mulţumită acestei idei, noi am înţeles că tocmai Rusia are, în aceste vremuri, acel potenţial spiritual necesar renaşterii unui om armonios şi edificării unei ţări armonioase.

Mai multe detalii ale acestei idei se pot cunoaşte din cărţile lui Vladimir Megre, sub numele de Cedrii sunători ai Rusiei, *care au fost vândute într-un tiraj total de şase milioane ide exemplare. Prin aceste cărţi ale lui Megre, ruşii, cetăţeni ai ţărilor din CSI şi ai altor state, au primit acea nouă şi minunată speranţă de renaştere, de care are nevoie fiecare om, familie şi ţară.*

Esenţa ideii se conturează în următoarele aspecte:

Fiecare familie sau cetăţean trebuie să beneficieze de dreptul de a primi gratuit un hectar de pământ, pe care să-şi orânduiască micuţa sa Patrie, vatra neamului, care va trebui să poată fi transmisă ca moştenire din generaţie în generaţie. Omul se naşte pe Pământ, aşadar are dreptul de a poseda o bucată de Patrie a sa, de care să grijească cu propriile mâini, cu mâinile mai multor generaţii ale familiei sale.

Într-una din intervenţii, Dumneavoastră aţi afirmat că

Rusia s-a născut şi a trăit îndelung la ţară, pe pământ şi că aceasta este calea ei. Noi suntem de acord cu asta! Înfruptându-ne din fericirea civilizaţiei apusene, noi am realizat concret că traficul de narcotice, prostituţia, copiii străzii, tâlhăria şi criminalitatea sunt realizări ale acestei faimoase civilizaţii. Ca să nu mai vorbim despre problemele cele mai pregnante ale Europei – cea ecologică şi demografică. Tot acest pachet de probleme îl primeşte şi Rusia, în timp ce pune în aplicaţie această reorganizare după modelul occidental. Astăzi, multă lume din Occident este conştientă că făgaşul pe care au apucat-o statele democratice occidentale duce spre o fundătură, ca să nu spunem spre autodistrugere.

Rusia a trăit grele încercări de-a lungul mai multor secole, efectul cărora a favorizat modelarea unui spirit deosebit al poporului. Şi mulţumită acestuia, ruşii, în epoca înspăimântătoarei crize ecologice şi spirituale, vor putea să se oprească pe marginea prăpastiei şi, în pofida tuturor vicisitudinilor, vor putea da naştere nu numai unei idei naţionale, ci unei vieţi noi, totodată şi să preîntâmpine o catastrofă care ar putea nimici umanitatea întreagă.

Noi, cetăţeni ai fostei Uniuni Sovietice, am realizat profund semnificaţia expresiei Patrie! *Primind cetăţenia străină sau rămânând cu a noastră, mulţi dintre noi am înţeles că sufletul şi inima au rămas în locurile în care ne-am trăit cea mai mare parte a vieţii.*

Ne dorim să ne întoarcem în Rusia şi să începem crearea Vetrelor Familiei şi edificarea unui nou tip de aşezământ. Activitatea legată de crearea Vetrei Familiei va duce la o întoarcere pozitivă în modul de viaţă al unei mari părţi a societăţii. Suntem conştienţi că foarte multe depind de noi înşine, de eforturile noastre, de pricepere şi experienţă. Mulţi am învăţat, aici în Europa, noi profesii, am studiat limbile străine, parte din noi au deja propria lor afacere. Nu puţini suntem aceia care am început să studiem experienţa asimilată de aşezămintele ecologice

occidentale şi prelucrarea neconvenţională a pământului.

În aceste aşezăminte vom construi autonom şcoli, cluburi şi spitale. Ajutorul statului nu va fi vital, întrucât printre noi se află foarte mulţi specialişti în diverse domenii. Mijloacele şi oportunităţile, suntem pregătiţi să le găsim singuri.

Aceste iniţiative vor duce la ridicarea nivelului de trai al majorităţii populaţiei. Terenurile, până acum neutilizate, abandonate sau secătuite, vor redeveni livezi rodnice, în care se va naşte o nouă generaţie de ruşi cu o nouă conştiinţă, o nouă accepţie a lumii şi o nouă viziune a vieţii.

Totodată, noi dorim să-i ajutăm pe familiari şi pe cei apropiaţi, care azi trăiesc în Rusia şi CSI, ceea ce va duce la soluţionarea chestiunii tineretului, a muncii şi problemei locuinţelor. Suntem dispuşi de pe acum să punem la contribuţie eforturile mai multor generaţii ale neamului nostru, de asemenea, şi priceperea, experienţa, cunoştinţele şi banii necesari edificării unei Patrii puternice, mândre şi măreţe – -Rusia!

În vederea realizării acestei idei, noi cerem soluţionarea următoarelor aspecte:

— Fiecare familie sau cetăţean particular să primească dreptul de a fi împroprietărit în mod gratuit cu un hectar de pământ, în folosinţă pe viaţă, transmisibil pe cale ereditară şi fără drept de revânzare, pentru a-şi întemeia pe el Vatra propriului neam.

— Simplificarea procedurilor de dobândire a cetăţeniei ruse de către aspiranţii la crearea propriei micuţe Patrii şi a măreţei Rusii, născuţi pe teritoriul RSFSR[28] sau a altor republici din fosta Uniune Sovietică şi care aveau cetăţenie URSS.

---

[28] *RSFSR* (*РСФСР*: Российская Советская Федеративная Социалистическая Республика) - Republica Sovietică Federativă Socialistă Rusă - aşa era denumită, în epoca URSS, Federaţia Rusă de azi (n.t.)

Cu respect, un viitor cetăţean al Rusiei.
Germania, 160 de semnături.

***

Din păcate, la această scrisoare nu s-a răspuns niciodată din Rusia. Nici măcar un răspuns oficial din partea cel puţin a unui funcţionar… Cetăţenii vorbitori de limba rusă din Germania păstrează chitanţa poştală care atestă primirea scrisorii lor de către Administraţia Prezidenţială a Rusiei. Ce să facem? A devenit lege. Nu ne evită numai pe voi, ci şi pe noi, cei de aici, din Rusia.

Pe saitul din Internet se află postată o rubrică completă cu scrisori scrise şi în engleză, adresate Preşedintelui Rusiei. De cinci ani, oamenii scriu pe aceeaşi temă – a Vetrei Familiei – însă niciun răspuns la niciuna dintre aceste scrisori. Nici la cele colective, nici la cele individuale.

După cum curând veţi înţelege, altfel nici nu putea să fie, deoarece în Rusia există anumite forţe poziţionate mai sus decât Preşedintele şi Guvernul. Se cred şi deasupra poporului, însă eu zic că degeaba se cred ele aşa sus-puse. Deasupra unui popor narcotizat, ah, desigur, este posibil. Dar deasupra poporului în inimile căruia trăieşte deja visul viitorului şi dorinţa arzătoare de a-l realiza, nu stă şi nici nu poate să stea vreo forţă!

Sunt constrâns să vă răspund eu, dragi foşti concetăţeni, atât în numele funcţionarilor, cât şi al Preşedintelui.

Înainte de orice, vă mulţumesc tuturor celor care, în momentul de faţă, vă duceţi traiul în Germania, America, Israel, Polonia, Cehia şi Slovacia, în Italia şi Franţa, în Gruzia, Bielorusia, Kazahstan şi Mongolia. E meritul eforturilor voastre că aceste cărţi despre Anastasia au fost traduse şi tipărite în ţările în care trăiţi acum. Eu nu vă ştiam, deci nu puteam să vă cer aşa ceva. Dar ştiam şi

ştiu altceva. Ştiu cum v-au vibrat inimile şi cum aţi mers la editori şi la traducători, iar când nu v-au înţeles, cum v-aţi chinuit să traduceţi şi să publicaţi singuri cărţile mele. Ca de exemplu în Cehia şi Slovacia, în Canada şi în America.

Apoi aţi fost înţeleşi! Eu am simţit asta pentru prima oară în Germania, luând cuvântul în faţa cititorilor din Berlin şi Stuttgart. Nemţii vorbitori de rusă, emigraţi din Rusia în Germania, au umplut sălile alături de localnicii care nu înţelegeau limba rusă. Erau aproape în număr egal. Ştiu că localnicii nu prea sunt prietenoşi cu nemţii emigraţi din Rusia, însă aici stăteau împreună cu toţii şi se străduiau binevoitori să-şi explice unii altora traducerea, cu siguranţă, nu întotdeauna inteligibilă. Înainte, îi consideram pe nemţi o naţiune pedantă şi nu foarte emotivă. Însă viaţa mi-a arătat contrariul. Tocmai un fermier neamţ, citind cărţulia despre Anastasia, s-a urcat în maşină şi a plecat în Siberia. A plecat neştiind limba, drumurile ruseşti, poliţia şi clima. Şi a ajuns. S-a întors acasă şi a adus prietenilor dulciuri din Rusia.

Bineînţeles, le mulţumesc şi tuturor celor care, din proprie iniţiativă şi uneori chiar pe propriii bani, au tradus şi publicat cărţile în străinătate. Însă secretul nu stă doar în cărţulii. Important este altceva. Vă mulţumesc pentru înţelegere şi pentru sprijinul acordat răspândirii ideilor şi viselor din Siberia. Astăzi, acest vis nu mai este doar rusesc. În mare parte este şi al vostru. Vă doresc să-l protejaţi, să-l materializaţi şi să-l lăsaţi copiilor spre desăvârşire.

Nu contează cine a făcut mai mult: Anastasia cu dezvăluirile ei fervente, cărţile sau toţi cei care au aprins ideile şi le-au purtat ca pe nişte făclii.

„Eu, lumii, Sufletul meu întreg îl dau, al meu suflet în oameni îl sădesc. Pregăteşte-te, răule, de pe Pământ să pleci”, a spus Anastasia

Atunci am gândit că erau doar vorbe. Însă viaţa a dovedit că nu erau simple vorbe.

Visul ei a aprins mici focşoare în sufletele a milioane de oameni, răspândiţi în toate ţările, oameni de diferite naţionalităţi şi culte. Acest vis nu mai este doar visul Anastasiei! Acum este comoara statornică a multor oameni. Acum visul este de veac şi veşnic!

Hectarul, un petecuţ de pe planeta Pământ

Aud uneori: „De ce te pune pe jar hectarul de pământ? Există lucruri mai importante”. Eu socot că nu există, la ora actuală, ceva mai important decât întoarcerea Pământului la starea sa primordială.

Tocmai de asta şi vorbesc despre hectar. În această chestiune stă ceva mult mai important. Nu sunt totdeauna atât de priceput, inspirat, inteligent; ori poate

că nu sunt într-atât de temperamental pentru a explica această importanţă oamenilor, dar când reuşesc este o victorie!

Uitaţi un caz. Era în 2003. Elveţia. Zürich. La un forum internaţional. Am fost invitat de către organizatori şi mi s-a oferit posibilitatea să intervin. Am început să vorbesc despre ideea nou-născută în Rusia. Sala nu prea părea entuziasmată.

Întrebare din sală:

— Cum asociaţi Dumneavoastră hectarul de pământ devenirii spirituale a omului? Probabil că, pentru Rusia, chestiunea prelucrării pământului este importantă, în Europa aceste aspecte au fost deja soluţionate. Noi, aici, ne-am adunat pentru a dezbate spiritualitate.

Puţin emoţionat, am răspuns:

— Eu vorbesc despre hectarul de pământ, despre Vatra Neamului, iar unii gândesc că acestea sunt lucruri primitive. Trebuie să vorbim despre ştiinţele faimoase şi despre spiritualitate, întrucât acestea simt temele prestigiosului forum european. Am fost informat de organizatori că, în acest moment, în faţa mea, în sală se află remarcabili pedagogi-reformatori, filozofi şi scriitori din Europa, care vor trata tema spiritualităţii. Pe lângă ei mai sunt prezente şi alte figuri, nu mai puţin cunoscute, care vor dezbate tot pe această temă. Tocmai pentru că-mi dau seama pe cine am în faţă, în sală, vorbesc despre hectarul de pământ.

Stimabili domni, eu sunt cert că astfel de concepte, cum ar fi dragostea, spiritualitatea, trebuie să-şi găsească negreşit materializarea.

Hectarul de pământ despre care amintesc eu şi despre care vorbeşte şi Anastasia, nu este doar un simplu hectar de pământ Este acel spaţiu prin intermediul căruia, voi vă puteţi conecta cu Cosmosul. Asupra acestui spaţiu, şi implicit asupra voastră, vor acţiona toate planetele Universului. Ele vă vor fi prietene, ajutoare şi co-creatoare.

Uitaţi ce se întâmplă după legile naturii: până şi cea mai mică floare de romaniţă este, la rândul ei, conectată cu Cosmosul, cu planetele şi cu Soarele. Floricica îşi deschide petalele la răsăritul Soarelui şi le închide la apus. Floarea şi soarele sunt unite în armonie. Nici trilioanele de kilometri, anii lumină, nu le pot separa. Ele simt împreună – măreţul soare şi micuţa floricică terestră. Şi sunt conştiente amândouă că doar împreună pot fi creatoarele măreţei armonii universale.

Însă planta terestră nu reacţionează doar la soare. Reacţionează şi la alte stele, reacţionează la om şi la energia sentimentelor lui.

Savanţii au efectuat un astfel de experiment. Au montat senzori pe o plantă de apartament – pe o floare. Acele aparatelor au înregistrat subtile impulsuri energetice, produse de floare. În cameră au fost introduşi, într-o anumită secvenţă, mai mulţi oameni. Unu' a trecut fără să-i dea atenţie, altul a stropit-o, al treilea i-a rupt o frunzuliţă. Aparatele au stabilit că, în prezenţa celui care i-a rupt frunzuliţa, planta începea să se agite, iar acul indicator oscila.

Un alt fenomen, adesea întâlnit: florile se ofilesc când stăpânul pleacă de acasă. Cu alte cuvinte, se înţelege că toate plantele reacţionează la om. Pot să-l iubească şi, tot atât de bine, să nu-l iubească. Prin urmare, pot să-şi informeze stelele despre iubirea sau neiubirea lor.

Acum imaginaţi-vă că aveţi un spaţiu al vostru – un hectar de pământ. Nu un hectar pe care doar să cultivaţi cartofi destinaţi vânzării, ci un hectar pe care aţi început să creaţi, având un anumit nivel de conştiinţă, de spiritualitate.

Voi aveţi un teritoriu al vostru, pe care cresc numeroase plante, cultivate nu de persoane angajate, ci nemijlocit de voi. Fiecare plantă, fiecare fir de iarbă vă tratează cu iubire. Şi tocmai aceste plante, aceste creaturi vii, sunt în stare să strângă pentru voi toate cele mai bune energii din Univers. Să le strângă şi să vi le

dăruiască. Plantele nu se nutresc numai cu energia pământului. Doar ştiţi că există plante care cresc şi fără sol.

Cu cinci mii de ani în urmă, în Egiptul Antic trăiau sacerdoţi, care au fondat numeroase religii. Aceşti sacerdoţi ghidau popoare întregi şi erau cei mai avuţi oameni ai vremii. Aveau în beciurile palatelor cufere pline cu aur şi comori, stăpâneau o multitudine de ştiinţe, faraonul venea la ei după sfat şi bani. Însă fiecare dintre aceşti sacerdoţi sus-puşi îşi avea hectarul său de pământ pe care nu-l muncea cu ajutorul slavilor. Aceşti oameni, atât de bogaţi şi învăţaţi, cunoşteau secretul hectarului. Pe zidurile templelor sacerdoţilor Anticului Egipt era inscripţionat: „Nu-ţi însuşi hrana slugii tale”. Acesta este un exemplu.

Iată un altul. În Roma Antică, senatorii dăduseră o dispoziţie care prevedea: dacă sclavul se pricepe la munca pământului şi i-a fost dat pământ în posesie, atunci acesta putea fi vândut altui stăpân doar împreună cu pământul, pentru a nu permite accesul străinilor la culturile de pe acesta. De ce au dat senatorii romani pământ unor sclavi? Pe deasupra şi bani, cu care sclavii să-şi ridice case? Pentru un singur motiv – pentru a le cere în schimb 10% din recolta cultivată şi impregnată cu iubirea şi grija celor ce-o creşteau. Doar o astfel de recoltă poate aduce beneficii.

Atât sacerdoţii egipteni, cât şi senatorii Romei Antice ştiau care erau alimentele prielnice omului. Produsele pe care le mâncăm noi acum, sub nicio formă nu ar trebui întrebuinţate în acest scop, deoarece reprezintă hrană *moartă.* Există o diferenţă abisală între fructul pe care-l rupeţi de pe ram şi-l mâncaţi imediat şi celălalt, vândut la magazin. Şi secretul nu stă doar în faptul că acesta este veşted, ci în faptul că nu are nicio energie. Nu poate nutri sufletul uman. Nici nu vreau să pomenesc despre faptul că lumea noastră tehnocrată a creat acele soiuri vegetale, de tip mutant.

În condiţiile în care voi nu posedaţi hectarul vostru de pământ, nu veţi găsi nicăieri alimente care să vă fie prielnice sănătăţii. Puteţi să cumpăraţi pe bani, legume. Dar să ştiţi: acestea nu au crescut pentru voi! Îndeobşte nu au crescut pentru om. Ele au crescut pentru bani.

Nu există boală pe care să n-o poată îndepărta Spaţiul de Iubire, acel spaţiu pe care voi să-l creaţi cu mâinile şi cu sufletul vostru.

Omul este fiul lui Dumnezeu. Lumea vegetală şi animală, aerul şi spaţiul care ne înconjoară sunt, şi ele, tot creaţii ale Lui. Iar totul la un loc nu este altceva decât materializarea visului Dumnezeiesc. Dacă cineva se consideră om de înaltă spiritualitate, atunci să arate materializarea spiritualităţii sale.

Imaginaţi-vă că acum, de sus ne priveşte Dumnezeu. Şi-l vede pe unu' din fiii Săi conducând tramvaiul, pe altul ridicând o clădire, pe altul stând în dosul tarabei la magazin – pe vânzător. Aceste profesii nu le-a lăsat Dumnezeu. Ele sunt pentru robi. Dumnezeu nu a vrut ca fiii Săi să fie robi. El a creat o lume încântătoare şi i-a dat-o moştenire copiilor Săi. Credeţi în El şi vă bucuraţi! Dar pentru asta, lumea trebuie înţeleasă. Înţeles ce înseamnă Luna şi înţeles ce înseamnă planta numită *Coada şoricelului.*

Dar ce este hectarul de pământ? Este acel loc în care omul să muncească cu sudoarea frunţii? NU! Este acel loc în care omul, îndeobşte, nu trebuie să lucreze! Este acel loc de unde omul poate să ghideze lumea. Spuneţi-mi, cine-i aduce mai mare bucurie lui Dumnezeu: un om care conduce tramvaiul sau unul care a transformat o bucăţică de pământ, chiar şi una foarte, mică, în Rai? Desigur, al doilea!

Ar trebui să i se explice omului contemporan cum să-şi croiască drum în Cosmos sau cum să valorizeze planeta Marte sau Luna? Nu! Nu trebuie! Întrucât şi acolo vor apărea armele şi mizeria, întrucât şi acolo vor izbucni războaie ca şi pe Pământ. Şi totuşi, omul a fost conceput

să stăpânească şi alte lumi. Dar asta se va întâmpla doar atunci când va înţelege şi va valorifica cum trebuie, Terra. Metoda de valorificare a planetelor Universului nu este nici pe departe tehnologică, ci psiho-telepatică.

Omul va trebui mai întâi să descopere în ce stă frumuseţea lumii.

Oraşul vostru, Zürich, este considerat frumos. Putem spune de mii de ori că este frumos, dar ce anume e aşa de frumos la el? Nu-i vorbă, e totul foarte curat şi aici trăiesc oameni foarte înstăriţi. Dar poate fi, oare, frumos pământul învelit, iată, în acest asfalt? Să fie chiar aşa de bine că doar în determinate locuri cresc oaze verzi? Să fie pozitiv că în centrul oraşului vostru moare măreţul copac — cedrul? Se intoxică cu fum. Se asfixiază de la gazele de eşapament. Şi nu moare doar el, nu se asfixiază doar cedrul... De la aceste gaze se otrăveşte şi omul care merge pe strada asta.

Ar trebui să medităm la ce-am făcut pe acest Pământ. Şi, mai bine să vorbim pe faţă. Haideţi, fiecare din noi să luăm câte o bucăţică de pământ, să folosim întreaga noastră inteligenţă şi spiritualitate, şi să plăsmuim un colţ de Rai, fie el cât de mic, dar concret. Şi să preschimbăm acest mic petic de pământ de pe marea planetă, într-o livadă înfloritoare, materializându-ne spiritualitatea, aşa cum a făcut Dumnezeu. Dacă asta o vor face milioane de persoane din toate ţările lumii, atunci întregul Pământ va deveni o livadă înfloritoare şi nu vor mai exista războaie, deoarece milioane de oameni vor fi ocupaţi cu măreaţa creaţie. Şi chiar de va merge rusul în Elveţia sau în Germania, o va face doar pentru a-şi bucura ochiul cu încântătoarele oaze vii şi pentru a schimba experienţa materializării realei spiritualităţi.

Rusia, din păcate, acum face eforturi să imite Apusul. Politicienii ruşi, în prelegerile lor folosesc expresii monotone, vorbind despre ţările occidentale ca despre ţări *dezvoltate, civilizate* şi îndeamnă populaţia să atingă acelaşi nivel de *evoluţie* şi *civilizaţie.* Politicienii noştri nu

întrevăd ceea ce nu numai că s-ar putea atinge rapid, dar şi depăşi semnificativ. Dar, ca aşa ceva să aibă loc, trebuie să se alerge în sens contrar.

Eu nu am nicio intenţie să înjosesc sau să jignesc civilizaţia voastră, occidentală. Doar că, dacă noi vrem să vorbim despre spiritualitate, suntem datori să fim sinceri unii faţă de ceilalţi. Spiritualitatea nu poate fi apreciată doar în baza bunăstării materiale sau al nivelul tehnologic atins. Această cale unidirecţională de dezvoltare tehnocrată a umanităţii poartă inechivoc spre prăpastie, iar voi, cei adunaţi aici, fără îndoială, vă daţi seama de asta. Dacă-i aşa, atunci ar trebui să vă daţi seama şi de faptul că, pe calea spre prăpastie pe care alergăm acum, voi sunteţi înaintea noastră. Încercaţi să vă opriţi şi să gândiţi. Ce s-a întâmplat cu lumea? Dacă înţelegeţi, strigaţi-le celor care aleargă în urma voastră: „Opriţi-vă, oameni buni, nu mai alergaţi! Aici e o prăpastie şi noi suntem în gura ei. Căutaţi o altă cale!”

Împreună, noi toţi, ascultându-ne inimile, ar trebui să trecem de la vorbele de duh la materializarea lui. Un hectar reprezintă doar un punctişor pe faţa Terrei însă milioane de astfel de punctişoare vor transforma Pământul într-o livadă înfloritoare. Miliardele de petale de flori, zâmbetele fericite de copii şi vârstnici vor înştiinţa Universul:

—Oamenii Pământului sunt pregătiţi pentru a crea!

—Te aşteptăm, Omule, vor răspunde planetele Universului.

—Te aşteptăm, destoinic fiu al lui Dumnezeu!

Bazele măreţei schimbări de pe Pământ au fost puse în mileniul nostru. Zeci de mii de familii ruse au aspirat deja la hectarul lor de pământ. Tatăl şi mama care au zămislit cu adevărat Spaţiul de Iubire pentru ai lor copii, sunt mult mai spirituali decât cei mai renumiţi înţelepţi care doar vorbesc despre spiritualitate.

Fie ca din pământ să crească sufletul fiecărui om, sub forma unei minunate flori, unui falnic pom cu fructe

parfumate şi fie ca toate acestea să se petreacă pe fiecare hectar de pe planeta noastră.

După aceste cuvinte, în sală s-a lăsat o linişte desăvârşită, care s-a prelungit câteva minute. Apoi a izbucnit o explozie de aplauze.

Am luat cuvântul la Zürich şi a doua zi. Şi din nou sala era plină. Erau prezenţi şi foştii noştri compatrioţi.

Cred că nu am reuşit să vorbesc îndeajuns de cursiv, mai ales prin intermediul translatorului. Însă, oamenii nu au părăsit sala, au rămas şi au ascultat, deoarece, în acea sală, atunci nu le-am vorbit numai eu, ci şi o măreaţă forţă. O forţă simplă, concretă şi, totodată, neobişnuită, de milenii rămasă în adâncul sufletului uman – nostalgia vieţii de om-făurar.

Şi-atunci, eu am gândit: „Neapărat trebuie ca cineva să dovedească că se vor întoarce în Rusia toţi fiii şi fiicele, de vântul neprielnic departe purtaţi. Se vor întoarce!” Vă amintiţi cuvintele Anastasiei:

„În Rusia, în această zi, vor sosi oaspeţii! Toţi cei pe care i-a născut, vor veni ca Atlanţii Pământului! Prodigioşi se vor întoarce toţi Fiii Săi! Fie ca barzii, peste tot, să cânte din chitare. Bătrânii vor scrie scrisori copiilor, iar fiii, toţi, părinţilor. Şi noi doi, Vladimir, tineri vom fi, aşa cum tineri, odată, toţi oamenii vor fi”.

Autoritatea populară

Aş vrea să mai adresez încă un apel-rugăminte cititorilor cărţilor din seria *Cedrii sunători ai Rusiei.*

În momentul actual are loc procesul demarat de voi, de realizare a programului popular de dezvoltare a Statului Rus. O parte din articole sunt publicate prin almanahuri, o altă bună parte sunt postate pe Internet, pe saitul *Anastasia.* Am remarcat că materialele, în

marea lor majoritate, sunt interesante. Printre toate aceste materiale, însă, se vorbeşte relativ puţin despre chestiunea autorităţii. Însă acest aspect este deosebit de important. Aş vrea să vă invit să ne gândim împreună. Pentru început vă fac cunoscute concluziile trase de mine.

Autorităţile se succed des. În doar ultimii o sută de ani, oamenii au trăit atât sub ţarism, cât şi sub comunism. De asemenea, am avut şi o serie întreagă de conducători democratici. Autorităţile se succed, însă viaţa nu se îmbunătăţeşte. De ce? Pentru că la conducere vin tot timpul oameni răi? Nu cred. Mai degrabă aş spune că sistemul implementat de mai mulţi politicieni veniţi la putere neutralizează capacitatea funcţionarilor de a lua decizii menite să ridice, în mod efectiv, nivelul de trai al populaţiei.

Să luăm legislatura de la ultimele alegeri. În linii mari, cei pe care-i votăm par a fi oameni normali, cu, familie. Însă în decursul candidaturii lor auzim de proiecte de lege, puţin spus, ciudate. De ce se întâmplă aşa? Este posibil ca, odată urcaţi la putere, să nimerească într-o altă lume, ruptă de cea a poporului. Apartament în case speciale pentru deputaţi, maşină cu girofar, cabinet în care *norodul* nu este primit, privilegii de tot soiul şi agitaţie continuă.

Bunicul Anastasiei a propus un proiect de lege interesant pentru deputaţi. Toţi ar trebui să primească pământ şi musai să trăiască acolo, în aşezăminte, în vecinătatea populaţiei. Cetăţeana Ucrainei, absolventă a facultăţii de drept, Tatiana Borodina, a detaliat acest proiect, din care eu, considerându-l demn de atenţie, am decis să public în această carte punctele esenţiale şi să le cer cititorilor să-l propună deputaţilor din forurile legislative de la toate nivelele, din regiunile lor.

Şi le mai cer, totodată, cititorilor să ia parte la toate alegerile regionale şi federale, dar să voteze doar acei candidaţi la funcţia de deputat, care trăiesc pe propriile

lor moşii.

Este posibil ca o simplă ştampilă din paşaport să ateste apartenenţa unuia sau altuia la cetăţenia Rusiei? Deseori se întâmplă ca aspirantul la candidatură să aibă cetăţenie rusă, apartament cu viză de reşedinţă, în timp ce proprietatea şic să se afle într-o altă ţară. Se va gândi acest om, oare, la nevoile poporului rus? Evident că gândurile lui vor fi îndreptate la cu totul altceva.

Dar dacă candidatul posedă o fărâmiţă de Patrie, adică Vatra familiei lui se află în Rusia, şi trăieşte printre cetăţeni ruşi, atunci de la el se pot pretinde servicii îndreptate înspre binele acestor cetăţeni şi marii Patrii.

Toate aceste lucruri le înţelege tot mai multă lume. Studenţii au început să scrie proiecte de lege în sprijinul legislatorilor.

Legea rusă a *Aşezămintelor Patrimoniale*[29] (de familie) înfiinţate de deputaţii poporului rus de la toate nivelele (proiect)

Legea reglementează fundamentele economice, sociale şi de drept juridic ale înfiinţării şi funcţionării aşezămintelor patrimoniale, fondate de deputaţii populari ai Rusiei şi a moşiilor de familie. De asemenea, garantează proclamarea în Constituţia Rusiei a dreptului cetăţenilor ruşi la pământ, ca bogăţie naţională fundamentală. Ţelul legii este asigurarea condiţiilor optime pentru o activitate calitativă şi efectivă a deputatului Rusiei, menită a întocmi, a constitui şi a aproba legile Rusiei, totodată şi de a asigura o legătură

[29] Aşezământ Patrimonial *(Робовое Поосление)* – aşezământ de tip nou, inspirat din ideile expuse de Anastasia, proiectat cu aportul a multor cititori ai seriei *Cedrii sunători ai Rusiei.* (n.t.)

Localităţi întemeiate pe principiile moral-ecologice expuse în cărţile lui V. Megre, formate din Vetrele de Familie individuale şi anexele socio-economice în serviciul acestora. (n.r.)

cât mai naturală între acesta şi alegător.

Articolul 1. Noţiunile şi termenii generali folosiţi în prezenta Lege.

În înţelesul prezentei Legi, termenii de mai jos au următoarele semnificaţii:

— *Vatra Familiei* este un lot de teren cu o suprafaţă cuprinsă între 1 şi 1,3 ha, acordată oricărui cetăţean rus major, în folosinţă pe viaţă, cu dreptul de a fi lăsat moştenire şi fără obligativitatea impozitării, atât a terenului, cât şi a recoltei;

— *Aşezământ Patrimonial (de tip nou)* este un centru rural organizat în temeiul principiului autogestionării şi format din Vetrele Familiei şi facilităţile de interes sociocultural public;

— *Folosinţă pe viaţă* reprezintă întrebuinţarea şi posesiunea necondiţionată, gratuită şi pe termen nedeterminat a lotului de pământ;

— *Gard viu* desemnează vegetaţia silvică şi tufărişul, sădite pe perimetrul Vetrei şi Aşezământului.

Articolul 2. Cadrul legal al Vetrelor şi Aşezămintelor.

Activităţile legate de atribuirea loturilor de pământ în vederea înfiinţării aşezămintelor de tip nou deputaţilor populari ai Rusiei, definirea statutului juridic al aşezămintelor şi proprietăţilor familiale şi funcţionarea lor vor fi reglementate prin Constituţia Rusiei, prin Codul Funciar al Rusiei, prin Legea Rusă a aşezămintelor şi proprietăţilor funciare şi prin alte dispoziţii.

Articolul 3. Principiile fundamentale ale legislaţiei în cadrul aşezămintelor.

a) respectarea legii;

b) crearea condiţiilor de garantare a dreptului la pământ ca bogăţie naţională fundamentală, tuturor cetăţenilor Rusiei;

c) posesiunea şi întrebuinţarea necondiţionată/ gratuită şi pe termen nedeterminat a lotului de pământ pus la dispoziţie pentru întemeierea Vetrei

propriei Familii;

d) scutirea proprietarilor acestor Vetre de plata taxelor pentru vânzarea produselor cultivate şi realizate pe acestea;

e) fiecare deputat al Rusiei, pe durata mandatului, va avea dreptul să înfiinţeze un singur aşezământ;

f) alte principii.

Articolul 4. Cadrul de aplicativitate al prezentei Legi.

Prezenta Lege se aplică la toţi deputaţii populari ai Rusiei, de la toate nivelele, aleşi în conformitate cu directivele votului popular şi, de asemenea, la toţi cetăţenii majori ai Rusiei, care îşi manifestă interesul de a trăi în aceste aşezăminte, fondate pe principiile expuse în prezenta Lege.

Articolul 5. Acordarea loturilor de pământ deputaţilor populari ai Rusiei, In vederea înfiinţării Aşezămintelor de tip nou.

1. Fiecărui deputat popular al Rusiei în prezent cu mandat şi acelor din mandatările viitoare, în decursul primului an, din ziua alegerii, i se va ceda un lot de teren nu mai mic de 150 de ha, în scopul întemeierii unui Aşezământ de tip nou (în continuare denumit *lot de pământ).*

2. Odată cu alegerea deputatului popular al Rusiei, cu mandat multiplu, prin sistemul proporţional, la o circumscripţie naţională, pe baza listelor de candidaţi şi deputaţi, înaintate de partidele din blocurile electorale ale partidelor politice, lotul de pământ acordat deputatului va trebui să aparţină regiunii în care acesta a fost votat.

În cazul alegerii deputatului cu mandat unic, prin sistemul majoritar, cu votul majorităţii dintr-o circumscripţie electorală, acestuia i se va ceda lotul de pământ în perimetrul circumscripţiei în care a fost ales.

3. Este interzis ca la înfiinţarea unui Aşezământ să ia parte doi sau mai mulţi deputaţi. De asemenea, este

interzisă coexistenţa într-un singur aşezământ a doi sau mai mulţi deputaţi ai Rusiei în funcţiunea mandatului.

4. Lotul de pământ alocat va reprezenta o suprafaţă compactă, străbătută de o sursă hidrică, delimitată din proprietatea de stat sau comunală.

5. În caz de necesitate, lotul de pământ va fi achiziţionat de la proprietari privaţi, în scopuri obşteşti. Proprietarul privat al lotului va fi anunţat pe cale scrisă de această intenţie, nu mai târziu de un an din momentul propunerii, de către organul interesat de achiziţionarea respectivului lot. Achiziţionarea lotului în discuţie se va face cu acordul proprietarului său legitim. Preţul acestuia va fi stabilit în conformitate cu evaluarea valorică făcută de experţii în materie, după metodica aprobată de Cabinetul de Miniştri al Rusiei.

6. Lotul de pământ care urmează să fie incorporat în suprafaţa destinată înfiinţării Aşezământului de tip nou de către deputaţii Rusiei, dar care se află în proprietate privată sau altă formă juridică, cu asentimentul proprietarului, poate fi schimbat cu un lot de valoare egală din aceeaşi regiune sau, la cererea proprietarului, din alte regiuni ale Rusiei.

7. Cetăţenii ruşi, proprietarii loturilor de pământ şi cotelor de teren (unităţi) dispersate în teritoriu şi învecinate cu teritoriile noului Aşezământ, vor avea dreptul să cedeze aceste proprietăţi deputaţilor ruşi în vederea înfiinţării Aşezământului şi să primească, în cadrul acestuia, dreptul de folosinţă pe viaţă a unor loturi de pământ în vederea întemeierii propriilor Vetre Familiale.

8. Cetăteanul Rusiei, deţinător de unităţi de loturi, care nu cedează aceste unităţi, are dreptul de a le ataşa în întregime sau parţial (suprafeţe nu mai mici de un ha) Aşezământului înfiinţat de deputat şi de a beneficia de dreptul de folosinţă pe viaţă a lotului pe care să-şi întemeieze Vatra Familiei.

Articolul 6. Structura teritorială a

Aşezământului.

1. În cadrul Aşezământului vor intra următoarele loturi de pământ:

— Loturile Vetrelor;

— Loturile Vetrelor fiilor deputatului Rusiei (fond de rezervă), nu mai mari de câte două ha pentru fiecare Vatră;

2. Suprafeţele de interes socio-cultural obştesc vor fi atribuite în conformitate cu planul general al Aşezământului. Această suprafaţă de interes obştesc nu va depăşi *7%* din suprafaţa totală a Aşezământului.

3. Suprafaţa de teren restantă va fi parcelată, în vederea întemeierii altor Vetre Familiale, în bucăţi de câte un hectar, fiecare. Această suprafaţă poate fi extinsă până la 1,3 ha, funcţie de caracteristicile excepţionale de relief sau de alţi factori.

4. Printre loturile de pământ vor fi lăsate, în mod obligatoriu, treceri nu mai înguste de 3-4 m. Proprietarul fiecărui lot predestinat întemeierii Vetrei Familiale, are dreptul să planteze gard viu.

5. Pe loturile de pământ destinate întemeierii Vetrelor Familiale, cetăţenii ruşi au dreptul să planteze pomi, arbori şi arbuşti (totodată, şi specii forestiere), să realizeze rezervoare hidrice artificiale, să ridice clădiri de locuit, alte structuri, hambare şi alte facilităţi, toate acestea în deplină respectare a bunei vecinătăţi.

Articolul 7. Modalităţi de repartiţie a loturilor de pământ în vederea întemeierii Vetrelor Familiale, între cetăţenii ruşi.

1. Deputatul popular al Rusiei are dreptul de a fi împroprietărit primul, la alegerea lui, cu un lot de teren necesar întemeierii propriei Vetre Familiale, în folosinţă pe viaţă, cu dreptul de a-l lăsa moştenire.

2. Fiecare dintre copiii deputatului, care are familie, are dreptul la un lot de pământ în folosinţă pe viaţă, necesar întemeierii Vetrei propriei familii.

3. Un lot sau două de teren, din cadrul

Aşezământului, va fi destinat, prin lege, copiilor de la orfelinate sau refugiaţilor.

4. Din terenurile restante, o parte de până la 30%, va fi repartizată de către deputat, la latitudinea sa, altor cetăţeni ai Rusiei în scopul întemeierii Vetrei Familiei.

5. Cele rămase vor fi atribuite cetăţenilor ruşi din diferite clase sociale (antreprenori, angajaţi în sfera socială, pensionari, reprezentanţi ai intelectualităţii artistice, militari ş.a.) Loturile de pământ vor fi împărţite între cetăţenii ruşi prin tragere la sorţi, în cadrul adunărilor obşteşti ale viitorilor locuitori ai Aşezământului.

Articolul 8. Consiliul Teritorial al Aşezământului.

1. Consiliul Teritorial al Aşezământului, alcătuit din locuitorii legaţi prin convieţuirea permanentă în acesta, va reprezenta un element administrativ de sine stătător.

2. Consiliul Teritorial al Aşezământului va avea dreptul de a delega un organ care să reprezinte autoritatea locală – Consiliul Aşezământului – alcătuit exclusiv din locuitori respectivului Aşezământ.

3. Deputatul popular nu are dreptul să-şi prezinte candidatura la alegeri şi să fie ales în Consiliul Aşezământului. În cazul alegerii deputatului în Consiliu, alegerile vor fi invalidate.

4. În vederea reglementării specificului activităţii de auto gestiune a Consiliului Teritorial al Aşezământului, în cadrul adunării consiliului sau al referendumului local, va fi instituit Statutul Consiliului Teritorial Local (în continuare *Statut).*

Articolul 9. Statutul lotului de pământ destinat Vetrelor Familiei.

1. Lotul de pământ destinat Vetrei Familiei va fi acordat în folosinţă pe viaţă, cu dreptul de a fi transmis prin moştenire doar cetăţenilor de naţionalitate rusă. Lotul de pământ destinat Vetrei Familiei nu poate fi acordat cetăţenilor străini şi persoanelor fără cetăţenie, excluşi fiind doar cei care au primit, prin lege, statutul de

refugiat (însă nu mai mult de două familii într-un aşezământ înfiinţat de un deputat al Rusiei)[30].

***

Nu-mi dau seama cât m-am plimbat până ce bunicul Anastasiei a terminat de citit documentele conţinute în dosarul adus de mine.

La un moment dat, aud hohote de râs tineresc, copios şi răsunător. A continuat să râdă şi după ce m-am apropiat de el.

— Tare… Oh, aşa m-am mai distrat… Mulţumesc, Vladimir. La început nici nu vroiam să mă bag.

— Şi-acum, ce aveţi de râs? Situaţia e destul de serioasă. Complexă!

— Pentru cine? — a continuat bătrânul.

— Pentru mine şi pentru cititorii care vor să-şi întemeieze Vatra despre care a vorbit Anastasia.

Probabil că am vorbit cu un ton puţin nervos şi ofensiv, deoarece bunicul Anastasiei a încetat să mai râdă, m-a privit cu luare-aminte şi mi-a răspuns liniştit şi serios:

— Nu reuşesc să înţeleg, de ce stă cu tine nepoţica, şi mai face şi copii!? Numai nu te supăra pe mine – un biet bătrânel – Vladimir. Eu nu reuşesc să înţeleg, asta înseamnă că nici alţi oameni nu vor înţelege, totuşi, în această neînţelegere posibil să se ascundă un sens măreţ. Tocmai de asta o să mă adresez ţie fără ostilitate. Nu o judec pe nepoţică, ci admir faptele ei!

— Dar legat de cele din dosar, puteţi să spuneţi ceva?

—Tocmai ce-am spus: admir faptele.

— Ale cui?

[30] Prezentul proiect de lege şi comentariile legate de acesta vor fi publicate Sntr-unul din numerele Almanahului *Cedrii sunători ai Rusiei,* care va *fi* pus ulterior in vânzare. Ar fi de dorit ca cititorii să-şi anunţe deputaţii de la toate nivelele să-l analizeze. (n.a.)

— Ale nepoţelei.

— Eu v-am întrebat despre cele scrise de mine.

Bunicul a privit mai întâi tăcut la dosarul cu documente, apoi atent la mine şi a spus:

— Nu ştiu, Vladimir, cât le poate fi de util apelul tău, scris lor. Poate că e important pentru ei, însă pentru mine, ceea ce am citit reprezintă doar confirmarea presupunerii pe care demult am făcut-o, referitoare la faptul că nepoata, deja cu zece ani în urmă, prevedea toate aceste peripeţii, iar tot ceea ce ţie ţi se pare acum că se împotriveşte, ea demult a convertit în pozitiv.

— Cum să fie pozitivă insulta adusă mie şi cititorilor?

— Da' tu sau cititorii tăi aţi înţeles cine vă insultă?

— O structură cuibărită sub aripa Bisericii Ortodoxe Ruse.

— Te-a jignit?

— Da.

— Asta-i pozitiv. Acum, tu şi cititorii tăi veţi putea simţi cu ajutorul sentimentelor şi nu cel al minţii, cum erau ponegriţi strămunii voştri în faţa copiilor lor. Au fost numiţi păgâni şi, de-a lungul secolelor, le-au fost atribuite fapte negative pe care strămoşii voştri nu le-au săvârşit. Nu numai tu ai încercat să scrii despre asta. De-a lungul veacurilor, nu puţini au fost istoricii care s-au găsit să încerce să respingă clevetelile. Dar, în van.

Acum s-a creat o situaţie în care, în aceeaşi manieră, se cleveteşte şi împotriva oamenilor care vor să se atingă de creaţia Divină. Astfel de oameni, astăzi nu-s puţini şi simt pe propria lor piele cum au fost minţiţi referitor la înaintaşii lor. Cei care simt bârfiţi astăzi capătă glasul înaintaşilor depărtaţi. Ca nişte îngeri păzitori vor începe înaintaşii îndepărtaţi să-şi protejeze copiii de azi. Nu există o altă forţă mai bună şi mai luminoasă decât cea care se naşte acum pe Pământ. Crede-mă! Ceea ce se întâmplă astăzi cu oamenii... Când firul nevăzut reuşeşte să-l unească pe fiul de azi cu tatăl care a trăit cu două mii de ani în urmă... Şi când acest fir nevăzut continuă să se

întindă şi să-l unească pe om cu Dumnezeu, cu primul său Tată...

În timp ce-a rostit aceste ultime cuvinte, bătrânul şi-a stăpânit cu greu emoţiile... însă eu am ţinut să precizez:

— Poate că este foarte important ceea ce tocmai aţi spus Dumneavoastră. Dar aici e vorba despre încetinirea procesului de înfiinţare a Vetrei Familiei.

— Poate că asta serveşte conştientizării şi plăsmuirii proiectului viitorului?...

— Da, poate, oricum, ce întorsătură ciudată... Totul a început aşa de simplu, cu prima carte, apoi a doua, cluburile de cititori... însă acum, odată cu *Cartea* N*eamului* apare *şi Letopiseţul Familiei.*

Auzind aceste cuvinte, bătrânul a râs din nou, dar imediat s-a redresat. Apoi a vorbit zâmbind bonom:

— Cu *Letopiseţul Familiei* e evident, s-a jucat personal Anastasia. Poate, ca să vă mai domolească oleacă. Ca să vezi ce situatie a urzit: călăuzele cele mai de vază ale ţării şi Patriarhul au sustinut o idee a Anastasiei... Doar una. Despre filozofia ei, ori au tăcut premeditat, ori nu au înţeles-o. Ei nu vor intra în eternitate, ei sunt parţialnici şi necurajoşi.

În istorie şi în eternitate vor intra doar acei oameni care acum, chiar dacă şi numai în minte, îşi zămislesc Vatra proprie pe placul lui Dumnezeu. De i-a ales ideea sau de au ales-o ei, nu mai contează. Eternitatea este în fata acelor oameni care creează un viitor pentru copiii lor. Pentru copii şi pentru sine. Pentru prima oară, pe Pământ, omul, cel pentru veşnicie zămislit, în veşnicie se întoarce.

Vladimir, acum încep să pătrund faptele nepoţelei. Dinaintea ei sunt deschise multe taine ale existenţei. Dar se află printre ele una care până şi pentru preoţii supremi rămâne misterioasă. Ei, dintotdeauna, ştiu că viaţa omului poate fi infinită. O parte din cunoştinţele lor le-a permis să se reîncarneze. Însă nu a fost niciodată o reîncarnare completă. Iar din acest motiv, nici lor şi nici umanităţii, aceste fapte nu le-au adus fericirea.

Acum sunt convins, crede-mă, că Anastasia cunoaşte pe deplin toate acele creaţii care permit dobândirea vieţii eterne. Întreab-o pe ea şi străduieşte-te s-o înţelegi! Şi dacă se vor găsi în ea cuvinte pe înţelesul majorităţii oamenilor, se vor deschide lumi demne de omul-zeu.

Mergi, Vladimir, la nepoţică, şi vorbeşte cu ea! E sub un cedru, pe malul râului. Poate se va porni ceva important în lume, de se vor găsi cuvintele potrivite eternităţii, intelectului şi sentimentelor, pe înţelesul oamenilor. Îşi vor lua avântul în înalturi aspiraţiile măreţei civilizaţii trezite din nou la viaţă. Galaxia va percepe măreţele aspiraţii şi, cu vibrantă emoţie, va aştepta atingerea celor care pot dărui planetelor o viaţă minunată. Mergi, nu zăbovi!

Am făcut câţiva paşi, dar strigătul bunicului Anastasiei m-a oprit:

—Vladimir, ar fi timpul ca voi, *anastasiivţî,* să puneţi bazele unui partid al neamului.

— Un partid? Ce partid?

—Tocmai ţi-am spus parcă, numiţi-l *Partidul Neamului*[31].

Noua civilizaţie

Anastasia şedea la umbra unui cedru. Era îmbrăcată într-o rochie de in, de culoare gri-deschis. Cu capul uşor

[31] Partidul Neamului *(Робная Партия)* – formaţiune politică menită să susţină aplicarea practică a ideilor expuse de Anastasia în cărţile seriei *Cedrii sunători ai Rusiei.* Vezi postfaţa (n.r.)

înclinat şi cu genunchele strânse în mâini, privea la oglinda liniştită a lacului.

Nu m-am apropiat imediat de ea, am rămas aşa o vreme, privind de departe pustnica tăcută, de pe malul apei. Nu! Adjectivul ăsta nu i se potriveşte ei. Pustnic s-ar potrivi mult mai bine omului contemporan, care trăieşte la apartament, la bloc.

Trăieşte omu' şi nu-i ştie nici măcar pe vecinii de palier. Merge omu' pe stradă şi nu-i pasă de cei pe care-i întâlneşte. Nu-i pasă de cine-i vine-n întâmpinare, nu-i pasă de cine-i merge alături…

S-ar părea că nu-i aşa groaznic să trăieşti singur. Mult mai îngrozitor e *să te simţi singur* printre semenii tăi!

Anastasia şade singură pe malul lacului din taiga, dar inima ei bate la unison cu cea a milioane de oameni din lume. Unii o cheamă soră, de parcă ar fi rude, alţii altcumva…

Iar cuvintele ei abia şoptite străbat dibace dincolo de potopul interminabil de informaţii tunate şi schelălăite pe ecranele televizoarelor sau pe alte căi. Străbat vorbele ei… şi ating oamenii. Apoi, acestor cuvinte rostite le răspund strunele chitarelor şi muzica, deseori faptele concrete. Oamenii îşi clădesc o nouă viaţă.

Iar bunelul Anastasiei… Pentru prima oară mi-a fost dat să-l aud că se explică clar şi că-mi cere să vorbesc cu Anastasia despre veşnicie…

M-am aşezat alături de ea. Anastasia s-a întors spre mine, iar privirea blândă a ochilor gri-azurii mi-a readus liniştea. Am rămas aşa o vreme, doar uitându-ne unul la celălalt.

Sub un impuls necontrolat, i-am luat mâna, i-am sărutat-o în grabă, apoi i-am lăsat-o pe genunchi, de unde am ridicat-o. Pe obrajii Anastasiei au înflorit doi bujori, pleoapele i-au fremătat. Peste mine, pe neaşteptate a năvălit zăpăceala. Şi cât e de ciudat să te zăpăceşti în faţa unei femei pe care o cunoşti deja de zece ani!… Dar… şi ce plăcut!

Şi, ca să ies din fâstâceală, am spart eu gheaţa:

—Tocmai am vorbit cu bunelul tău. A pomenit, cu o oarecare tulburare, despre nişte cuvinte legate de eternitate. În opinia lui, aceste cuvinte ar trebui să fie atât de puternice, încât omul să nu le pătrundă doar cu mintea şi cu inteligenţa, ci să le şi perceapă cu sentimentele. Chiar sunt atât de importante, aceste cuvinte?

— Da, sunt, Vladimir. Dar nu cuvintele sunt importante, ci conştiinţa oamenilor. Şi ca ea să se trezească, e evident că şi cuvintele au rolul lor. Înţelegerea conceptului de viaţă veşnică contribuie la edificarea unui mod desăvârşit de viaţă.

— Care este raportul dintre modul de viaţă şi înţelegerea eternităţii?

— Unul direct! Oamenii zilelor noastre sunt convinşi că au de trăit doar câteva decenii, după care părăsesc pe veci viaţa, trecând în neant. Însă viaţa omului poate dura în eternitate. Acest concept ar trebui formulat astfel încât să-i permită fiecărui om să-l pătrundă; şi umanităţii, în întregul ei.

— Despre asta ai vorbit deja. Eu am redat cuvintele tale în mai multe cărţi.

— Aşa e, am vorbit. Dar se vede că, ori nu a fost clară exprimarea mea, ori prea puternică a fost sugestionarea căreia a fost supus omul de-a lungul atâtor mileniilor. Musai să găsim cuvinte şi expresii noi.

—Şi, ce aştepţi?

— O să încerc. S-ar părea că doar împreună cu cei care înţeleg va trebui să le găsesc.

— Bine, dar tu zi-le, mai întâi, pe ale tale!...

— Bine. Poate că potrivit ar fi să spun aşa...

Oamenii de pe Pământ, în marea lor majoritate, sunt convinşi că-şi administrează singuri viaţa. Că-şi aleg profesiile, îşi creează familiile, fac copii sau, dimpotrivă, refuză să-i aibă. În realitate, multe dintre alegerile lor nu le aparţin. Sunt influenţate cu prevalenţă de voinţe

străine, care fac pârghie pe opinia publică.

Uite un exemplu concret: voi aveţi un obiect care se cheamă *umeraş de haine.* La un moment dat, cineva a decis să perfecţioneze această găselniţă: să facă umeraş din omul însuşi. Şi a apărut profesia numită *manechin.* Nu este o profesie de invidiat, nu este inerentă menirii omului.

Totuşi, cineva a găsit de cuviinţă să facă din asta una dintre cele mai râvnite meserii. Manechinele vii sunt prezentate printr-o miriadă de reviste colorate şi prin transmisiunile tv. S-a vorbit şi se vorbeşte despre viaţa lor, dragă Doamne, fericită. S-a împământenit credinţa că ar avea foarte mulţi bani şi că mulţi bogătaşi le-ar vrea de nevastă. Milioane de fete visează cu ardoare să devină manechinul număru' unu din lume, ceea ce le-ar face, implicit, şi fericite.

Milioane de fete tinere din multe ţări au început să întreprindă toate acţiunile posibile pentru a-şi însuşi iluzoria reputaţie. Însă, doar una la un milion devine manechin faimos, în esenţă rămânând doar un simplu umeraş de haine. Celelalte suferă doar o decepţie profundă, deoarece nu li s-a adeverit visul.

Iar asta s-a întâmplat, deoarece nu au reuşit să-şi pătrundă singure menirea, ci şi-au croit calea-n viaţă sub influenta unei voinţe străine.

Cazuri din acestea ar putea fi exemplificate cu carul. Soţi, soţii şi chiar copii, care, cu toţii, visează la valori iluzorii, neglijându-şi adevărata menire.

Acest model de societate în ansamblul ei, spre ce ar putea să tindă?

— Spre nicăieri, ce să mai... Tinde spre nicăieri, această societate. Uite, de exemplu, în ţară la noi, în Rusia, nici partidele, nici statul însuşi nu au un program concret de realizare a viitorului. Din tot ce ai spus tu, Anastasia, cel mai mult mă intrigă definiţia menirii. Care-i esenţa? Cum se poate face?

— Fie ca gândurile tale, Vladimir, împreună cu cele ale

multor oameni să-ncerce, creaţia Divină s-o cunoască, şi al Său program-vis.

— Este posibil să-l cunoşti visul lui Dumnezeu?

— Da, este posibil! Vezi, doar, El nu a ascuns niciodată şi nu ascunde nici acum nimic oamenilor – fiilor Săi. Nu a lăsat vreun text înţelept, ci doar exemple concrete. Primul aspect pe care fiecare om trebuie să-l pătrundă este: care sunt faptele care poartă omul spre viaţa eternă. Ia gândeşte singur, Vladimir, de ce Dumnezeu, în lumea Sa vie, nu a prevăzut automobilul, televizorul sau rachetele în forma lor actuală?

— Poate că nu a fost, pur şi simplu, în stare, în timp ce omul da?…

— El i-a dat omului tot ceea ce-i este necesar. Omul se poate deplasa, omul este înzestrat cu darul de a-şi imagina scenarii cu mult mai realistice decât cele de pe ecranele televizoarelor. La fel de bine, omul poate să înnobileze alte planete ale Universului, şi asta fără toate acele rudimentare aparaturi artificiale.

El a predeterminat menirea omului şi programul evoluţiei întregului Univers. Nu trebuie disecat programul Său pentru a fi înţeles, ci studiat şi definit în ce stă însemnătatea tuturor celor pământeşti.

Nemurirea

— Dumnezeu l-a conceput nemuritor pe om. Omul, doar trei condiţii trebuie să respecte:

Prima: să-şi făurească un spaţiu viu, care să-l atragă atât pe sine, cât şi pe cel iubit.

A doua: pe lume să existe cel puţin un om care să se gândească la tine cu dragoste şi bunăvoinţă.

A treia: niciodată să nu permiţi ca în tine să ia fiinţă gândul că moartea ar putea să te răpună – şi asta e vital. Atunci când unui om deja amorţit i se inculcă ideea că, negreşit, va muri şi el crede în aşa ceva, cu-adevărat gândul său înclinat va muri. Iar când un om – în accepţia

terestră, vârstnic – cu trupul deja scofâlcit, zace pe patul morţii, dar nu acceptă moartea, ci dimpotrivă, îşi proiectează mintal continuarea vieţii în spaţiul viu de el plăsmuit, atunci el va renaşte. Asta e legea Universului. Lege care nu-i permite unui gând care a zămislit viaţă, să moară.

Voi aveţi conceptul de *selecţie naturală.* Uite că şi azi, programul Divin îi selecţionează pe cei mai buni pentru reîncarnare. Dacă înainte selecţia nu era aşa puternică, acum este tot mai intensă, deoarece cel care, cu dragoste îşi va întemeia a sa vatră a familiei se va reîncarna iar şi iar.

Tot ce-i va sta în cale, pe veci va dispărea de pe faţa Pământului, lăsând loc civilizaţiei nou-născute.

— De ce nouă? Aceiaşi oameni, aceeaşi vegetaţie, şi toate pe aceeaşi planetă…

— Noua civilizaţie este caracterizată printr-o nouă conştiinţă şi o nouă percepţie a lumii înconjurătoare. Acest măreţ început, încolţit în inimile oamenilor contemporani, imperceptibil unei scrutări fugitive, va transforma, deocamdată, fizionomia planetei pe nume *Terra.* Şi va avea influenţă asupra vieţii întregului Univers.

— Dar cum va putea înfăţişarea Pământului să schimbe Universul?

— Poate, Vladimir! Vezi, planeta noastră reprezintă doar o fărâmiţă a Universului, totuşi, interacţionează strâns cu celelalte părţi ale lui.

— Mda, interesant.. Ai putea să-mi zugrăveşti un tablou al viitorului, unde Universul să fie schimbat?

— Desigur. Uite!

Iubirea – Făurarul lumilor

Pe planeta *Arret*[32] înflorea primăvara. Eflorescenţele

[32] *Arret* - anagrama cuvântului Terra. În textul original *Ялмез* -

copacilor şi arbuştilor parfumau la fel ca vegetaţia de pe Terra. Pe cărăruia ce şerpuia printre minunăţiile primăverii, păşea Vladislav. Mergea la simpozion. Tocmai fusese invitat să-şi expună lucrarea pe tema vieţii de pe planeta *Arret.* Ca oponent, avea să intervină Radomir.

La nouăsprezece ani ai săi, Vladislav stăpânea îndeajuns de multe informaţii pentru a-şi putea expune o teorie proprie la orice nivel al Consiliului Savanţilor. Dar nu mai prejos era şi Radomir. Radomir şi echipa sa de susţinători aveau să profite de orice punct slab al teoriei sau de lipsa argumentabilităţii din expunerea evenimentelor în discuţie. La simpozion va participa şi Ludmila. Ludmila... Aşa a fost să fie, amândoi s-o îndrăgească pe această fetiţă, încă din fragedă copilărie. O iubeau, dar nu-şi destăinuiseră iubirea nici fetei, nici unul celuilalt. Aşteptau cei puţin un mic semn din partea Ludmilei – pe care dintre ei îl va prefera.

Vladislav a ales cărarea mai ocolită pentru a avea timp să se gândească la intervenţia lui. Dar ceva îl încurca în concentrare. Avea senzaţia că era urmărit. S-a întors brusc când, dindărătul lui, se auzi un foşnet. Pe cărăruie, în dosul unor tufe, cineva s-a oprit şi s-a tupilat în iarbă. Vladislav a făcut câţiva paşi în direcţia opusă şi a văzut-o pe surioara lui de patru ani, Catia, pitită în iarbă după nişte tufe.

— Din nou tu, Caterina? Te-ai luat după mine iar, a vorbit drăgăstos Vladislav către surioară. Noi avem treburi serioase, nu vrei să înţelegi că încurci? Clar lucru că înţelegi, altminteri nu te-ai fi ascuns în iarbă.

— Nu m-am ascuns. M-am aşezat şi eu, aşa... Mă uit şi eu la o floricică, la o gânganie, a adus la cunoştinţa fratelui, Catia, încercând să pretindă că, într-adevăr, o interesa floricica.

— Uite ce e. Rămâi aici şi te uită la flori. Eu am plecat!

---

anagrama simetrică a cuvântului земля, care înseamnă Terra/Pământ (n.t)

Catia a sărit iute în picioare, l-a ajuns repede din urmă pe Vladislav şi i-a spus:

—Tu mergi, Vladicek. Eu o să merg din urmă, tiptil-tiptil ca să nu-ţi încurc gândurile. Şi când ajungem în locul acela unde s-a strâns multă lume, tu să mă apuci de mână ca să vadă toţi ce frăţior chipeş şi deştept am eu.

— Bine, hai. Şi nu te mai linguşi. Dă-mi mânuţa.

Numai, ia aminte: când voi interveni eu sau altcineva, nici măcar să nu-ţi treacă prin minte să comentezi vorbele adulţilor, ca tura trecută.

Catia, mulţumită, l-a prins pe Vladislav de mână şi i-a făgăduit:

— Din toate puterile mele, Vladicek, o să mă străduiesc să nu comentez.

***

Amfiteatrul în aer liber se umpluse cu reprezentanţi tineri şi vârstnici, sosiţi din toate regiunile planetei *Arret.* Nimeni nu avea în mână vreun pix, blocnotes sau alte obiecte necesare la scris. Ei puteau memora, în mod natural, orice discuţie până în cele mai mici detalii. Nici Vladislav, care tocmai se înfăţişa în faţa auditoriului, nu purta nimic cu el. Prin forţa minţii, el putea crea holograme în spaţiu, care să reprezinte imagini din trecut. De asemenea, putea să creeze atât obiecte necesare vieţii cât, chiar şi sentimente.

Vladislav şi-a început prelegerea cu o oarecare emoţie:

— Planeta pe care ne ducem noi existenţa se numeşte *Arret.* Ea are o vârstă care depăşeşte nouăzeci de miliarde de ani. Dar viaţa pe ea a apărut abia acum trei sute de ani. Apariţia vieţii, noi le-o datorăm la doi înaintaşi de-ai noştri, la doi locuitori ai planetei Terra. Mai precis spus, apariţia vieţii pe planeta *Arret* este opera energiei iubirii şi viselor celor doi locuitori ai Terrei. Pe acest considerent, în cele ce urmează, eu voi expune

câteva informaţii despre istoria vieţii de pe această planetă.

Prima epocă din istoria Terrei a fost absolut identică cu a noastră. Ei cunoşteau bine şi simţeau propria planetă şi predestinarea Universului.

Pământenii definiseră menirea fiecărui organism viu de pe planeta lor şi ştiau cum să se raporteze la acestea.

Cu toate acestea, s-a produs un cataclism.

În conştiinţa unui pământean s-a cuibărit un virus care s-a răspândit cu repeziciune printre ceilalţi locuitori ai planetei. Savanţii noştri au denumit acest virus, *moartea.* Din cât se deduce din mărturiile istorice, maniera în care se manifestă acest virus este dată de următoarele fenomene:

Oamenii parazitaţi trec la nimicirea diversităţii biologice a planetei, în schimbul căreia edifică o altă lume, primitivă, artificială. Această epocă, pământenii, înşişi o numesc tehnocraţie.

Oamenii infectaţi cu acest virus denumit *moarte* suferă o metamorfoză care-i face din fiinţe raţionale, iraţionale. S-au adunat în număr foarte mare pe suprafeţe relativ reduse de pământ, unde şi-au ridicat locuinţe care par nişte cavouri de piatră, clădite unele peste altele.

Ca să înţelegeţi, imaginaţi-vă un munte de piatră în care sunt săpate numeroase vizuini. Ceva asemănător au ridicat oamenii cu propriile mâini şi le-au chemat case. Iar vizuinile-cavouri din muntele de piatră le-au numit apartamente. Aceste enorme conglomerate de munţi de piatră artificiali, îngrămădiţi unul într-altul, le-au numit oraşe.

În aşa-zisele oraşe, aerul era irespirabil, apa nepotabilă, iar hrana neproaspătă. Parte din organele fiinţei umane, încă din timpul vieţii, începea să putrezească şi să se descompună. Evident, e dificil de imaginat un corp uman în mişcare, în interiorul căruia putrezesc şi se descompun organele. Dar aşa a fost în

realitate.

Mărturiile istorice mai amintesc despre un alt fapt; oamenii epocii tehnocrate aveau o ştiinţă care se numea medicina. Abilitatea acestei ştiinţe de a transplanta organele interne era considerată de oameni o cucerire măreaţă. Acei oameni nu realizau că, de fapt, existenţa însăşi a acestei ştiinţe nu dovedea altceva decât ne-integralitatea conştiinţei lor.

Însă nu se degrada numai corpul fizic al oamenilor. Conştiinţa lor şi inteligenţa începură să se deprecieze în ritm alert, iar gândirea li se încetini într-atât, încât pierdură abilitatea de-a mai calcula, astfel au inventat calculatorul. Iar pentru că au pierdut capacitatea să creeze holograme în spaţiu, au inventat televizorul – acest aparat primitiv, în măsură să emane acele imagini asemănătoare hologramelor.

Pierzându-şi abilitatea de a se deplasa în spaţiu, ei au început să-şi fabrice dispozitive artificiale, denumindu-le automobile, avioane, rachete.

Din timp în timp, unele grupuri de oameni i-au atacat pe alţii şi s-au ucis între ei. Dar, cel mai incredibil rămâne faptul că acest virus – *moartea* – le-a insuflat oamenilor convingerea că ei nu sunt veşnici, ci vremelnici într-un aşa-presupus spaţiu.

Acţiunile oamenilor epocii tehnocrate au transformat tot mai mult Terra în cel mai fetid, fumegos şi murdar punct din Univers. Însă Intelectul Suprem tot aştepta ceva… şi nu nimici acest punct răufăcător.

— Opriţi-vă un minut, vă rog, a întrerupt discursul lui Vladislav o voce venită dinspre grupul de oponenţi, în fruntea căruia se afla prietenul său, Radomir. Intervenţia dumneavoastră nu mai are sens să continue, deoarece nu e posibil ca pe Terra să se fi petrecut aşa ceva.

— Bine, eu o să-mi întrerup expunerea, dacă voi veţi dovedi realmente neverosimili ta tea ei.

Un tânăr s-a detaşat de grupul de oponenţi şi a declarat

—Se ştie cu certitudine că societatea terestră avea religii. Doctrinele religioase susţineau că Terra şi toate vieţuitoarele de pe ea erau create de Intelectul Suprem, pe care ei îl chemară Dumnezeu. I se închinau Lui şi ţineau în cinstea Sa multe ritualuri. Sper că dumneavoastră, stimat referent, nu aveţi de obiectat în defavoarea acestui fapt.

— Nu, nu am nimic de comentat, a răspuns Vladislav.

— Atunci, spuneti-mi, cum era posibil să ţină ritualuri în cinstea Creatorului lor şi, totodată, să-i distrugă creaţiile? Aceste două acţiuni nu pot avea loc simultan. Prin urmare, nu puteau exista pe Terra oraşe suprapopulate. Nu puteau oamenii să spurce apa lăsată de Creatorul lor venerat. Şi nu era posibil ca Intelectul Universal să permită o bacanală asemănătoare, altminteri nu s-ar putea numi El însuşi Intelect, ci dimpotrivă, ar trebui pusă la îndoială inteligenţa creaţiei Sale, în primul rând cea a omului. Ce spuneţi vizavi de toate acestea, stimat oponent?

— Spun că existenţa Intelectului şi, mai ales, cea a Universului este uniunea celor două măreţe entităţi originare: Raţiunea şi Anti-Raţiunea. Epoca Anti-Raţiunii a fost inevitabilă pentru oamenii de pe Terra. Şi, dacă-mi permiteţi, în continuarea relatării mele o să dovedesc existenţa în om a celor două măreţe origini.

— Bine, continuaţi, s-a învoit tânărul după care s-a aşezat la locul lui.

— Universul este generat de uniunea celor două entităţi antagoniste, a continuat Vladislav. —Omul, la rândul lui, reflectă această uniune. În haosul incredibil care guverna conştiinţa oamenilor de pe Terra, dintr-odată şi-au făcut apariţia oameni capabili să înţeleagă... Aceşti oameni nu şi-au schimbat comportamentul faţă de creaţiile terestre nici cu ajutorul cuvintelor, nici cu cel al dogmelor religioase. Ei au început să-şi schimbe modul de viaţă. Fără să pătrundă ei înşişi măreţia creaţiei lor, au numit această acţiune *fondarea Vetrei Familiei.*

Ei încă nu înţelegeau că, atingând Pământul cu o nouă conştiinţă, trezeau planetele Universului. Că pentru ei nu va mai exista *moartea.* Iar urmaşii copiilor de ei zămisliţi aveau să-i cheme zei. Ei doar îşi întremau Vetrele Familiilor lor pe Terra. Intelectul Universal le urmărea mişcările emoţionat, încremenit. Astfel a venit vremea în care oamenii de pe Terra au început să trăiască în încântătoarele lor Vetre. A venit momentul în care... Priviţi, eu o să proiectez acum o hologramă în care se vor vedea doi oameni.

În văzduh, dinaintea auditoriului, şi-a făcut apariţia un peisaj terestru. Pe cărăruia ce şerpuia spre crâng, dinspre Vatra lor, mergeau, ţinându-se de mână, doi vârstnici, soţ şi soţie. Amândoi aveau peste o sută de ani.

Amurgea şi pe cer se zăreau primele stele. Cei doi s-au apropiat de un cedru, femeia s-a sprijinit cu spatele de el.

— Sunt demult bunică, ba străbunică de-acuma, şi tu tot îi dai înainte, ca-n tinereţe, să ne plimbăm sub cerul înstelat, i-a vorbit tandră femeia soţului.

— Nu e ceea ce vrei şi tu?

— Bineînţeles că da, iubitule.

El a prins-o de umeri, a strâns-o în braţe pasional şi a sărutat-o pe buze.

Apoi, desfăcându-i o bretelă de la rochie, i-a dezgolit umărul. În lumina lunii, pe umărul stâng al femeii se desluşeau clar trei aluniţe, dispuse în rând. Bărbatul le-a sărutat pe fiecare în parte.

— Ai rămas acelaşi dintotdeauna, iubitul meu, nu vreau să ne despărţim.

— Dar noi n-o să ne despărţim. O să murim pentru a ne renaşte.

— Nu putem să ne renaştem, a pronunţat cu profundă durere femeia.

—Uite, tot mai puţin pământ disponibil a rămas pe Terra, peste tot livezi şi moşii. Urmaşilor noştri, nu ştiu unde le-o mai rămâne loc. Probabil, Creatorul a omis să

ne învеţe ceva în timp ce crea Pământul.

— Eu nu cred! O ieşire există, dar nu o ştim noi, deocamdată. Eu sunt sigur că iubirea noastră nu are sfârşit. O să murim noi doi, pentru a ne renaşte…

— Dar unde?

— Priveşte, iubita mea… pe steaua aceea. Fie ca mintea noastră să plăsmuiască viaţă ca cea terestră pe noua stea. Ia gândeşte-te, de ce oare să fi creat El atâtea planete? Totul e cu rost. Mintea noastră este materializabilă şi ea va plăsmui viaţă pe planeta făr' de viaţă. Noi ne vom renaşte iar şi iar… Iubirea noastră…

— Îţi mulţumesc iubitul meu, pentru frumosul vis. Cu tine… Eu o să te ajut să duci viaţă pe noua planetă.

— Şi cum o s-o chemăm, iubita mea, pe noua planetă?

— *Arret* să se numească.

—*Arret*, aşteaptă-ne! Şi pân' ce livezile-ţi vor creşte, tu înveleşte-te în iarbă, aşa cum vreau eu, a rostit încrezător şi plin de pasiune bărbatul.

— La fel vreau şi eu, a adăugat şi ea.

Holograma se topi, Vladislav se închină în faţa publicului şi se retrase pe o latură, cedând locul prietenului şi oponentului lui, Radomir.

Acesta i-a luat locul, a scrutat auditoriul şi a vorbit:

—Eu sunt aici pentru a-l contrazice pe prietenul meu. Şi declar din principiu că, în versiunea expusă de el, s-au strecurat o serie de aspecte nefondate, chiar şi unele contradicţii. Atât eu cât şi prietenii mei nu putem fi de acord cu existenţa unei epoci atât de absurde.

Holograma proiectată de el este, după cum înţelegem cu toţii, voinţa minţii sale, interpretarea sa, deci cere argumentare. Cu toate că, trebuie să recunosc, a trezit în mine o oarecare stranie senzaţie. Mi s-a părut că ar fi luat-o dintr-un capitol cunoscut al istoriei, doar că nu reuşesc să focalizez din ce sursă…

În amfiteatru se auziră murmure şi strigăte:

— Vorbiţi de plagiat? Nemaipomenit! Nu e posibil ca referentul să nu fi ştiut…

— Da, de plagiat. Senzaţia de deja-vu e foarte clară.

Vladislav stătea pe o latură a amfiteatrului cu capul plecat. A tremurat la auzul unui strigăt de copil din rândurile mai îndepărtate: *Hei... Heheii!* Era neastâmpărata surioară, Ecaterina.

„Bine măcar că strigă şi nu comentează ce se întâmplă”, a gândit în sinea lui, Vladislav. Însă se înşela.

Aşteptând să se ostoiască agitaţia, Ecaterina a vorbit cu voce fermă:

— Nici să nu vă hazardaţi să-l contraziceţi pe frăţiorul meu! Pentru că el este foarte deştept şi sensibil.

— Da, important argument! — s-au auzit unele remarci zeflemitoare.

— Corect, foarte important, a continuat micuţa Ecaterina.

—Iar tu, Radomircik, nu te mai uita după Ludmila. Nu te mai uita şi gata!

—Catia, taci! — a strigat Vladislav.

—Nu o să tac. Ludmila te iubeşte şi ştiu sigur că şi tu o iubeşti pe ea.

— Catia! — i-a strigat iar Vladislav şi s-a îndreptat spre ea.

— Ludmila, tu de ce ai rămas aşa mută? — a exclamat Ecaterina.

— Opreşte-l! Nu mă lasă să spun ce am de spus. O să mă înşface cu de-a sila.

De pe unul din rândurile îndepărtate se ridică o tânără blondă, merse în întâmpinarea lui Vladislav şi-i tăie calea. Pe obrajii Ludmilei pâlpâiră doi bujori. Lăsând capul în pământ, zise:

— Surioara ta e dreaptă, Vladislav.

Şoapta ei o auzi întreaga sală, care, între timp, se liniştise. Capetele celor prezenţi se întoarseră în direcţia micuţei Ecaterina, oamenii îi zâmbiră şi o aplaudară. Încurajată de sprijinul sălii, fetiţa alergă spre Radomir care stătea în faţa tuturor, se puse alături de el şi ostoi sala cu un gest, cu mânuţa ridicată sus.

Imediat ce încetă larma, vorbi din nou, adresându-i-se lui Radomir:

— Iar tu, Radomircik, puţin a lipsit să fii un trădător. Nu-l mai contrazice pe frăţiorul meu. El a expus totul corect. Şi e prietenul tău. Iar tu prietenul lui. Nu-l mai critica!

Radomir, privind cu indulgenţă de sus la micuţa fetiţă şi cu aceeaşi indulgenţă, adresându-li-se ei şi celor prezenţi în amfiteatru, a declarat:

—Eu nu-l critic. Doar constat un fapt. Hologrma proiectată de el nu are dovezi care să-i susţină veridicitatea. Nici măcar urmă.

— Ba, una are. Chiar două! — a declarat fermă Caterina.

— Şi care-ar fi aceasta sau acestea, dacă-s două?

— Una sunt eu. A doua tu, Radomircik, a răspuns fetiţa încrezătoare în sine.

Rostind aceste cuvinte, Catia şi-a descheiat doi nasturi de la rochiţică şi şi-a dezgolit un umăr. Pe umărul stâng al micuţei Ecaterina, Radomir a zărit trei aluniţe identice cu cele ale vârstnicei pământene din hologramă. Tânărul s-a holbat la aluniţele de pe umărul fetiţei, iar sângele începu să-i pulseze tot mai intens prin vine. Acum îşi amintea profund. În faţa lui, acum se revela o hologramă doar de el văzută.

Peisajul terestru!...

El îi sărută aluniţele de pe umărul iubitei, apoi ea îl îmbrăţişă. Îi burzului părul şi, ca de fiecare dată, îi sărută râzând vârful nasului.

Hologrma dispăru. Radomir rămase aşa încă un timp, contemplând-o pe Ecaterina care stătea în faţa lui, cu umărul dezgolit. Îngenunche, apucă fetiţa de mână şi o strânse la el. Ea-l îmbrăţişă, îi răvăşi părul pe cap râzând şi-l sărută scurt pe vârful nasului. Radomir o ridică în braţe pe micuţa Ecaterina, iar ea îi şopti la ureche:

— Ori te-ai pripit tu să te naşti, ori am zăbovit eu, Radomircik. Acum mă vei aştepta să cresc mare. Vreo

paişpe ani să mă aştepţi. Cu altele nu ai să fii fericit – eu îţi sunt jumătatea.

— O să te aştept să creşti, iubita mea! — i-a răspuns şoptit flăcăul.

Sfârşită de emoţii şi acum împăcată, Ecaterina îşi lăsă capul pe umărul lui Radomir şi adormi dulce. El, mut, rămase în faţa auditoriului, ţinând-o protectiv pe braţe pe viitoarea lui soţie.

Radomir scria mintal litere în spaţiu. Iar participanţii citeau textul din holograma lui: „Dovezile există. Ele stau în fiecare din noi! Infinită şi veşnică este iubirea-n Univers!”

După asta, Radomir se îndreptă spre ieşire încet şi cu grijă să n-o trezească pe fetiţa care-i dormea deja pe umăr.

Uită să-şi întrerupă gândul din spaţiu şi holograma continuă să proiecteze litere. Cei prezenţi înţeleseră că acele cuvinte nu le mai erau adresate lor, însă involuntar le citiră:

„Tu ai sosit, desculţă pe stele alergând. Nu pentru tine-ai căutat iubirea. În infinitatea Universului, tu singur’-ai păstrat ceea ce noi, împreună, ar fi trebuit să păstrăm.”

Cuvintele-i erau adresate micuţei fetiţe de pe planeta *Arret* şi femeii pământene – zeiţa dătătoare de viaţă planetei lor.

Micuţa zeiţă dormea dulce pe umărul lui Radomir şi, cine ştie, poate că, prin somn, auzea şi ea cuvintele iubitului ei.

***

— Minunat, Anastasia! înseamnă că oamenii, după ce, urmând programul Divin, vor împlini întregul Pământ, vor avea posibilitatea de a se transfera pe alte planete?

— Desigur. Altminteri, existenţa însăşi a tuturor planetelor ar fi ilogică. Însă El a pus măreţ sens în tot ce

a creat. Iubirea celor doi şi visul din iubire născut, pot purta viaţă pe alte planete.

— Şi am mai înţeles ceva: că cei care acum îşi întemeiază Vatra Familiei nu vor muri. Doar trupul şi-l vor schimba, recăpătând instantaneu viaţă.

— Bineînţeles. Faptele lor de pe Pământ sunt de folos tuturor. Ei sunt pe placul Domnului. Până şi cei care încă nu au apucat să atingă fizic cu mâna pământul, însă, doar mintal, au purces la clădirea colţului lor de Rai, sunt mult mai utili programului Divin decât sutele de înţelepţi care se îngrădesc îndărătul zidurilor de piatră, de creaţiile Dumnezeieşti, despre Dumnezeu vorbind şi despre spiritualitate.

Profanatoare şi triste le sunt cuvântările. Moartea făr' de renaştere îi paşte. Soarta le este groaznică, dar nu-i osânda Lui, ci cazna de ei înşişi aleasă!

A sclipit în Univers noul Său gând! El este energie măreaţă, dar şi judecată. Se vorbeşte mult în doctrine şi în legende despre judecata lui Dumnezeu. A sosit deja judecata lui Dumnezeu – calmă şi nevăzută. Şi-l va lua la rând pe fiecare om care trăieşte astăzi pe Pământ. Fiecare îşi va fi propria-i judecată.

Acela care va alege viaţa şi vieţii naştere va da, va trăi veşnic şi asemănător Măreţului Creator al Universului va fi.

Iar cel care, în ale sale imagini, moarte modelează, morţii îşi va supune propriul gând.

Cuvintele acestea, rostite de pe malul apei cu acel ton liniştit şi încrezător, au fost de parcă ar fi cuprins spaţiul ca un ecou peste tot Pământul. În cei zece ani care au trecut, nu numai eu am înţeles cum să modelez cu gândul şi cu cuvintele, viitorul prezentat de Anastasia.

***

M-am îndepărtat pe râu. Anastasia a rămas pe mal.

Spaţiul repurta la nesfârşit cuvintele ei despre veşnicie… Şi mi-a venit în minte brusc întrebarea: „Din ce lumi ale Universului sau din ce galaxii a apărut, în forma ei vizibilă, Anastasia? Cea care acum stătea pe malul apei, şi care a dăruit eternitate planetei pe nume Pământ?” Ea nu aruncă niciodată vorbele în vânt. Iar viaţa o demonstrează.

Şi-atunci, dacă-i aşa, eu ţin să vă felicit, stimaţii mei cititori. Neapărat. Vă felicit pentru conştiinţa voastră! Vom trăi veşnic, viaţa-n Univers perpetuând-o!

La revedere, cu bucurie, prieteni!

… Sfârşitul primei părţi…

Postfaţă

După cum a devenit deja tradiţie, şi la sfârşitul acestei cărţi ne-am gândit că ar fi potrivită o scurtă postfaţare. Eu, traducătorul, vreau să vă mulţumesc tuturor celor care ne urmăriţi şi ne sprijiniţi sau care susţineţi ideile acestor minunate cărţi. Nu în ultimul rând, mă înclin în faţa celor care, cu atâta dragoste, faceţi voluntariat şi promovaţi cărţile publicate de noi oriunde ajungeţi. Aceste persoane anume alcătuiesc oastea Anastasiei. Ea, cu Raza ei, îi mângâie şi îi inspiră – de asta sunt convins. Cum? — se vor întreba unii? De unde ştim? Eu personal simt Raza ei asupra mea, dar nu vreau să fac din asta pricină de polemică sau dispută. Simt convins, însă, că, aşa ca mine, mai simt mulţi alţi oameni. O dovedeşte creşterea cererii de cărţi, o demonstrează faptul că, în ultimul timp, zonele de unde ne vin comenzile de carte sunt tot mai *răspândite.* Asta demonstrează că ceva din cărţile astea *lucrează,* ceva mobilizează oamenii, chiar dacă, pentru moment, doar atrăgându-i spre lectură. Vor veni şi schimbările, nu mă îndoiesc. Pur şi simplu trebuie să matureze conştiinţa necesară demarării unui proces complex de schimbare. De trecere la acţiune. Deseori, la redacţie primim mesaje de încurajare sau de mulţumire.

Mai primim şi plângeri şi bunele cuvinte cu substrat de dojană, referitoare la întemeierea unui aşezământ inspirat de ideile expuse în cărţile Anastasiei. O să le răspund pe scurt tuturor acestor categorii.

— Celor care ne mulţumesc: mulţumirile voastre nu sunt decât binevenite. Chiar dacă noi nu publicăm pentru a primi mulţumiri, acestea ne dau oricum emoţii şi ne provoacă bucurie. Iar asta e pozitiv. La rândul nostru, vă mulţumim şi noi. Deoarece, aşa cum am mai spus şi cu alte ocazii, fără voi – cei care citiţi, nu am exista noi – cei care publicăm.

— Celor care ne încurajează: este vibrant să primeşti încurajare, deoarece nu numai te determină să dai înainte, dar îţi şi confirmă faptul că faci ceea ce trebuie. Adică, mai simt şi alţii care gândesc că e bine de mers înainte cu ceea ce am început. Le aşteptăm cât mai multe

— Încurajările voastre – deoarece ele sunt un ajutor. Noi nu suntem separaţi. Pe noi ne uneşte, cu un fir nevăzut, aspiraţia spre un viitor luminos, fără negură şi răutate.

— Celor cu întrebările legate de aşezământ (atât celor care ne cer informaţii, cât şi celor care ne dojenesc): voi vorbi în numele meu personal, fără să implic pe nimeni altcineva. Visul există şi astăzi vibrează mai mult ca oricând. Detaliile se *alipesc* încontinuu şi sunt bine concepute. Se conturează ca un puzzle, piesă cu piesă. Imaginea sa finală, din păcate (sau poate ar fi de ajuns spus *încă)* nu există. Sunt foarte multe detalii pe care le-am adăugat, dar mai sunt tot atât de multe care-mi lipsesc. Şi gândul care îmi dă târcoale adesea este că doar împreună cu mulţi alţi oameni, le voi găsi şi adăuga măreţului proiect. Vă spun cu mâna pe inimă că visul se va împlini şi vor exista primii *anastasiivţî* care vor trăi respectând Natura şi, implicit, pe Tatăl nostru. Dar când, unde şi cum – asta nu ştiu. Cum spuneam mai sus, doar unindu-ne gândurile şi forţele, vom găsi răspunsurile la

multele necunoscute care nu permit încă trecerea la acţiune. Profit de ocazie şi cer tuturor celor interesati să-mi scrie pe această temă, la redacţie: *redactia@editura-dianusa.com*. Să contribuie cu acele bucăţele care lipsesc. Orice informaţie va fi mai mult decât utilă, fie ea deja existentă. Voi fi fericit să împărtăşesc cu voi orice amănunt de care dispun. Aştept e-mailurile voastre numeroase.

Această carte este extraordinară! Impresionează prin faptul că, citind, fiecare poate spune că aceste lucruri le ştia deja, doar că nimeni înainte nu le-a aranjat într-o secvenţă logică, aşa cum a reuşit Megre. Felicitări lui!

Tabloul care se conturează în urma lecturii este mişcător! Cu alte cuvinte, vom vedea că anumite raţionamente logice pe care le face atât Megre, cât şi bunicul Anastasiei, ne conduc spre o unică concluzie, şocantă: astăzi umanitatea, prin felul în care este organizată şi îşi duce existenţa, se află într-o bramburească absolută. Totul este astfel rânduit, încât noi, umanii, să ne batem joc de tot ceea ce ne înconjoară, şi ca ieşirea nu numai să nu fie găsită, ci să se creadă chiar că ar fi inutil de căutat. Ceva de genul: „totul e aşa cum trebuie să fie”. De aici rezultă tragismul condiţiei umane. Din faptul că omului îi sunt luate, rând pe rând, puterea de a se elibera, puterea de a se răzvrăti, curajul de a spune *nu* resemnării. Nu intru în detalii, deoarece detaliile le-aţi descoperit singuri, de vreme ce citiţi Postfaţa. Voi spune câteva cuvinte despre democraţie şi despre interesanta şi zguduitoarea pildă în care se vorbeşte.

Citez pe domnul Cocian:

Demonul Kratos (şi nu Cratos)

„Iată că am aflat şi despre adevăratul demon, numit Kratos (sau Cratos? — ne-am sfătuit cu domnul Cristian Călugăru şi am optat pentru forma un pic mai străină,

încă, de limba română, în speranţa că acest demon nu va pune stăpânire totală pe aceste locuri!)

În mai toate religiile şi orientările spirituale ale lumii, răul este prezent, este o forţă care se manifestă şi i se opune Omului. Lupta cu răul poate lua diferite forme: de la exorcismul bătăios, de tip mai vechi sau mai nou, uneori cu nevinovate *victime colaterale* (cum a fost cazul cu tânăra măicuţă de la Tanacu, care a fost exorcizată la moarte), până la lupta mai blândă, de tip gandhian, care începe cu negarea răului în sine şi acceptarea sa doar ca cealaltă faţetă a Binelui, a întunericului doar ca o lipsă a Luminii. Umbrele, însă, sunt multiple. Cu cât mai bine definite, cu atât mai pronunţate şi manifestate. E un joc manifestat al forţelor şi energiilor pe care omul, în dorinţa lui de a redefini, l-a disecat cu mare plăcere, de-a lungul veacurilor. Cei sus-puşi şi-au luat dreptul de a-l stârpi: de la Ronald Reagan, care a numit URSS-ul *Imperiul Răului,* până la faimosul Padre Gabriele Amorth, exorcistul-şef al Vaticanului, care spune aşa: *Când sunt întrebat câţi demoni există, răspund cu vorbele pe care demonul însuşi le spune prin intermediul unui posedat: «Suntem atât de mulţi încât, dacă am fi vizibili, am întuneca Soarele».* De asemenea: *Odată am fost întrebat: «Îi urăşte Dumnezeu pe demoni?» Am spus: «Nu, Dumnezeu îşi iubeşte toate creaturile. Dumnezeu iubeşte, de asemenea, şi demonii. Demonii îl urăsc pe Dumnezeu».*

Apoi, înţeleagă fiecare ce-o vrea! Dar, ce-ar fi dacă toţi aceşti demoni s-ar trage doar din acel prim Kratos, cel care a *eliberat* omul? Şi, mai interesant, ce-ar fi dacă, înţelegând mecanismul de eliberare *în* sclavie, pus la cale de acel legendar Kratos pomenit de Anastasia, pur şi simplu, l-am demonta treptat şi am scăpa astfel de toţi demonii?”

Închei citatul.

Mda… şi eu gândesc că, atâta vreme cât vom apleca urechea la unu’ sau la altu’, deseori, de peste mări şi ţări, şi nu vom căuta ceea ce ne interesează în noi înşine, în

învăţăturile lăsate de strămunii noştri, şi când spun strămuni nu mă refer doar la cei apropiaţi sau posibil de imaginat, deoarece istoria ne arată că, de ceva vreme, adică de mai multe milenii, şi ei cam aplecau urechea la înţelepciunea veneticilor, atunci va fi în continuare aşa. Adică greu. De ce spun aceste cuvinte? Deoarece, am observat la noi, la români – sau, poate, mai bine aş zice la fiii acestor meleaguri, indiferent de provenienţa lor – mai ales în ultima vreme, că suntem (deci, mă includ automat) disponibili, deschişi şi binevoitori faţă de toate învăţăturile (a se citi *gogomănii) ca*re ne vin din afară. Şi, cu precădere, la cele din Occident. Că, deh, dumnealor sunt experimentaţi. Se exprimă frumos, au monologuri bine ticluite şi pline de *argumentări. Bin*eînţeles, ca şi Megre, ţin să specific că nu vorbesc de populaţiile Occidentului, ci de anumite figuri care, aşa cum lucrează la noi, au avut grijă s-o facă şi prin acele ţări. Dacă românul, ungurul, lipoveanul sau mai ştiu eu ce naţiune o mai fi în ţara noastră, care trăiesc pe aceste meleaguri, nu-şi iau destinul în propriile mânuţe şi nu se pun serios pe schimbare, pe schimbarea în bine pentru fiii lor şi pentru fiii fiilor acestora, repet, va fi vai şi-amar de noi, deoarece, acei jupâni binevoitori, care vin să ne sfătuiască acasă la noi, nu sunt alţii decât aceiaşi care i-au îngenuncheat pe vedruşi, pe traci, pe daci. Ulterior au venit peste valahi şi moldoveni şi i-au tot învăţat, aşa, de bine, că, dacă răsfoiesc mintal istoria acestui neam, remarc o fericire neîntreruptă. Ba, feudalii, ba comuniştii, iar acum democraticii. Ce gândiţi? Ce urmează? Acestea nu sunt altceva decât piesele marelui joc, joc care are menirea de a încurca mintea oamenilor cu tot felul de idei strălucitoare pentru o viaţă mai bună. Vorbe mari, fapte mici… (am exagerat fapte mult mai mici).

Dar va ieşi omul din acest labirint de concepte şi născociri de tot felul, prin care i se inculcă convingerea că nu ar fi alesul, iubitul, măreaţa creatură a lui Dumnezeu. Va ieşi şi din convingerea că, trăind în

democraţie, este liber. Ce iluzie! Abia după ce am citit aceste cărţi, am deschis ochii şi am văzut în ce condiţie absurdă a fost pus omul să-şi ducă existenţa. Ni se spune că nu am fi nemuritori, că am fi păcătoşi, slabi de înger, predispuşi la greşeală şi nemernicie. Ce altceva ni se mai spune? Că doar dacă alegem democraţia, putem atinge idealuri. Care idealuri? Să fim *bogaţi, avuţi, înstăriţi?* Astea s-ar putea atinge doar alegând democraţia! Ştiţi, gândindu-mă la brambureala asta cu democraţia, libertatea cuvântului, oportunitatea de a te realiza, îmi vine mereu în minte anecdota cu bătrânica aceea care se ruja, machia, «pieptăna… „Bunicuţo, da” de ce te machiezi?" o întreabă nepoţelul. „Ca să fiu frumoasă" – răspunde bătrâna. „Şi de ce nu eşti?" – replică nepotul.

Eh, chiar aşa! Dacă suntem în democraţie, de ce nu suntem bine? De ce nu avem de toate? De ce nu toţi avem de toate? Şi de ce, cei care chiar de le au, nu-s niciodată mulţumiţi şi împăciuiţi cu viaţa? Deoarece, de fapt, noi nu suntem în cursa spre bunăstare, ci în cursă – şi atât. Ar trebui să ne oprim din cursa asta dementă şi să cugetăm profund asupra esenţei acestei vieţi terestre. Ne-o fi fost, oare, dăruită, ca s-o irosim în cursă? Antrenaţi în această cursă, nu mai vedem şi auzim nimic, uităm ce este bun şi frumos, rătăcim sensul vieţii. Gonim şi atât…. Gonesc necontenit sclavii şi gardienii, cu toţii eliberaţi de demonul Cratos, până în zilele noastre şi speră în ceva… Speră şi nu ştiu exact la ce. E paradoxal! Sau, poate, democratic…

Cât despre definiţia dată de DEX, vă las pe voi s-o analizaţi şi să-i daţi o notă. Că democraţia, teoretic, sună bine, în practică nici nu s-a văzut… ca să folosesc un eufemism. (n.t.)

Letopiseţul Familiei şi Cartea Neamului

În 2002, editura Dilya, în urma publicării cărţii a şasea a seriei *Cedrii sunători ai Rusiei,* îndrăgeşte atât de mult ideea expusă acolo, încât decide să editeze şi să publice o Cronică a Neamului, într-un format ingenios.

În cartea a şasea, Anastasia explică necesitatea unei astfel de cronici, care are scopul de a transmite urmaşilor, din generaţie în generaţie, adevărul despre viaţa oamenilor. Astfel, taţii şi mamele, lasă scris urmaşilor ceea ce se întâmplă în viaţa lor, fără să denatureze realitatea. Deoarece, un părinte autentic, care-şi iubeşte fiii şi fiicele (şi, în condiţii normale, asta nu ar trebui să fie excepţie, ci regulă), nu le spune minciuni şi nici nu născoceşte sau denaturează ce se întâmplă, cine este el şi de unde se trage. Ce visează, la ce aspiră, în ce crede şi altele. Adică totul. Totul, în aşa fel încât, urmaşul urmaşului său să citească din sursă *garantată* istoria neamului. Să nu mai fie constrâns să se ploconească altora care, din prea multă bunăvoinţă şi altruism, îi toarnă verzi şi uscate, cum c-a fost sau n-a mai fost. Şi nici să mai fie obligat să audă că străbunii lui erau capii şi unelteau nimicirea rasei umane.

Astfel ia naştere această frumoasă iniţiativă. Dilya publică o cronică cu coperţi rigide, frumos desenate, cu o introducere – citat din *Cartea Neamului* – şi cu foile albe. În care, familiile să-şi aştearnă gândurile şi să-şi istorisească urmaşilor viaţa. Se numeşte *Cartea Neamului,* ca şi volumul şase din serie. (În curând va edita şi editura Dianuşa o astfel de cronică pentru cei care vor vrea să aplice ideile Anastasiei).

La scurt timp, în 2003, editura *Casa Rusă* pregăteşte şi publică *Letopiseţul Familiei.* În principiu, ideea este cea din *Cartea Neamului* şi nici denumirea nu a suferit modificări semnificative. Noi am tradus *Cartea Neamului*, deoarece în limba rusă se cheamă aşa. *Casa Rusă* a

numit opera sa *Letopiseţul Familiei,* încercând de a fi mai *explicită.* Sensul rămâne, însă, neschimbat.

Am ţinut să expun fotografiile celor două minunate cărţi pentru a vă lăsa pe voi să faceţi observaţiile pertinente.

Aceasta este *Cartea Neamului,* editată şi publicată de Dilya şi inspirata din cărţile seriei *Cedrii sunători ai Rusiei* (publicată în 2002).

Acesta este *Letopiseţul Familiei,* editat şi publicat de Casa Rusă (2003).

„Eroii principali ai cărţii *Letopiseţul Familiei* sunteţi voi şi Familia voastră.” – este lozinca acestei opere.

„Editura *Casa Rusă* publică o ediţie inedită –

Letopiseţul Familiei. Cuvântul înainte a fost scris de Preşedintele Federaţiei Ruse, Vladimir V. Putin şi de Patriarhul Moscovei şi întregii Rusii, Alexei al II-lea. Eroii principali şi autorii cărţii-album, *Letopiseţul Familiei,* sunteţi voi şi Familia voastră. *Letopiseţul Familiei* vă ajută să aşterneţi şi, pe veci, să pecetluiţi istoria Familiei şi Neamului vostru. Ce ştim noi despre cuibul familiei? Despre Patria înaintaşilor? A celor dintâi!

Cartea se pune-n calea uitării Neamului. În memoria urmaşilor vor rămâne pentru totdeauna mărturii limpezi din istoria familiei. Adunaţi împrejurul mesei şi amintindu-şi datele şi evenimentele, adulţii şi copiii se vor bucura din inimă de o călătorie în timp. Şi ce bucurie ar putea fi mai mare, decât ceea pe care le-o va da nepoţilor şi strănepoţilor cronica străbunilor, care astfel devin mai apropiaţi şi mai intimi?! La restabilirea relaţiilor familiare şi la deschiderea uşilor trecutului către viitor vă va ajuta *Letopiseţul Familiei.* Această carte va deveni pentru Neamul vostru mărturia cea mai semnificativă."

Sursă: http://russdom.ru (n. t)

Anastasiivţî

Eu am dat o scurtă explicaţie a expresiei, forţată şi, ca să zic aşa, inventată, chiar în subsolul capitolului în care se vorbeşte despre asta. Cuvântul semnifică adept al ideilor Anastasiei, dar, totodată, ceea ce se vehiculează printre cititorii ruşi, mai înseamnă şi oştenii Anastasiei, cei care o iubesc şi o susţin. Un pic ca şi cum am spune noi *învăţăceii.* Desigur, asta este realitatea din punctul *nostru* de vedere, al celor care au îndrăgit ideile ei şi au pătruns autenticitatea lor. Mai există, însă, şi versiunea conform căreia, *anastasiivţî* ar fi ceva greşit, obscur şi deviat Deci, aflându-te în Rusia şi auzind expresia

anastasiivţî, este posibil să auzi vorbindu-se de un om cu o nouă conştiinţă, convins de valoarea acestor cărţi, fără să idolatrizeze sau să dogmatizeze nimic prin asta sau, tot atât de bine, de unu care a rătăcit calea şi a devenit *sectant,* (n.t.)

Partidul Neamului

Trebuie să recunosc că eu, după ce am spus iniţial *Partidul Neamului*, în concordanţă cu traducerea *Cartea Neamului,* am încercat să sugerez şi denumirea de *Partidul Patriei,* după modelul german: *AHP – Anastasia Heimat Partei (Partidul Patriei Anastasia)* care, însă, s-a transformat între timp în *Volkspartei* (Partidul Poporului).

Neam, patrie, popor – din păcate au devenit noţiuni la fel de compromise şi în România ca şi în alte părţi (paradoxal, mai puţin în SUA, cred). Naţionalismul, de multe ori, a sărit calul dând apă la moară internaţionalismului european, american, galactic sau de alte feluri, în detrimentul valorilor locale, autohtone. De aceea eu, român-maghiar-slovac- evreu-german-şi-ce-oi-mai-fi; ca un reprezentant al mai multor naţii care, mai mult sau mai puţin, şi-au împărtăşit viaţa pe meleagurile ardelene; nu pot decât să doresc ca acest Partid al Neamului să însemne partidul tuturor celor care, indiferent de naţionalitate, religie şi alte categorii artificiale de înregimentare, înnobilează micuţul lor petecuţ de Patrie de un hectar, din spaţiul geografic numit România.... După reţeta *Anastasia! Ace*şti oameni vor fi adevăraţii patrioţi şi apărători ai valorilor autohton-universale, vor iubi şi vor fi iubiţi de toată lumea! (n.r.)

Apelul Autorului V. Megre către cititori

În comunitatea de pe Internet şi-au făcut apariţia o multitudine de saituri, în diverse limbi, tematica cărora este foarte asemănătoare cu cea a ideilor expuse de eroina seriei de cărţi, intitulată *Cedrii sunători ai Rusiei*, Anastasia.

Multe saituri se prezintă ca fiind oficiale, au adoptat numele meu – Vladimir Megre – şi în numele meu răspund la scrisorile cititorilor.

Astfel stând lucrurile, am găsit de cuviinţă să vă aduc la cunoştinţă, stimate cititor, decizia mea de a înfiinţa saitul oficial, internaţional www.vmegre.com – ca unic punct oficial de colectare a corespondenţei cititorilor din toate ţările lumii.

Înregistrarea pe sait şi abonarea la buletinul informativ vă oferă posibilitatea de a primi informaţii referitoare la datele şi locaţiile în care se vor desfăşura

conferinţele cu cititorii şi multe altele.

Saitul va fi acel canal informativ, dintre noi şi Dumneavoastră, scump cititor, care Vă va ţine la curent cu mişcarea *Cedrii sunători ai Rusiei* din toată lumea.

Cu respect, Vladimir Megre

SENTIMENTE ÎN FAPT DE ZI....4
DOMINAREA RADIAŢIEI....9
„*MAC, MAC, GA, GA* SAU SUPER-CUNOŞTINŢELE PE CARE LE RĂTĂCIM....19
MAREA PROBLEMĂ!....25
EXISTĂ O IEŞIRE....35
REÎNTINEREA....37
EXECUŢIA NUMĂRU' UNU....37
EXECUŢIA A DOUA....38
EXECUŢIA A TREIA....39
O PROCEDURĂ MISTERIOASĂ....41
VIZIUNEA....46
HRANA DIVINĂ....51
DEMON *KRATOS*....64
MILIARDARUL....72
O SĂ TE NASC, ÎNGERUL MEU....105
ASTA DA, TREABĂ!....123
DE VORBĂ CU PREŞEDINŢII....124
CĂTRE PREŞEDINTELE ŞI GUVERNUL F.R....129
ŞTIINŢA IMAGISTICĂ. ÎN MÂINILE CUI SE AFLĂ IDEOLOGIA ŢĂRII....131
SĂ FIE BISERICA ORTODOXĂ RUSĂ ÎNTOCMAI RUSĂ?....140
OCUPANŢII ÎN ACŢIUNE....141
CARTEA NEAMULUI ŞI LETOPISEŢUL FAMILIEI....144

Chestiunea evreilor.....147
Să creăm.....152
SCRISOARE ADRESATĂ PREŞEDINTELUI RUSIEI, DIN GERMANIA.....169
HECTARUL, UN PETECUŢ DE PE PLANETA PĂMÂNT.....175
AUTORITATEA POPULARĂ.....182
NOUA CIVILIZAŢIE.....193
Nemurirea.....196
Iubirea – Făurarul lumilor.....198
POSTFAŢĂ.....210
APELUL AUTORULUI V. MEGRE CĂTRE CITITORI.....220